

ΑΣΤΗΡ της ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Πάντα δοκιμάζετε, το Καλόν κατέχετε

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ - Εκδόθηκε από το 1858

Στο τεύχος αυτό

Το Προφητικό Αξίωμα του Χριστού	35
Το πιο εντυπωσιακό θαύμα!	37
Η Εκκλησία του Ιησού Χριστού και ο κόσμος	40
Ευαγγελίζοντας ξανά τη σύγχρονη Ελληνική κοινωνία	45
Το ευαγγέλιο της ευημερίας	48
Ποιον να παντρευτώ;	52
Trafficking: Η Μεταμοντέρνα Δουλεία	56

www.gec.gr/astir

ISSN 1106-4250

ΣΚΕΨΕΙΣ

Η Οικονομική Κρίση

Από το φθινόπωρο που μας πέρασε ακούμε όλοι για την οικονομική κρίση που ενέσκηψε στις οικονομίες όλων των κρατών του κόσμου και ταλανίζει το τραπεζικό σύστημα και τις επιχειρήσεις. Οι κυβερνήσεις κάνουν φιλότιμες προσπάθειες για να σώσουν την κατάσταση. Πολλοί άνθρωποι βρέθηκαν στο δρόμο. Δόθηκαν πολλές ερμηνείες για την προέλευση του φαινομένου. Ο κόσμος ανησυχεί και το πράγμα μάλλον θα έχει διάρκεια.

Μπορούμε να κάνουμε μερικές σκέψεις για το θέμα των κρίσεων στην ζωή του χριστιανού.

Στις σελίδες της Αγίας Γραφής διαβάζουμε για τον Ιώβ έναν εύπορο κτηματία, που σε μία στιγμή τα χάνει όλα και μένει κατεστραμμένος. Ο Ιώβ έχει την προνοητικότητα να πει ότι ο Κύριος έδωσε ο Κύριος πήρε. Αυτό είναι μία καλή αρχή για να γυρίσουμε το βλέμμα μας στην κατεύθυνση εκείνου που ορίζει τη ζωή μας. Πολύ συχνά νομίζουμε ότι εμείς και οι ικανότητές μας είναι εκείνες που όρισαν την τύχη μας. Στο βιβλίο του Δανιήλ (δ' 28 κ.ε.) διαβάζουμε για τον Ναβουχοδονόσορ που κάνει βόλτες μάλλον σε κάποιον εξώστη του παλατιού του και μονολογεί: «Δεν είναι αυτή η Βαβυλών η μεγάλη, την οποίαν εγώ ωκοδόμησα δια καθέδραν του βασιλείου με την ισχύν της δυνάμεώς μου και εις τιμήν της δόξας μου;» Και ενώ έδινε συγχαρητήρια στον εαυτό του, ακούγεται φωνή που λέει ότι «η βασιλεία σου έφυγε από τα χέρια σου και η κατοικία σου θα είναι μεταξύ των θηρίων και θα βοσκάς σαν βόδι, μέχρις ότου καταλάβεις ότι ο Ύψιστος είναι Κύριος της βασιλείας των ανθρώπων και σε όποιον θέλει την δίνει». Ενώ αλλού, στο Δευτερονόμιο (η' 11 κ.ε.) ακούμε τον Λόγο να μας λέει να προσέχουμε μήπως ξεχάσουμε τον Κύριο με όλες τις πολυτέλειες και τις απολαύσεις της ζωής. Ένα λοιπόν

συμπέρασμα είναι ότι συχνά η άνεση και ο πλούτος μας κάνουν να ξεχνάμε εκείνον που τα έδωσε και οι κρίσεις έρχονται για να μας Τον θυμίσουν.

Ένα άλλο συμπέρασμα είναι ότι οι κρίσεις μας ανάβουν την φλόγα της πίστewς και το πνευματικό ενδιαφέρον. Όταν όλα γύρω είναι ζοφερά, υψώνουμε τα μάτια μας προς τον ουρανό και τον Ουράνιο Πατέρα. Η διαχρονική και καλή φίλη και συνεργάτιδα του περιοδικού μας, η Λιλίκα Βαλαή, μου είπε κάποτε ότι η καλύτερη περίοδος στη ζωή της ήταν οι ημέρες του πολέμου και της κατοχής όταν όλοι με μία πίστη και μία προσδοκία περίμεναν την ελευθερία, έκαναν σχέδια για την πνευματική πρόοδο της πατρίδας, κάτι που πραγματικά έγινε. Πόσοι και πόσοι δεν ασχολήθηκαν με το έργο του Κυρίου και με τι ενθουσιασμό και αγάπη τα τέλη της δεκαετίας του 1940 και την δεκαετία του 1950, με τι προθυμία έτρεχαν νέοι και μεγάλοι στο έργο το θείο ως δούλοι Χριστού...

Και τρίτο είναι ότι οι κρίσεις αυτού του είδους μας μαθαίνουν να αλλάξουμε τις συνήθειές μας. Η χαλαρότητα, η σπατάλη, η ικανοποίηση αναγκών που δημιουργούνται από την διαφήμιση και την μόδα είναι η καθημερινότητα του δυτικού ανθρώπου την στιγμή που στην άλλη μεριά της υδρογείου, δισεκατομμύρια άνθρωποι ταλανίζονται από την πείνα και τις αρρώστιες. Χαλαρότητα που έχει οδηγήσει στην οικολογική καταστροφή, στην εξάντληση των φυσικών πόρων, στην μόλυνση του περιβάλλοντος.

Το θέλημα του Θεού είναι αγαθό και ευάρεστο και τέλειο. Έχουμε να αντιτάξουμε τίποτα σε αυτό; Όχι. Έτσι οι κρίσεις που τόσο πολύ φοβόμαστε ως ξέρουμε ότι είναι ευλογημένες και ότι μας κάνουν να στραφούμε στον Πατέρα μας τον ουράνιο.

ΑΣΤΗΡ
της

ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Εκδίδεται από το 1858

"Πάντα δοκιμάζετε
το καλόν κατέχετε"

Α' Θεσσα. 5: 21

www.gec.gr/astir

Λεωφ. Αμαλίας 50, 105 58 Αθήνα
Τηλ.: 210 3231079 - Fax: 210 3316 577
email: astir@gec.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ:
Ιωάννης Τσεβιάς

ΙΔΡΥΤΗΣ:
Μιχ. Δ. Καλοποθάκης (1858-1911)

ΔΙΑΤΕΛΕΣΑΝΤΕΣ ΕΚΔΟΤΕΣ:
Δημ. Μ. Καλοποθάκης (1911-1946)
Μιχ. Β. Κυριακάκης (1946-1989)
Γ. Τασσόγλου (1989-1990)
Φ. Β. Καμπουρόπουλος (1991-2002)

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ:
Γ. Αδόμ, Τιμ. Αναστασιάδης,
Ε. Αντωνιάδου, Παν. Καντατζής,
Αντ. Κουλούρης, Μελ. Μελετιάδης,
Ευαγ. Μήτσος, Παρ. Παπαγεωργίου,
Ιω. Σακινίδου, Ιωάν. Τσεβιάς

ΕΠΙΜΕΛΗΤΕΣ:
Σειράς «Λόγος»: Λ. Κολλάρης
Σειράς «Παλαιά Διαθήκη»: Γ. Αδόμ
Σειράς «Καινή Διαθήκη»: Στ. Δεληγιάννης
Ειδικών αφιερωμάτων: Μελ. Μελετιάδης
Ποίηση, Προσευχές: Λιλ. Βαλαή

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Στέλιος Παπαβασιλείου
ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ: Έρση Αντωνιάδου
ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ: Παναγιώτης Τας
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μυρτώ Σακινίδου
ΔΙΕΚΤΙΠΕΡΑΙΩΣΗ: Γιώργος Σώκος

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ-ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ: Μαιρη Αλιάλιου
Λεωφ. Αμαλίας 50 - 105 58 Αθήνα
ΑΡΙΘΜ. ΛΟΓ. ΤΡΑΠΕΖΑΣ ALPHA:
149-00-2786-004611 (Ι. Εμμανουήλ)

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ:
Βοστώνης: Τάκης Τσανικλίδης
Θεσ/νίκης: Δημήτρης Σοφός
Κατερίνης: Πάρις Παπαγεωργίου
Κέρκυρας: Βέτα Παντελιού
Κύπρου: Δέσποινα Μελετιάδου
Χαλκίδας: Νίκος Παντελής

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Εσωτερικό & Κύπρος € 10
Ευρώπη: € 26 - ΗΠΑ USD 30
Καναδάς, Αυστραλία κ.λπ. Δολ. 40

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ: € 1,00

ISSN 1106-4250

Τα ευνυπόγραφα άρθρα απηχούν τις απόψεις των συγγραφέων. Η σύνταξη του περιοδικού διατηρεί το δικαίωμα να κάνει συντομεύσεις ή διορθώσεις στα προς δημοσίευση κείμενα. Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Το Προφητικό Αξίωμα του Χριστού

του Λεωνίδα Κολλάρου

«Προφήτην εκ μέσου σου θέλει αναστήσει εις σε Κύριος ο Θεός σου εκ των αδελφών σου, ως εμε· αυτού θέλετε ακούει»

Δευτ. ιη 15, Πράξ. γ' 22,23

Και τα τρία αξιώματα του Χριστού – το προφητικό, το ιερατικό και το βασιλικό – ανέτειλαν στον ορίζοντα της θεϊκής αποκάλυψης ήδη από τα χρόνια της Παλαιάς Διαθήκης. Οι προφύητες, οι ιερείς και οι βασιλείς στην οικονομία του Ισραήλ ήταν αμυδρές προτυπώσεις του Χριστού – του αληθινού Προφήτη, Ιερέα και Βασιλιά. Τα αξιώματα αυτά στην εποχή των σκιών δακτυλοδεικτούσαν τον Ερχόμενο, διότι ήταν αντίτυπα της πραγματικότητας που θα έβρισκε την αληθινή έκφρασή της στο πρόσωπο και το έργο του Αληθινού. Μια διαφορά μεταξύ του τύπου και του αντίτυπου είναι ότι στην Παλαιά Οικονομία τα τρία αυτά αξιώματα ήταν σκορπισμένα σε διαφορετικά πρόσωπα και κανείς δεν συγκέντρωνε και τα τρία στο δικό του το πρόσωπο, ενώ στην περίπτωση του Χριστού ενώνονται στο ίδιο πρόσωπο. Και όπως οι διακονίες του προφήτη, του ιερέα και του βασιλιά, την εποχή του Ισραήλ στην Παλαιά Διαθήκη, εξυπηρετούσαν τον σκοπό της σωτηρίας του λαού, έτσι και τα αξιώματα αυτά στο πρόσωπο του Υιού του Θεού εξυπηρετούν την υπόθεση της σωτηρίας των αμαρτωλών. Το θαύμα της σωτηρίας φαίνεται πιο υπέροχο στα μάτια της ψυχής όταν μπορέσουμε να διακρίνουμε όλο το φάσμα των χρωμάτων της. Η σωτηρία δεν είναι απλά συγχώρηση αμαρτιών, όπως νομίζουν αρκετοί, που έχουν βυθιστεί στο “μακάριο” ύπνο της ημιμάθειας. Η σωτηρία είναι πολύπλευρη και περιλαμβάνει ενέργειες που αποκαθιστούν αντίστοιχες καταστροφές που δημιούργησε η είσοδος της αμαρτίας. Οι ενέργειες αυτές και πλευρές της σωτηρίας γίνονται πιο ευαναγνώστες όταν ανοίξουμε τον τόμο της αλήθειας και τις μελετήσουμε στρέφοντας την προσοχή μας στα τρία αυτά αξιώματα με τα οποία εμφανίζεται να είναι ενδεδυμένος ο σωτήρας Χριστός. Στο ανωτέρω εδάφιο ο Μωυσής πρώτος σαλπίζει την αλήθεια ότι ο σωτήρας των αμαρτωλών επρόκειτο να είναι προφήτης σαν αυτόν, και ο Πέτρος προσθέτει ότι εκείνος που θα αρνηθεί να ακούσει εκείνον τον προφήτη καταδικάζει τον εαυτόν του σε όλεθρο. Ο Πέτρος κάμει σαφές ότι ο Μωυσής εννοούσε τον Χριστό διότι στο κήρυγμά του για τον Χριστό μιλάει, και σε Αυτόν εφαρμόζει τα λόγια αυτά του Μωυσή. Ο ίδιος ο Χριστός αναφέρθηκε στον εαυτόν Του ως προφήτη (Λουκ. ιγ'33). Η Σαμαρείτισσα τον αναγνώρισε σαν προφήτη, και Αυτός απάντησε στους θρησκευτικούς προβληματισμούς της με την εξουσία και το κύρος που έχει ένας προφήτης.

Η ΑΝΑΓΚΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΗΣ

Η είσοδος της αμαρτίας όχι μόνο ταξίδεψε τον άνθρωπο μακριά από τον Θεό, αλλά και τον άφησε εκεί που τον πήγε χωρίς αυτός να γνωρίζει τον δρόμο της επιστροφής. Πυκνό σκοτάδι κάλυψε την διάνοιά του – τόσο πυκνό που ο άνθρωπος μπορεί να το ψηλαφίσει αλλά όχι για να βρει τον δρόμο της επιστροφής, αλλά για να περιπλανιέται χωρίς ελπίδα επιστροφής. Έγινε τυφλός, και η άγνοια πνευματικών πραγμάτων και αληθειών είναι ο πιο πιστός του σύντροφος. Η πλάνη, τού είναι γνώριμη, και η αλήθεια, τού είναι άγνωστη. Το ποτάμι της γνώσης έχει μετατραπεί σε ξεροπόταμο, και ως εκ τούτου έχει απόλυτη ανάγκη της έλευσης μηνυμάτων που πηγή τους να έχουν τον Θεό, και που θα φωτίσουν τον άνθρωπο να γνωρίσει πώς θα επιστρέψει στον Θεό. Αυτήν την ανάγκη την καλύπτει πλήρως ο Χριστός με την προφητική διακονία Του. Αυτό ακριβώς εξυπηρετούσε πάντοτε η προφητική διακονία από την αρχή της αμαρτίας μέχρι τον τελικό θάνατό της. Η μεταβίβαση της γνώσης της αλήθειας από τον Θεό προς τον άνθρωπο ήταν πάντα ο σκοπός της προφητικής διακονίας. Η καλλιέργεια της γνώσης της αλήθειας ήταν πάντα το αποτέλεσμα της προφητικής σκαπάνης. Έτσι ο Θεός μετέδιδε το φως της γνώσης δίνοντας μηνύματα στους προφήτες και αυτοί με την σειρά τους είχαν υποχρέωση να τα διδάσκουν στον λαό. Γενικά το πώς ο άνθρωπος μπορεί να επιστρέψει προς τον Θεό και να λάβει το δώρο της σωτηρίας είναι πράγματα που μπορεί να τα γνωρίσει επειδή τα έχει αποκαλύψει ο Θεός. Το προφητικό έργο της διδασκαλίας της αλήθειας ανήκει εξόχως στον Χριστό. Άλλωστε και στην Παλαιά Διαθήκη ο Χριστός δίδασκε μέσω του Πνεύματός Του, έχοντας σαν επίγεια όργανά Του τους προφήτες (Α΄ Πέτρ. α΄11). Η διδασκαλία του Χριστού και συνεπώς η προφητική διακονία Του αντηχούν και στα λόγια εκείνα που είπε στο ανώγειο, «Σεις με φωνάζετε, Ο διδάσκαλος και ο Κύριος· και καλώς λέγετε, διότι είμαι.»

ΠΩΣ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ;

Πρώτον, ο Χριστός διδάσκει με τον λόγο Του. Αυτό είναι η εξωτερική διδασκαλία, αφού ο λόγος του Κυρίου είναι γραμμένος στην Αγία Γραφή, και ο καθένας μπορεί να έχει πρόσβαση σε αυτόν. Όπως

ήδη αναφέρθηκε, ο Χριστός απεκάλυψε τον δρόμο της σωτηρίας και επιστροφής ήδη μέσω των προφητών σε όλους τους αιώνες πριν από την προσωπική Του επίσκεψη στον κόσμο αυτόν, αλλά και με την προσωπική Του διδασκαλία όταν ανέπνεε τον αέρα του κόσμου αυτού, φανερώνοντας το φως της αλήθειας που ήταν αναγκαία για την πνευματική μας απελευθέρωση. Τον ήχο αυτού του λόγου, αλλά και αργότερα την διδασκαλία του Χριστού μέσω των κηρυγμάτων των αποστόλων, ο Θεός δεν τον άφησε να σβήσει για πάντα στην απεραντοσύνη των αιθέρων, αλλά φρόντισε να καταχωρηθεί γραπτά σε κείμενα μέσα από τα οποία ο Κύριος διδάσκει σαν προφήτης σε όλους τους αιώνες, και φανεώνει τα σωτήρια δόγματα. Τα συγγράμματα της Βίβλου φανερώνουν ότι ο προφορικός, προφητικός αυτός λόγος, δεν ήταν το θέλημα του Θεού να σιγήσει για πάντα όταν θα εξασθενούσαν τα ηχητικά του κύματα, πράγμα που συμβαίνει σε κλάσματα του δευτερολέπτου, αλλά να εξακολουθήσει να μιλάει στην γραπτή του πλέον μορφή. Η επί του όρους ομιλία, οι παραβολές Του, οι συνομιλίες Του με ανθρώπους κάθε κοινωνικής, θρησκευτικής ή πολιτισμικής τάξης, με άνδρες και γυναίκες, με φτωχούς ή πλουσίους, με ασθενείς ή υγιείς, με άτομα ή με πλήθη, είχαν σκοπό να ανάψουν τον πυρσό της διάνοιας και να φέρουν τον άνθρωπο στην κατανόηση της αλήθειας. Όλα αυτά είναι τώρα διατυπωμένα με απόλυτη αξιοπιστία στην Βίβλο, μέσω της οποίας ο Προφήτης Ιησούς συνεχίζει να λέει, «Αυτή είναι η οδός· περιπατείτε εν αυτή» (Ησα.λ'21). Εδώ έχουμε όση αποκάλυψη χρειαζόμαστε προς ευσέβειαν και σωτηρίαν, και όσοι προσποιούνται ότι έχουν φως ή αποκάλυψη πάνω από το λόγο ή σ' αντίθεση μ' αυτόν, ποτέ δεν πήραν τη διδασκαλία τους από το Χριστό (Ησα.η'20).

Δεύτερον ο Χριστός διδάσκει εσωτερικά. Το αφτί μπορεί να ακούσει την εξωτερική διδασκαλία, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι και η καρδιά μπορεί να καταλάβει αυτήν την διδασκαλία. Το να ακούσουν απλά τα αφτιά την αλήθεια δεν οδηγεί πουθενά, εκτός αν κατανοήσει και η καρδιά, πράγμα που είναι αδύνατον για τους ανθρώπους αλλά δυνατόν για τον Θεό. Ο Χριστός, σαν ουράνιος προφήτης, διδάσκει και εξωτερικά και εσωτερικά, και με τον έναν τρόπο και με τον άλλον. Σαν παράδειγμα, ο αναστημένος Χριστός στον δρόμο προς την Εμμαούς, «διερμήνευεν εις αυτούς τα περί αυτού γεγραμμένα εν πάσαις ταις γραφαίς» - αυτό είναι η εξωτερική διδασκαλία - αλλά και «διήνοιξεν αυτών τον νουν, δια να καταλάβωσι τας γραφάς» - αυτό είναι η εσωτερική διδασκαλία. Στην εξωτερική διδασκαλία, ο Χριστός έχει πολλούς συνεργάτες· στην εσωτερική είναι μόνος Του και δεν έχει κανέναν εκτός από το Πνεύμα του Θεού. Πολλοί μπορούν να φέρουν τις Γραφές στην διάνοια, αλλά μόνο ο Κύριος μπορεί να προετοιμάσει την διάνοια να δεχθεί τις Γραφές. Ο Κύριός μας διαφέρει από όλους τους άλλους δασκάλους· αυτοί αγγίζουν το αφτί· Αυτός αγγίζει την καρδιά· αυτοί ταΐζουν το γράμμα· Αυτός δίνει όρεξη για την τροφή μέσω της οποίας δοκιμάζουμε τη γεύση της και το πνεύμα της· οι δάσκαλοι του κόσμου δεν μπορούν να κάνουν τίποτε άλλο από το να μεταδώσουν γνώση· ο Χριστός δίνει και τη χάρη Του· άλλοι μπορούν να δώσουν το φως της αλήθειας· ο Χριστός δίνει την αγάπη της αλήθειας· μπορούν να διδάξουν τι πρέπει να πιστεύουμε· ο Χριστός διδάσκει πώς να το

πιστέψουμε. Όταν συμβαίνει αυτό, οι πιο αγράμματοι μεταξύ των ανθρώπων γίνονται πτυχιούχοι στο σχολείο της χάριτος του Θεού, όταν ο Κύριος μέσω του Αγίου Πνεύματος ξεδιπλώνει τα μυστήρια της βασιλείας σε αυτούς, και γίνονται δέκτες του θεικού χρίσματος μέσω του οποίου γίνονται ικανοί να διακρίνουν τα αόρατα.

Η ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΦΩΤΙΣΜΕΝΩΝ

Αυτοί των οποίων οι καρδιές ανοίχθηκαν εις το να καταλάβουν την αλήθεια είναι ευλογημένοι γιατί κέρδισαν την αληθινή γνώση. Χωρίς την γνώση της αλήθειας δεν μπορεί να υπάρξει η απόκτηση της αλήθειας, γιατί η γνώση είναι το πρώτο βήμα στην απόκτησή της. Τέτοια ευλογία απολαμβάνουν οι πιστοί και όλοι όσοι γνώρισαν την αλήθεια. Αυτοί γνώρισαν την αλήθεια για τις καρδιές τους με τρόπο που αισθάνθηκαν απελπισία για την κατάσταση της καρδιάς τους, αφού ο βαθμός της απατηλότητας και της διαφθοράς της περιγράφεται στην Βίβλο με τη φράση «υπέρ πάντα». Αυτοί φωτίστηκαν να καταλάβουν ότι εξ αιτίας της αμαρτωλής τους φύσης, η ψυχή τους, η σκέψη τους, το εσωτερικό τους, βρίθει από κάθε είδους ερπετό. Ο Προφήτης ανέσυρε το πέπλο της άγνοιας που απέκρυπτε την πραγματική εικόνα της καρδιάς τους και τους άφησε να την δουν όπως είναι στην πραγματικότητα, που είναι και ο τρόπος που την βλέπει και ο Θεός. Αυτοί είναι ευλογημένοι, όχι επειδή έχουν τέτοια καρδιά, αλλά επειδή είδαν ότι έχουν τέτοια καρδιά - πράγμα που τους οδήγησε στο να ζητήσουν την σωτηρία του Χριστού. Αλλά και η ίδια η αναζήτηση της σωτηρίας του Χριστού είναι το αποτέλεσμα της εσωτερικής διδασκαλίας του μεγάλου Προφήτη. Πώς μπορεί λοιπόν να μην είναι ευλογημένοι όσοι είναι «διδασκτοί του Θεού»! Πόσοι άνθρωποι βαθιάς μόρφωσης αγνοούν αυτά που αποβλέπουν για την ειρήνη τους! Γνωρίζουν το γράμμα του νόμου που θανατώνει, αλλά το ζωοπιό νόημα δεν το έχουν διακρίνει. Αυτοί έχουν ένα κάλυμμα επάνω στις καρδιές τους που τα μάτια της σαρκικής διάνοιας δεν μπορούν να διαπεράσουν. Τέτοια ήταν και η δική μας κατάσταση πριν λίγο καιρό· τώρα βλέπουμε, ενώ προηγουμένως ήμασταν τυφλοί - και μάλιστα μορφωμένοι τυφλοί· η ομορφιά της αλήθειας ήταν για μας βυθισμένη στο σκοτάδι - και μάλιστα σε σκοτάδι πιο μαύρο και από αυτό που επικρατεί στα βάθη των ωκεανών· ο σωτήρας Χριστός ήταν άγνωστος σε μας, Τον περιφρονούσαμε και Τον αγνοούσαμε. Αν δεν επεμβεί η αγάπη του σωτήρα, θα ήμασταν ακόμα μέσα στις αμαρτίες μας. Ο Κύριος δεν μας άφησε έτσι. Μας έφερε στο δικό Του κολέγιο· εκεί όπου η αλήθεια μπορεί να γίνει πραγματικά γνωστή. Δεν είναι λοιπόν μακάριοι όσοι έχουν φωτισθεί από τον προφήτη Χριστό; Ναι, είναι! Ας καθίσουμε λοιπόν και στο υπόλοιπο της ζωής μας στα πόδια του Ιησού, και ας συνεχίσουμε να διδασκόμαστε από Αυτόν, αναγνωρίζοντάς Τον σαν τον μοναδικό μας Προφήτη. «Προφήτην θέλει αναστήσει εις σε Κύριος ο Θεός σου· αυτού θέλετε ακούει». Και υπάρχει και μια προειδοποίηση: «Και πάστα ψυχή, ήτις δεν ακούσει του προφήτου εκείνου, θέλει εξολοθρευθεί εκ του λαού» (Πράξ.γ'23). Ποιο από τα δύο ισχύει για σένα;

Ο κ. Λ. Κολλάρος είναι κήρυκας του Ευαγγελίου στην Ε.Ε.Ε. Ιωαννίνων.

Το πιο εντυπωσιακό θαύμα!

του αιδ. Γιώργου Αδάμ

Ιωνάς 3:1-10

Αν μας ρωτούσαν «Ποιο είναι το θαύμα που σου έρχεται στο νου, όταν θυμάσαι τον Ιωνά;» η απάντηση είναι σχεδόν αυτόματη: «το ότι έμεινε στην κοιλιά ενός κήτους για τρεις μέρες». Από μιας πλευράς, η απάντηση είναι δικαιολογημένη, γιατί το βιβλίο αυτό είναι γνωστό εξαιτίας αυτής της περιπέτειας του προφήτη.

Η αλήθεια όμως, είναι πως το μεγαλύτερο θαύμα στο βιβλίο του προφήτη, βρίσκεται στο κεφάλαιο 3. Όσο καταπληκτικά κι αν είναι όσα έχουν συμβεί ως τώρα, το πιο εκπληκτικό είναι το αποτέλεσμα που είχε το κήρυγμα του Ιωνά. Όσο κι αν σκεφτόμαστε τι απίθανο πράγμα είναι να μείνει ο προφήτης τρεις μέρες μέσα σ' ένα ψάρι, πολύ πιο θαυμαστό είναι το ότι μια πόλη μετανόησε και σώθηκε. Η περίπτωση της Νινευή αποτελεί τη μεγαλύτερη, την πιο μαζική μεταστροφή στην ιστορία.

Είναι αξιοσημείωτο πως αυτή η απρόσμενη για τα ανθρώπινα δεδομένα αναζωπύρωση ξεκίνησε με το κάλεσμα του Θεού σε ένα άνθρωπο, τον Ιωνά, ο οποίος αρνήθηκε να πάει, κι έπρεπε να τον διαπαιδαγωγήσει σκληρά ο Θεός για να τον συνεφέρει κάπως. Και έτσι φαίνεται ακόμη πιο ξεκάθαρα πως η σωτηρία της Νινευή δεν οφειλόταν σε καμιά ανθρώπινη προσπάθεια, αλλά στο Θεό μόνο, στη δική Του χάρη, στο δικό Του έλεος.

Η δεύτερη ευκαιρία

Ας τα πάρουμε όμως, τα πράγματα από την αρχή: Και έγινε λόγος τού Κυρίου στον Ιωνά για δεύτερη φορά, λέγοντας: Σήκω, πήγαινε στη Νινευή, τη μεγάλη πόλη, και κήρυξε σ' αυτή το μήνυμα, που εγώ σου ανέθεσα να πεις. Και ο Ιωνάς σηκώθηκε, και πήγε στη Νινευή, σύμφωνα με τον λόγο τού Κυρίου (Ιωνάς 3:1-3^ο).

Δεν ξέρω τι θα γινόταν αν εμείς ήμασταν στη θέση του Θεού και είχαμε ένα υπηρέτη σαν τον Ιωνά. Ένα υπηρέτη που να γνωρίζει πως έχουμε εξουσία και παρόλα αυτά, να μας γύριζε την πλάτη και να έκανε το αντίθετο από αυτό που του ζητούσαμε, σε τέτοιο βαθμό που να προτιμούσε να πεθάνει παρά να υπακούσει. Θυμάστε όταν τον ρώτησαν οι ναύτες του πλοίου τι να κάνουν, δεν τους πρότεινε να γυρίσουν πίσω, αλλά να τον πετάξουν στη θάλασσα! Ειλικρινά δεν ξέρω τι θα έκανα εγώ με ένα τέτοιο άνθρωπο.

Αν ήμουν στη θέση του Θεού και τον είχα σώσει με τρόπο θαυματουργικό μάλιστα, σκέφτομαι πως αφού μετάνιωσε μέσα στην κοιλιά του κήτους και σώθηκε τελικά, μάλλον θα του έλεγα, *πολύ ωραία, σε συγχωρώ, τώρα πήγαινε σπίτι σου γιατί δεν μου κάνεις! Χαίρομαι που μετάνιωσες, αλλά δεν μου είσαι χρήσιμος, δεν μπορώ να σε εμπιστευθώ*. Αυτή πιστευώ θα ήταν η δική μου στάση και υποπετεύομαι των περισσοτέρων από εμάς.

Όμως ο Θεός δεν εργάζεται έτσι. Ο Θεός διαβάζουμε, «για δεύτερη φορά» επισκέπτεται τον Ιωνά και τον στέλνει στη Νινευή, όπως και την πρώτη φορά. Το κάνει πάντα ο Θεός αυτό; Συγκραταβάνει άραγε ο Θεός σε αυτούς που ενσυνείδητα έκλεισαν τα αυτιά τους και πήγαν αντίθετα; Ναι αδελφοί μου, το κάνει αυτό ο Θεός. Αν δεν το έκανε, κανείς μας δεν θα Τον υπηρετούσε.

Πολύ συχνά ο Θεός επισκέπτεται για δεύτερη φορά τους

ανθρώπους που θέλει να Τον υπηρετήσουν. Θυμηθείτε μόνο τον Μωυσή, ο οποίος αφού θανάτωσε τον Αιγύπτιο, γιατί έτσι πίστευε πως θα τον χρησιμοποιήσει ο Θεός, εξαφανίστηκε. Και μετά από χρόνια ο Θεός τον ξαναβρήκε στην καιόμενη βάτο και επανέλαβε την αποστολή που του είχε ετοιμάσει (Εξοδος 3:10). Σκεφτείτε τον Πέτρο, ο οποίος περφηφανεύτηκε πως κι αν όλοι σε αφήσουν εγώ όχι, πως Κύριε, είμαι έτοιμος να πάω μαζί σου και στη φυλακή και στον θάνατο. (Λουκάς 22:33). Κι ο Χριστός του αποκάλυψε πως θα τον αρνηθεί τρεις φορές. Και ο Πέτρος τον αρνήθηκε. Τι συνέβη με τον Πέτρο μετά; Τον απέκλεισε ο Χριστός από κάθε υπηρεσία; Όχι. Μετά την ανάσταση τρεις φορές τον ρώτησε αν τον αγαπάει, ο Πέτρος απάντησε θετικά και τρεις φορές το ζήτησε να ποιμαίνει τα πρόβατά του (Ιωάννης 21:15-17). Ο Θεός επισκέφθηκε τον Πέτρο για δεύτερη φορά.

Έλεγε κάποιος αδελφός πως παρατηρώντας τη στάση του Θεού με πολλούς ήρωες της Γραφής, και με τον Ιωνά, μιλάμε για το Θεό της δεύτερης ευκαιρίας. Αν το καλοσκεφτούμε όμως, το παιδί του Θεού, θα μιλήσει για το Θεό της *χιλιοστής ευκαιρίας*. Τη ζωή μας να κοιτάξουμε μόνο, θα δούμε πόσες φορές απιστήσαμε και πόσες φορές ο Θεός μας έφερε πίσω στον εαυτό Του και μας ξαναζήτησε να Τον υπηρετήσουμε. Ό, τι κάνουμε, όπου βρισκόμαστε, αυτό οφείλεται όχι στη δική μας πιστότητα (μη ζούμε με αυτή την αυταπάτη και μπλεκόμαστε σε μια απατηλή υπερηφάνεια), αλλά στην πιστότητα του Θεού, ο οποίος πάλι και πάλι, ξανά και ξανά μας οδηγεί σε παιδεία, σε μετάνοια και πίσω στον εαυτό του. Αν απιστούμε, εκείνος μένει πιστός· να αρνηθεί τον εαυτό του δεν μπορεί (Α' Τιμ. 2:13).

Πιστότητα στο μήνυμα του Θεού

Προσέξτε, επίσης, και κάτι ακόμη από τα πρώτα αυτά εδάφια, το οποίο θα μας χρειαστεί πιο κάτω. Καθώς ο Θεός επαναλαμβάνει την αποστολή του Ιωνά του λέει εμφατικά: κήρυξε... το μήνυμα, που εγώ σου ανέθεσα να πεις (Ιωνάς 3:2). Όχι ό,τι θέλεις εσύ, ή όπως νομίζεις καλύτερα. Κάνε ακριβώς αυτό που σου λέω. Πες τα όπως σου τα λέω. Μην πας να το βελτιώσεις, δεν γίνεται καλύτερο. Τέτοιο πρέπει να είναι πάντοτε το κήρυγμα. Τόσο από τον άμβωνα, όσο και από τον καθένα μας στη μαρτυρία μας. Πόσες φορές οι κήρυκες δεν προσπαθούμε να βελτιώσουμε την αλήθεια του Θεού και την νερώνουμε στο τέλος; Θέλουμε να την κάνουμε πιο «σοφιστική». Δε χρειάζεται. Και στην μαρτυρία μας το ίδιο. Προσπαθούμε να την κάνουμε ελκυστική με βάση την ανθρώπινη σοφία. Κι όμως ο Θεός ζητάει απλά να πούμε αυτό που μας προστάζει.

Στην Καινή Διαθήκη διαβάζουμε, Ο Θεός ευδόκησε διαμέσου τής μωρίας τού κηρύγματος να σώσει αυτούς που πιστεύουν (Α' Κορινθίους 1:21). Το κήρυγμα του Σταυρού του Χριστού δεν έχει λογική ανθρώπινη μέσα του. Οι Ιουδαίοι ζητούν σημεία, οι Έλληνες ζητούν σοφία. Και σήμερα αν το προσέξετε οι άνθρωποι με τον ίδιο τρόπο αντιδρούν. Κάποιοι ζητούν θαύματα και αποδείξεις ορατές για να πιστέψουν. Ενώ κάποιοι άλλοι ζητούν φιλοσοφία. Εμείς, όμως, κηρύττουμε Χριστό σταυρωμένο, για μεν τους Ιουδαί-

ους σκάνδαλο, για δε τους Έλληνες μωρία· στους ίδιους, όμως, τους προσκαλεσμένους, και τους Ιουδαίους και τους Έλληνες, τον Χριστό, Θεού δύναμη και Θεού σοφία (Α΄ Κορινθίους 1:23-24). Ο Θεός μας λέει, κήρυξε το Σταυρό του Χριστού. Κήρυξε αυτό το μήνυμα. Δε βελτιώνεται αυτό. Ο Θεός έχει ορίσει ο άνθρωπος να συμφιλώνεται μαζί του όταν πιστεύει σε ένα Σωτήρα που πέθανε στη θέση του, σε ένα αδύναμο ανθρώπινο Μεσσία.

Το ίδιο λέει ο Θεός από τότε. Στον Ιωνά είπε, κήρυξε... το μήνυμα, που εγώ σου ανέθεσα να πεις (Ιωνάς 3:2). Το μήνυμα ήταν εξαιρετικά απλό: Ακόμα 40 ημέρες, και η Νινευή θα καταστραφεί (Ιωνάς 3:4β). Αυτό δεν ακούγεται ως κάτι εντυπωσιακό. Οκτώ λέξεις όλες κι όλες. Στα Ασσυριακά μάλιστα λένε οι ειδικοί είναι ακόμη μικρότερο: 5 λέξεις. Ούτε εύγλωττος δεν μπορείς να είσαι με τόσες λίγες λέξεις. Είναι μια προφητεία κρίσης. Ήταν όμως λόγια ευλογημένα γιατί ήταν τα λόγια του Θεού. Δεν ήταν λόγια ανθρώπου.

Φανταστείτε τη σκηνή να μπαίνει μέσα στην πόλη και από την πρώτη μέρα να αρχίσει να κηρύττει και το μήνυμα να βρίσκεται πρόσφορο έδαφος. Τόσο πολύ που και ο βασιλιάς πείστηκε και κήρυξε νηστεία ακόμη και στα ζώα και ντύθηκαν με σάκους: Η Νινευή ήταν μια υπερβολικά μεγάλη πόλη, έκτασης δρόμου τριών ημερών. Και ο Ιωνάς άρχισε να περνάει μέσα από την πόλη πορεία μια ημέρας, και κήρυξε, και είπε: Ακόμα 40 ημέρες, και η Νινευή θα καταστραφεί. Και οι άνδρες τής Νινευή πίστεψαν στον Θεό, και κήρυξαν νηστεία, και ντύθηκαν σάκους, από τον πιο μεγάλο ανάμεσά τους μέχρι τον πιο μικρό απ' αυτούς· επειδή, ο λόγος είχε φτάσει στον βασιλιά τής Νινευή, και σηκώθηκε από τον θρόνο του, και έβγαλε από πάνω του τη στολή του, και σκεπάστηκε με σάκο, και κάθισε επάνω σε στάχτη. Και διακηρύχθηκε και γνωστοποιήθηκε στη Νινευή, με ψήφισμα του βασιλιά και των μεγιστάνων του, και ειπώθηκε: Οι άνθρωποι και τα κτήνη, τα βόδια και τα πρόβατα, να μη γευτούν τίποτε· ούτε να βοσκήσουν ούτε να πιουν νερό· αλλά, άνθρωπος και κτήνος να σκεπαστούν με σάκους, και να φωνάξουν στον Θεό δυνατά· και ας επιστρέψουν κάθε ένας από τον πονηρό του δρόμο, και από την αδικία που είναι στα χέρια τους. Ποιος ξέρει αν ο Θεός επιστρέψει και μεταμεληθεί, και επιστρέψει από την οργή τού θυμού του, και δεν χαθούμε; (Ιωνάς 3:3β-9).

Εκπληκτική δεν είναι αυτή η ιστορία; Οι άνθρωποι ήταν έτοιμοι και στο χρόνο του Θεού, με τον τρόπο του Θεού, με ένα από τους πιο δύσκολους ανθρώπους τελικά, ο Θεός έκανε το έργο του. Επίσης εκπληκτικό είναι πως οι ειδωλωλάτρες σε αυτό το σημείο τουλάχιστον μετανόησαν, και ο βασιλιάς τους, ενώ ο λαός του Θεού, ο Ισραήλ πάντα έδειχνε μια θαυμαστή αντίσταση στο ίδιο μήνυμα των προφητών και τελικά οδηγήθηκαν στην εξορία.

Μερικοί από τους ερευνητές λένε πως δεν είναι δυνατόν αυτό να έχει συμβεί. Πολύ δύσκολο ήταν σε μια μεγάλη πόλη, όπως μας λέει πως ήταν η Νινευή, να προλάβει κάποιος να κάνει τέτοιο έργο. Είναι αδύνατο όμως, κάτι στο Θεό; Είναι αδύνατο το μήνυμα του προφήτη να έφυγε από στόμα σε στόμα και να επεκτάθηκε σε όλη την πόλη τόσο γρήγορα; Όχι δεν είναι. Δεν είναι γιατί οι σκοποί του Θεού δεν μταιώνονται. Το θέλημα του Θεού πάντα γίνεται.

Η μεταμέλεια του Θεού

Αυτό, όμως, που σίγουρα κόβει την ανάσα είναι το τέλος της σκηνής αυτής, που μαθαίνουμε τι έκανε τελικά ο Θεός: Και ο Θεός είδε τα έργα τους, ότι απέστρεψαν από τον πονηρό τους δρόμο· και ο Θεός μεταμελήθηκε για το κακό, που είχε πει να κάνει σ' αυτούς· και δεν το έκανε (Ιωνάς 3:10).

Αυτό και άλλα παρόμοια εδάφια στην Αγία Γραφή που γράφουν πως ο Θεός μεταμελήθηκε έχουν δημιουργήσει προβλήματα στη

σκέψη μας. Δεν χρειάζεται όμως να στεναχωρούμαστε, ιδιαίτερα όταν καταλάβουμε το πλαίσιο της φράσης αυτής.

Αρχικά, ας θυμόμαστε πως κι αυτή είναι μια περίπτωση όπου η ανθρώπινη γλώσσα χρησιμοποιείται για να περιγράψει κάτι που βρίσκεται πέρα από την ανθρώπινη γλώσσα. Ο Θεός είναι πάνω από την κατανόησή μας. Είναι «υπέρολος». Όταν στην προς Ρωμαίους διαβάζουμε στα κεφάλαια 9 ως 11 για το σχέδιο του Θεού για τον Ισραήλ, καταλήγει ο απόστολος Παύλος με τα εξής λόγια: Ω, βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσης Θεού! Πόσο ανεξερεύνητες είναι οι κρίσεις του, και ανεξιχνίαστοι οι δρόμοι του!

Επειδή, «ποιος, γνώρισε τον νου τού Κυρίου; Ή, ποιος έγινε σύμβουλος του;» (Ρωμαίους 11:33-34). Δεν πρέπει λοιπόν, να μας εκπλήσσει όταν τέτοιες φράσεις μας μπερδεύουν.

Τις φράσεις που διαβάζουμε πως ο Θεός μεταμελήθηκε πρέπει να τις βάλουμε δίπλα-δίπλα με τις δηλώσεις όπως αυτή του Βαλαάμ ο οποίος είπε, Ο Θεός δεν είναι άνθρωπος για να ψευστεί, ούτε γιος ανθρώπου για να μεταμεληθεί. Αυτός είπε, και δεν θα εκτελέσει; Ή, μίλησε, και δεν θα το τηρήσει; (Αριθμοί 23:19). Η αλήθεια λοιπόν, είναι πως ο Θεός δεν είναι σαν κι εμάς. Κι επειδή δεν είναι σαν κι εμάς, για αυτό και δεν αλλάζει. Είναι αναλλοίωτος.

Επίσης, ας έχουμε στο νου μας πως σε αυτή την περίπτωση, δεν υπάρχει ουσιαστικά κάποια αλλαγή εκ μέρους του Θεού, γιατί ο Θεός ήδη έχει αφήσει το περιθώριο της συγχώρησης. Το μήνυμα που κήρυξε ο Ιωνάς είχε μέσα του την ελπίδα. Αυτό φανερώνουν τα λόγια του βασιλιά: Ποιος ξέρει αν ο Θεός επιστρέψει και μεταμεληθεί, και επιστρέψει από την οργή τού θυμού του, και δεν χαθούμε; (Ιωνάς 3:9).

Η Νινευή, που ο Θεός είχε πει πως θα καταστρέψει, δεν υπήρχε πια. Ο Θεός θα ήταν ασυνεπής, αν άλλαζε τη γνώμη του, χωρίς να έχουν αλλάξει οι συνθήκες. Εφόσον οι συνθήκες άλλαξαν, ο Θεός δεν είχε λόγο να την καταστρέψει. Η απειλή δεν υπάρχει πια. Τα ίδια σχεδόν λόγια είχε πει ο Θεός μέσω του προφήτη Ιωήλ: Και τώρα, γι' αυτό ο Κύριος λέει, επιστρέψτε σε μένα από όλη σας την καρδιά, και με νηστεία, και με θρήνο, και με πένθος. Και σχίστε την καρδιά σας, και όχι τα ιμάτιά σας, και επιστρέψτε στον Κύριο τον Θεό σας· επειδή, είναι ελεήμονας και οικτίρμονας, μακρόθυμος και πολυέλεος, και ο οποίος μεταμελείται για το κακό. Ποιος γνωρίζει, αν θα επιστρέψει και μεταμεληθεί, και αφήσει πίσω του ευλογία, προσφορά και σπονδή στον Κύριο τον Θεό μας; (Ιωήλ 2:13-14).

Και αυτό μας οδηγεί στην εξής σκέψη για τη ζωή μας. Ο καθένας από εμάς βρίσκεται συγχώρηση και χάρη από το Θεό όταν μετανοήσει. Ο Θεός δεν αρέσκειται στην τιμωρία. Να ξαναθυμηθούμε το εδάφιο: ο Θεός δεν θέλει να χαθεί μια ψυχή, αλλ' εφευρίσκει μέσα, ώστε ο εξόριστος να μη μένει στην εξορία μακριά απ' αυτόν (Β' Σαμουήλ 14:14β). Μέσα από τον προφήτη Ιεζεκιήλ ο Θεός είπε, Πες τους: Ζω εγώ, λέει ο Κύριος ο Θεός, δεν θέλω τον θάνατο του αμαρτωλού, αλλά να επιστρέψει ο ασεβής από τον δρόμο του, και να ζει· επιστρέψτε, επιστρέψτε από τους πονηρούς σας δρόμους· γιατί να πεθάνετε, οίκος Ισραήλ; (Ιεζεκιήλ 33:11).

Ο Θεός υπόσχεται τιμωρία και δεν αλλάζει αυτό, αν επιμεινουμε στην αμαρτία μας. Ο Θεός δεν θα κάνει ποτέ τα στραβά μάτια. Αν μετανοήσουμε όμως, τότε κι ο Θεός απομακρύνει το κακό που είχε αποφασίσει να φέρει. Στον Ιερεμία διαβάζουμε: αν το έθνος εκείνο, ενάντια στο οποίο μίλησα, επιστρέψει από την κακία του, θα μετανοήσω από το κακό που είχα σκεφθεί να κάνω σ' αυτό. Και κατά τη στιγμή, που θα μιλούσα για ένα έθνος ή για μια βασιλεία, να οικοδομήσω, και να φυτέψω, αν κάνει κακό μπροστά μου, ώστε να μη υπακούει στη φωνή μου, τότε θα μετανοήσω για το καλό, με το οποίο είχα πει να το αγαθοποιήσω (Ιερεμίας 18:8).

Το μήνυμα είναι το ίδιο, αναλλοίωτο. Η χάρη του Θεού είναι δωρεάν, η συγχώρηση άφθονη για κάθε αμαρτωλό που μετανοεί.

Βήματα προς την αναζωπύρωση

Η μεταστροφή των Νινευιτών μας δείχνει τι είναι απαραίτητο να υπάρχει ώστε να έρθει μια τέτοια μεγάλη ευλογία. Βέβαια, πάντα υπάρχει ο κίνδυνος καθώς τα λέμε αυτά, να νομίζουμε πως είναι κάποια συνταγή. Καθώς τα εξετάζουμε όμως, θα δούμε πως δεν πρόκειται για κάποια βήματα που πρέπει να κάνουμε μηχανιστικά, αλλά για έργο της χάρις του Θεού.

Πρώτα απ' όλα υπήρξε κήρυγμα με πιστότητα. Ήδη αναφερθήκαμε σε αυτό. Ο Ιωνάς είτε αυτά που ο Θεός του είτε να πει. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο. Δεν ήταν ένα μακροσκελές κήρυγμα, αλλά δεν είχε σημασία αυτό. Δεν ήταν φιλοσοφικό κήρυγμα. Ούτε κι αυτό όμως είχε σημασία. Δεν ήταν εύγλωττο. Και αυτό δεν πείραζε. Στα πράγματα του Θεού, αυτό που μετράει είναι η πνοή του Αγίου Πνεύματος, η έμπνευση του Θεού, η πιστότητα σε αυτό που μας ζητάει. Το μήνυμα κηρύχθηκε με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος και αυτό έφερε αποτέλεσμα.

Προσέξτε, δεν εννοούμε πως η έμπνευση του Αγίου Πνεύματος οδηγεί σε τεμπελιά. Το να με οδηγήσει ο Θεός δε σημαίνει πως θα περιορίσω το Θεό να με οδηγήσει μόνο την ώρα που θα σηκωθώ να μιλήσω. Ο Θεός οδηγεί όπως θέλει Εκείνος. Κάποιες φορές οδηγεί τους υπηρέτες του να κηρύξουν μετά από πολλές ώρες προετοιμασίας, κάποτε χωρίς καμιά προετοιμασία. Είναι Θεός και μπορεί να κάνει ό,τι θέλει. Αυτό που έχει σημασία είναι πως η ευλογία είναι καθαρά έργο Θεού. Οφείλεται αποκλειστικά στη χάρι Του.

Επίσης υπήρξε ακοή του κηρύγματος που οδηγεί στην πίστη. Και αυτό ήταν έργο του Αγίου Πνεύματος. Γράφει η περικοπή μας, οι άνδρες τής Νινευή πίστεψαν στον Θεό (Ιωνάς 3:5). Ο Θεός ευλόγησε το κήρυγμα και έφερε αποτελέσματα στις καρδιές των ανθρώπων. Στην προς Ρωμαίους επιστολή διαβάζουμε, Επομένως, η πίστη είναι διαμέσου τής ακοής· η δε ακοή διαμέσου τού λόγου τού Θεού (Ρωμαίους 10:17).

Δύο είναι οι εφαρμογές εδώ. **Πρώτο**, μη διστάσετε να ακούτε το Λόγο του Θεού οπουδήποτε ακούγεται με πιστότητα. Κι όχι μόνο την Κυριακή. Πάρτε κασέτες, διαβάστε βιβλία, γεμίστε το νου σας με την αλήθεια του Λόγου του Θεού. Και **δευτέρο**, μη διστάσετε να πείτε αυτή την αλήθεια. Αφήστε τους αρνητές να κοροϊδεύουν και να αμφισβητούν. Δεν πειράζει. Συχνά θέλουμε να γλιτώσουμε την αξιοπρέπειά μας. Ο Χριστός όμως, διαβάζουμε «υπέφερε αισχύνη» στο σταυρό. Ντροπιάστηκε όταν τον έλεγαν, 'σώσε τον εαυτό σου και κατέβα από το σταυρό' (Μάρκος 15:30). Μιλήστε για το πώς σώζει ο Χριστός. Κάποια ψυχή μπορεί ο Θεός να έχει ετοιμάσει ή να θέλει να την ετοιμάσει από τη δική μου στάση και μαρτυρία. Ο άνθρωπος πρέπει να ακούσει για να πιστέψει. Η πίστη είναι εξ' ακοής, και η ακοή διά του Λόγου του Θεού.

Τρίτο, αφού άκουσαν και πίστεψαν στο Θεό, έπραξαν σύμφωνα με την πίστη τους. Διαβάζουμε πως κήρυξαν νηστεία, ντύθηκαν με σάκο, ο βασιλιάς γράφει κάθισε πάνω στη σάχη. Όλα αυτά είναι σύμβολα πένθους. Δεν υπάρχει πραγματική πίστη αν δεν υπάρξουν πράξεις που να την αποδεικνύουν. Δείτε στο κεφάλαιο της πίστης, στο Εβραίους 11. Ο Άβελ πίστευε στο Θεό και *πρόσφερε* την κατάλληλη θυσία. Ο Ενώχ *ευαρέστηκε* το Θεό ζώντας, περπατώντας όπως ήθελε ο Θεός. Ο Νώε ήταν δίκαιος και πιστός και *κατασκεύασε* ένα καράβι στο βουνό. Ο Αβραάμ *πρόσφερε* τον Ισαάκ. Ο Μωυσής *αρνήθηκε* να λέγεται γιος της κόρης του Φαράω. Προτίμησε τον ονειδισμό του Χριστού παρά τους θησαυρούς της Αιγύπτου. Κάθε φορά ο άνθρωπος που είναι πιστός στο Θεό «κάνει» πράγματα. Κάνει πράξεις που τον φέρνουν σε αντίθεση με το περιβάλλον του, με το στίτι του πολλές φορές. Η υπακοή στο θέλημα του Θεού τον οδηγεί σε αποφάσεις ακατανόητες χωρίς τα μάτια της πίστης.

Έχετε ακούσει για τον ακροβάτη του 19^{ου} αιώνα, τον Jean

Francois Gravelet, τον γνωστό Blondin, επειδή ήταν ξανθός. Αυτός ήταν ήδη γνωστός στην Ευρώπη, αλλά έγινε διάσημος όταν στην Αμερική περνούσε τους καταρράκτες του Νιαγάρα πάνω σε τεντωμένο σκοινί. Από εκεί και μετά ταυτίστηκε με τους καταρράκτες. Σε μια διαδρομή έσπρωχνε μπροστά κι ένα βαρέλι. Μια άλλη φορά κάθισε κι έφαγε. Μία ή δύο φορές κουβάλησε πάνω του, το αφεντικό του. Σε μια από τις επιδείξεις του ρώτησε κάποιον, «μπορώ να κάνω το ίδιο με σένα στην πλάτη μου;» Ο άνθρωπος απάντησε «φυσικά, μόλις σε είδα που το έκανες». «Τότε λοιπόν, ανέβα του απάντησε, θα σε κουβαλήσω απέναντι». «Ούτε να το ξανασκεφτείς ανταπάντησε ο άνθρωπος».

Η απάντησή του έδειχνε πως κάποιας μορφής πίστη πρέπει να υπήρχε. Δεν τον οδήγησε όμως σε πράξεις. Έτσι και στα πράγματα του Θεού τα λόγια δεν φτάνουν. Η πίστη χωρίς τα έργα είναι νεκρή.

Το έχουμε ξαναπεί, ο Σατανάς θα κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του, για να μην αλλάξουμε. Θα μας πείσει ακόμη πως αν ελεγχθούμε, αν συγκινηθούμε από το κήρυγμα, πρέπει να είμαστε ευχαριστημένοι με τον εαυτό μας. Δεν είναι έτσι. Το ζητούμενο είναι να αλλάξουμε!

Τέλος, η πράξη τους, τους οδήγησε σε μετάνοια από συγκεκριμένες αμαρτίες. Οι Νινευίτες σταμάτησαν την αμαρτία που τους χαρακτήριζε περισσότερο. Κοιτάξτε το εδάφιο 8, Άνθρωπος και κτήνος να σκεπαστούν με σάκους, και να φωνάξουν στον Θεό δυνατά· και ας επιστρέψουν κάθε ένας από τον πονηρό του δρόμο, και από την αδικία που είναι στα χέρια τους (Ιωνάς 3:8).

Ήταν άνθρωποι άδικοι και πονηροί. Αυτό σημαίνει εκμετάλλευση, βία, κακία. Η μετάνοια αδελφοί πάει χέρι-χέρι με την πίστη. Ο Χριστός όταν άρχισε να κηρύττει, γράφει ο Μάρκος, έλεγε, Ο καιρός συμπληρώθηκε και η βασιλεία τού Θεού πλησίασε· **μετανοείτε και πιστεύετε στο ευαγγέλιο** (Μάρκος 1:15).

Η μετάνοια όμως είναι πάντα συγκεκριμένη. Όπως και η εξομολόγηση. Δεν υπάρχει εξομολόγηση και μετάνοια αν λέμε στο Θεό, «Κύριε, αν έκανα κάτι συγχώρησέ με». Αυτό το «αν» πρέπει να φύγει. Μπροστά στο Θεό που τα ξέρει όλα είναι παράλογο να παίζουμε τη γάτα με το ποντίκι. Αν θέλουμε την ευλογία του Θεού στη ζωή μας, πρέπει να του πούμε συγκεκριμένα από τι μετανόησε και να σταματήσουμε να το κάνουμε. Τα δάκρυα της μετάνοιας είναι ένα καλό σημάδι, αλλά όχι εγγύηση μετάνοιας. Σιγουριά ότι κάποιος μετάνοιας υπάρχει μόνο όταν αλλάξει συμπεριφορά.

Ο Ζακχαίος άλλαξε συμπεριφορά όταν μετανόησε. Η Σαμαρείτιδα το ίδιο. Στις Παροιμίες λέει, Αυτός που κρύβει τις αμαρτίες του, δεν θα ευδοθωθεί· αλλ' αυτός, που τις εξομολογείται και τις εγκαταλείπει, θα ελεηθεί (Παροιμίες 28:13).

Στο μεγάλο αυτό θαύμα λοιπόν, υπήρχε

1. κήρυγμα με πιστότητα
2. ακοή του κηρύγματος με πίστη
3. πράξεις σύμφωνα με την πίστη
4. μετάνοια από συγκεκριμένες αμαρτίες

Αυτές οι προϋποθέσεις πρέπει πάντα να τηρούνται, κι ο Θεός θα ευλογήσει. Ο Θεός, λοιπόν, να μας οδηγήσει να είμαστε ταπεινοί και ειλικρινείς μπροστά του, ως άτομα, οικογένειες κι εκκλησίες. Γιατί κοντά του υπάρχει πάντα μεγάλη ευλογία. Πόσο μεγάλη; Όπως την περιέγραψε ο Χριστός στη γυναίκα στη Σαμάρεια.

Καθένας που πίνει από τούτο το νερό, θα διψήσει ξανά...

Αυτό το νερό που ο κόσμος προσπαθεί να ξεδιψάσει, κρατάει λίγο. Πρέπει να ξανακουραστείς για να ξεδιψάσεις, και πάλι διψασμένος μένεις.

...όποιοι, όμως, πει από το νερό που εγώ θα του δώσω, δεν θα διψήσει στον αιώνα· αλλά, το νερό που θα δώσω σ' αυτόν, θα γίνει μέσα του πηγή νερού, που θα αναβλύζει σε αιώνια ζωή (Ιωάννης 4:13β-14).

Ο αιδ. Γ. Αδάμ είναι ποιμένας της Β' Ε.Ε.Ε.

Η Εκκλησία του Ιησού Χριστού και ο κόσμος

του αιδ. Μελέτιου Μελετιάδη

Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον 16.5-11

Το έτος, που διανύσαμε, το περιοδικό της Εκκλησίας μας **Αστήρ της Ανατολής**, γιόρτασε τα 150χρονά του. Εκατόν πενήντα χρόνια συνεχούς, υπεύθυνης ευαγγελικής μαρτυρίας στην πατρίδα μας. Η έναρξη της έκδοσής του το 1858 συμπίπτει με την έναρξη της μετεπαναστατικής ευαγγελικής παρουσίας στην τότε ελεύθερη Ελλάδα μέσα απ' αυτή που στα κατοπινά χρόνια ονομάστηκε η Α' Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία χωροθετημένη απέναντι από τις Στήλες του Ολυμπίου Διός. Μαζί με το περιοδικό μας και την Α' ΕΕΕ Αθηνών πλέον, γιορτάζουμε ως Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία.

Καθώς κοιτάζουμε πίσω δεν μπορούμε να μην θυμηθούμε, με πνεύμα δοξολογίας κι ευχαριστίας, τον Σαμουήλ και να πούμε μαζί του *"Εβεν-Εζεβ"* (*"Ως εδώ μας βοήθησε ο Κύριος"*, Α' Σαμ. 7.12). Εάν δεν ήταν Αυτός και το Άγιο θέλημά Του, σήμερα η ΕΕΕ δεν θα υπήρχε, όταν αναλογιστεί κανείς τις αντιξοότητες και τις δυσκολίες μέσα στις οποίες γεννήθηκε κι ενηλικιώθηκε. Όταν σκεφτεί κανείς, πως αυτήν κάλεσε ο Κύριος να αποτελέσει την αιχμή του δόρατος της ευαγγελικής μαρτυρίας μέσα σ' ένα πολύ εχθρικό περιβάλλον για την ίδια και το μήνυμα που αυτή κόμιζε στην Ελληνική ψυχή.

Σήμερα, δοξάζουμε τον Κύριο για την χάρη Του, αποτίουμε φόρο τιμής σε όλους εκείνους τους πρωτεργάτες του ευαγγελικού έργου, άνδρες και γυναίκες, που εργάστηκαν αόκνως, που προσέφεραν και προσφέρθηκαν, που παρά την κοινωνική πίεση και πολλές φορές εξοστρακισμό, τους πολέμους και τις κακουχίες, έτρεξαν τον καλόν αγώνα, κράτησαν την πίστη. Ευχαριστούμε τον Κύριο για όλους τους ποιμένες, πρεσβυτέρους, ευαγγελιστές, διακόνους και διακόνισσες, δασκάλες και δασκάλους των Κυριακών Σχολείων, τους εθελοντές στις κατασκηνώσεις, στην νεολαία, στις διάφορες επιτροπές, στις διάφορες άλλες διακονίες. Ευχαριστούμε τον Κύριο για την μαρτυρία των μικρών Εκκλησιών της επαρχίας που παρά την ανθρώπινη αδυναμία, που παρά την απουσία ποιμανσης όχι μόνο άντεξαν στον χρόνο αλλά και επάνδρωσαν πολλές από τις Εκκλησίες των κέντρων. Ευχαριστούμε τον Κύριο για όλους εκείνους τους αγνώστους, είτε στην Ελλάδα, είτε στο εξωτερικό, που υποστήριξαν το έργο της Ευαγγελικής Εκκλησίας στην Ελλάδα με την προσευχή τους και την οικονομική τους υποστήριξη. Εκείνος που είναι και ο Αγωνοθέτης αλλά και ο μισθοποδότης του καθενός θα ανταμείψει, σύμφωνα με την υπόσχεσή Του, το έργο καθενός έστω και στο μέγεθος ενός ποτηριού ψυχρού ύδατος το οποίο δόθηκε στο δικό Του Όνομα.

Σήμερα, εμπλουτισμένοι απ' όλη αυτήν την εμπειρία των 150 ετών καλούμαστε να κοιτάζουμε στο μέλλον και να διακρίνουμε τους σκοπούς, που ο Κύριος έχει για την Εκκλησία μας. Μια Εκκλησία της οποίας η ενηλικίωση φέρνει και τα προβλήματα της

ενηλικίωσης. Μια Ευαγγελική Εκκλησία που πλέον δεν είναι η μοναδική Ευαγγελική στον Ελλαδικό χώρο. Μια Εκκλησία μέσα σ' ένα κοινωνικό περιβάλλον πολύ διαφορετικό απ' εκείνο μέσα στο οποίο αυτή γεννήθηκε. Ποιά, λοιπόν, θα μπορούσε να είναι η σχέση της Εκκλησίας μας με τον κόσμο που μας περιβάλλει σήμερα;

Πριν από τέσσερα χρόνια στην εναρκτήρια ομιλία της ΚΗ' Γενικής Συνέλευσης της Γενικής μας Συνόδου, είχα θέσει ένα ανάλογο ερώτημα και η απάντηση που είχα δώσει ήταν πως ως ΕΕΕ πρέπει να γίνουμε η ευαγγελική ζύμη της πατρίδος μας. Τούτη τη φορά την απάντηση θα την λάβουμε από την περικοπή που διαβάσαμε νωρίτερα.

Δεν είναι η πρώτη φορά που ο Κύριος μιλάει για Τον Παράκλητο, ο Οποίος ακόμη δεν είχε δοθεί, διότι ο Ίδιος δεν είχε δοξαστεί (7.39). Έχει προηγηθεί ο λόγος Του στο 14.15-26 και 15.26,27. Σε όλες αυτές τις αναφορές το έργο του Παρακλήτου αφορούσε την διακονία Του προς την Εκκλησία, Την οποία:

*θα στήριζε

*θα της δίδασκε *"όλη την αλήθεια"*

*θα της υπενθύμιζε όλα όσα Εκείνος είχε πει

*θα της ερμήνευε το έργο και το Λόγο του Ιησού Χριστού

Με την νέα Του αναφορά, όμως, ο Κύριος δίνει μια ευρύτερη και διαφορετική διάσταση του έργου που το Άγιο Πνεύμα θα επιτελούσε όχι πλέον μέσα στην Εκκλησία, αλλά μέσω Αυτής μέσα στον κόσμο. Στον κόσμο που Τον αρνεϊται και Τον απορρίπτει. Στον κόσμο που πάντα επιλέγει τον ενοχο Βαραββά, ενώ καταδικάζει τον αθώο Ιησού Χριστό.

Έτσι, το επίγειο έργο του Αγίου Πνεύματος είναι διττό. Ενώ για τους πιστούς του Θεανθρώπου η διακονία Του είναι αυτή του Θείου Συνηγόρου, στην περίπτωση του κόσμου, όμως, είναι αυτή του Θείου Κατηγόρου μέσα από τον έλεγχο που ενεργεί στον κόσμο σχετικών:

*με την αμαρτία του κόσμου

*με την δικαιοσύνη του κόσμου

*με την κρίση του κόσμου

Δυστυχώς δεν έχουμε το χρόνο να δούμε το βιβλικό παρασκήνιο, που ξεκινάει με μια ερώτηση και μια παρατήρηση του Κυρίου (16.5) στη διάρκεια του τελευταίου δείπνου και αφού ο Ιούδας έχει πλέον φύγει, για να κατανοήσουμε καλύτερα τους λόγους που οδηγούν Τον Κύριο να μιλήσει για το έργο του Αγίου Πνεύματος μέσα στον κόσμο. Θα ήθελα, όμως, εισαγωγικά να πω τα εξής:

1. Το Έργο του Αγίου Πνεύματος είναι Κοσμικό

Ενώ η κυρίαρχη προσέγγισή μας προς το έργο του Αγίου Πνεύματος είναι μόνο στο χώρο της Εκκλησίας και με ιδιαίτερη έμφαση στην προσωπική και ατομική διακονία που ο πιστός απο-

λαμβάνει μαζί Του, ο Κύριος δεν περιορίζει το έργο του Αγίου Πνεύματος μόνο στην παρακλητική Του διακονία μέσα στην Εκκλησία και στον πιστό.

Για τον Κύριο, που υπόσχεται την έλευση του Θείου Πνεύματος, το έργο του Τρίτου Προσώπου της Αγίας Τριάδος δεν καταναλώνεται μόνο στα στενά όρια της Εκκλησίας και των Αγίων, αλλά με όχημα την Εκκλησία του Ιησού Χριστού αγγίζει ολόκληρο τον κόσμο. Ολόκληρος ο κόσμος είναι το πεδίο της δράσης Του και όχι μόνο εγώ, μόνο η εκκλησία μου, μόνο το δόγμα μου, μόνο οι εμπειρίες μου, μόνο τα χαρίσματα μου ή μας.

2. Το Κοσμικό Έργο του Αγίου Πνεύματος είναι Χριστοκεντρικό και όχι αυτόνομο

Ως συνεχιστής του έργου του Κυρίου λειτουργεί στο ίδιο ακριβώς πλαίσιο μέσα στο οποίο κινήθηκε Εκείνος όσο χρόνο βρέθηκε πάνω στη γη. Ο Ιησούς Χριστός διακόνησε:

α. Ως ο Παράκλητος, ο Βοηθός, ο Διδάσκαλος, των μαθητών, της πρώτης εκείνης αποστολικής Εκκλησίας, και

β. Ως ο κατήγορος όλων εκείνων που απέρριπταν το μήνυμά Του.

Σε λίγες ώρες ο κόσμος θα συλλάμβανε τον Κύριο, θα Τον δίκαιζε και θα Τον καταδίκαιζε σε θάνατο, ομολογώντας όμως αυτός ο κόσμος, πως όντως ο καταδικαζόμενος και Σταυρωμένος Ιησούς Χριστός ήταν αθώος. Ο κόσμος θα Τον παρουσίαζε με τα χειρότερα χαρακτηριστικά, ως υβριστή του Θεού και ως ένοχο εσχάτης προδοσίας, ως εγκληματία εναντίον κάθε αρχής (θείκης και κοσμικής) και θα Τον καταδίκαιζε σε θάνατο. Εκείνη την πρώτη Μ. Παρασκευή φαινόταν πως δικαιωνόταν ο κόσμος καθώς οδηγούσε στην θεωρητικά 'τυφή' δικαιοσύνη έναν ένοχο, έναν αμαρτωλό.

Όμως, για τον Ιησού Χριστό, που προετοιμάζει σ' αυτήν την φάση τους μαθητές Του γι' αυτό που θ' ακολουθούσε, η δίκη δεν θα τελειώνει στο Γολγοθά καθώς σε λίγο, σε 53 μόλις ημέρες, θα ερχόταν ο άλλος Παράκλητος για να συνεχίσει το έργο του Θεανθρώπου, και με τον ερχομό Του θα αντέστρεφε όλα τα δεδομένα. Όχι μόνο θα ενίσχυε τους αποστόλους ώστε με θάρρος και παρρησία να βγουν μέσα στην κοινωνία και να μαρτυρήσουν για Τον Κύριό τους, αλλά και επιπλέον θα κατηγορούσε τον κόσμο, πάλι μέσα από τους Αποστόλους, μέσα από την Εκκλησία, για την ενοχή του και θα τον έλεγχε αναφορικά με:

*με την αμαρτία του

*με την δικαιοσύνη του

*με την κρίση του

Κι αυτό μας οδηγεί στο τρίτο εισαγωγικό σχόλιο για το έργο του Αγίου Πνεύματος μέσα στον κόσμο

3. Το Κοσμικό Έργο του Αγίου Πνεύματος είναι Προφητικό

Κι όταν χρησιμοποιούμε τους όρους 'προφήτης', 'προφητεία', 'προφητικό' δεν εννοούμε οτιδήποτε έχει σχέση με το μέλλον, αν κι εκείνο αποτελεί μία, αλλά μικρή διάσταση. Η κατ' εξοχήν χρήση του όρου αυτού, όπως και του προφητικού ρόλου μέσα στην Αγία Γραφή ήταν η διακήρυξη προς τον κόσμο του Λόγου του Θεού και με βάση Αυτόν ο έλεγχος του κόσμου στα τρία σημεία που αναφέρθηκαν προηγουμένως.

4. Το Κοσμικό Έργο του Αγίου Πνεύματος τελείται μέσα στον κόσμο δια της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού

Αυτό δεν σημαίνει πως κάποια επί μέρους Εκκλησία έχει στην αποκλειστική της κυριαρχία το Άγιο Πνεύμα ή πως το Άγιο Πνεύμα ταυτίζεται και περιορίζεται με κάποια ιστορική Εκκλησία. Αλλοίμονο εάν κάτι τέτοιο συνέβαινε. Θα ακύρωνε την απόλυτη κυριαρχία Του ως Θεού. Το Άγιο Πνεύμα δεν περιορίζεται σε κανένα δόγμα, ούτε εκφράζεται ιστορικά από κάποια συγκεκριμένη εκκλησία, ούτε περιορίζεται στα στενά όρια ενός δόγματος, μιας αποχρώσεως ή ομολογίας

Οστόσο, η Εκκλησία του Ιησού Χριστού, αυτό το διαχρονικό οικουμενικό και παγκοσμιοποιημένο Σώμα, που δεν ορίζεται και δεν περιορίζεται από εκκλησιαστικές ταμπέλες, Αυτή για την οποία ψάλλουμε:

*Αυτήν αποτελούσιν εκ πάντων των εθνών
Όσοι ομολογούσι Σωτήρα τον Χριστόν,
Θεόν και Πλάστην ένα, εν βάπτισμα κοινόν,
Εν δείπτον, μίαν πίστιν, ελπίδα άφθαρτον*

Αυτή, ως το κοσμικό κατοικητήριο του Αγίου Πνεύματος, ως ο προφήτης Του μέσα στον κόσμο, καλείται να είναι και να γίνει ο εκφραστής αυτού του προφητικού ρόλου και μηνύματος του Αγίου Πνεύματος προς τον κόσμο. Αυτή καλείται να δώσει την μαρτυρία του Κυρίου μέσα στον κόσμο, μια μαρτυρία ταυτισμένη με την μαρτυρία του Αγίου Πνεύματος (Ιν. 15.27)

Διότι, εάν η Εκκλησία του Ιησού Χριστού, μέσα από την οποία εργάζεται το Άγιο Πνεύμα δεν γίνει ο εκφραστής του προφητικού λόγου του Αγίου Πνεύματος προς τον κόσμο τότε ποιος θα γίνει; Οι άλλες θρησκείες; Το κράτος; Οι μη κυβερνητικές οργανώσεις; Τα κόμματα; Τα συνδικαλιστικά κινήματα; Οι σύλλογοι και τα λόμπυ; Ποιος θα κατηγορήσει και θα ελέγξει τον κόσμο σήμερα για τα τρία διαχρονικά εγκλήματα του από τα οποία υποφέρει το σύνολο των ανθρώπων:

*για την αμαρτία του;

*για την δικαιοσύνη του;

*για την κρίση του;

Μια κατηγορία κι ένας έλεγχος που πραγματοποιείται σε δύο επίπεδα, το προσωπικό και το συλλογικό.

Έχοντας θέσει αυτά τα εισαγωγικά σχόλια θα ήθελα να έρθουμε και να δούμε κάθε μία απ' αυτές τρεις πτυχές του κοσμικού έργου του Αγίου Πνεύματος εδώ και 2.000 χρόνια.

A. Η πρώτη κατηγορία του Αγίου Πνεύματος προς τον κόσμο: ο κόσμος είναι ένοχος αμαρτίας

"καί έλθών έκείνος έλέγξει τόν κόσμον περι άμαρτίας... περι άμαρτίας μέν, ότι ου πιστεύουσιν εις έμέ" (16.8,9).

Η αμαρτία του κόσμου, άρα και του κάθε ανθρώπου, δεν είναι θέμα ηθικής. Δυστυχώς, πολλές φορές, την έννοια της αμαρτίας την εστιάζουμε και την περιορίζουμε σε κάποια θέματα ανηθικότητας, αναλόγως των προτιμήσεών μας. Αντιθέτως, για την Αγία Γραφή 'αμαρτία' είναι η ρήξη του ανθρώπου με τον Θεό, η φυγή του ανθρώπου από την αποκάλυψή Του, η άρνησή του ανθρώπου να υποταχθεί στον νόμο Του Θεού.

Με την έλευση του Χριστού η αμαρτία αποκτά Χριστοκεντρικό χαρακτήρα. Ο κόσμος δεν είναι αμαρτωλός επειδή κάνει τα έργα της αμαρτίας. Όλα αυτά είναι εκφάνσεις της αμαρτίας. Η αμαρ-

τία του κόσμου είναι, με απλά λόγια, η άρνησή του να πιστέψει στο λόγο κι έργο του Χριστού. Η επιθυμία του να απορρίψει τον Χριστό από την ζωή του και να την βιώσει μακριά από τον Χριστό που ζητά να κυριαρχήσει στην ζωή του.

Στην απουσία του ελέγχου του Αγίου Πνεύματος ο άνθρωπος αδυνατεί να συναισθανθεί και να αναγνωρίσει την αμαρτία του, να δει την ανάγκη του, να μετανοήσει και να πιστέψει στον λόγο και στο έργο του Λυτρωτή Χριστού. Κι ενώ ο κόσμος δεν μπορεί να δεχτεί το Άγιο Πνεύμα (14.17), ωστόσο είναι Αυτός ο Κυρίαρχος Θεός που έρχεται, ελέγχει τον άνθρωπο με το λόγο του Ευαγγελίου, του ανοίγει τα πνευματικά μάτια, οδηγώντας τον στην συντριβή και μετάνοια για την αμαρτία του και ελκύνοντας τον σε πίστη στον Ιησού Χριστό.

Ένα καλό παράδειγμα είναι το μήνυμα του Απ. Πέτρου την ημέρα της Πεντηκοστής, όταν κηρύττοντας το λόγο του Θεού λέει μεταξύ άλλων στο μαζεμένο πλήθος, "...άσφαλώς οὖν γινωσκέτω πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ ὅτι καὶ Κύριον καὶ Χριστὸν αὐτὸν ὁ Θεὸς ἐποίησε, τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε. Ἀκούσαντες δὲ κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, εἶπόν τε πρὸς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους· τί ποιήσομεν, ἄνδρες ἀδελφοί; Πέτρος δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· μετανοήσατε..." (Πρ. 2.36-37).

Εάν ο Πέτρος είχε κηρύξει το ίδιο μήνυμα την προηγούμενη ημέρα, τίποτα απ' ὅλα αυτά δεν θα συνέβαινε. Δεν ήταν η ρητορική ικανότητα του ή η λογική του επιχειρηματολογία που οδήγησε εκείνους τους ανθρώπους σε μετάνοια και πίστη στον Ιησού Χριστό, αλλά ο έλεγχος του Αγίου Πνεύματος. Αυτός χρησιμοποίησε τον Πέτρο ως τον προφήτη Του για να ελέγξει τον κόσμο για την αμαρτία του. Κι εδώ είναι η ευθύνη μας ως Εκκλησία Χριστού μέσα στην Ελλαδική, αλλά όχι μόνο, κοινωνία μας. Να κηρύξουμε το Ευαγγέλιο του Σταυρωμένου Χριστού, όχι με σκοπό να ικανοποιήσουμε τα δικά μας σύνδρομα ή ανάγκες, όχι τα μηνύματά μας να είναι λογύδρια κοινωνικής ή ψυχολογικής ανάλυσης, όχι να είναι διατριβές προσωπικής ελαφρότητας ή ηθικολογικού φαρμακείου, αλλά να είναι μηνύματα που ενώ σέβονται την προσωπικότητα του ατόμου, ωστόσο ελέγχουν το άτομο και τον κόσμο για την απιστία του προς τον Ιησού Χριστό.

Γι' αυτό πρέπει τους άμβωνές μας να τους προστατεύουμε και γι' αυτούς να προσευχόμαστε όχι μόνο να στελεχωθούν αλλά και να μην υποβιβάζουν το Χριστοκεντρικό κήρυγμα κι επίπεδο του Ευαγγελίου που, όπως ψέλνουμε,

*Το κήρυγμα του Λόγου
δυστυχείς αμαρτωλούς
προσκαλεί εις σωτηρίαν
και μεγάλους και μικρούς
Πιστός και αληθής
εἶν' ὁ λόγος του σταυρού,
πας τις να σωθεί καλεῖται
με το αἷμα του Χριστού.*

Όμως, δεν είναι μόνο στο προσωπικό επίπεδο που το Άγιο Πνεύμα και κατά προέκταση η Εκκλησία, ελέγχει τον κόσμο για την αμαρτία του, αλλά και σ' ένα συλλογικό επίπεδο. Ο κόσμος, εξ αιτίας της απιστίας του προς τον Ιησού Χριστό και της απόρριψης του Θείου Σωτήρα από την συλλογική του εμπειρία και συνείδηση, βιώνει την ζωή του μέσα στα αποτελέσματα που η αμαρτία του καλλιεργεί και τα οποία εμφανίζονται μέσα από τα κοινωνικά κακά. Κοινωνικά κακά τα οποία δεν αφήνουν αδιάφορο το Άγιο Πνεύμα. Και είναι η Εκκλησία του Ιησού Χριστού, ως το ιστορικό κι επί της γης προφητικό στόμα του Αγίου Πνεύματος, που καλεῖται να ελέγξει τον κόσμο για όλες αυτές τις εκφάνσεις της απιστίας του στον Ιησού Χριστό. Είναι η Εκκλησία του Ιησού Χριστού η οποία καλεῖται να κρίνει και με τον προφητικό της λόγο να ελέγξει και να καταδικάσει:

*αμαρτωλούς θεσμούς

*αμαρτωλές πολιτικές

*αμαρτωλές κυβερνήσεις και καθεστώτα (αδιάφορο πρέπει να της είναι σε ποια πλευρά του πολιτικού φάσματος αυτά βρίσκονται)

*αμαρτωλά κινήματα

*αμαρτωλές οικονομικές πολιτικές και τακτικές που κινούμενες από την απληστία κάποιων είτε κατακλέβουν τους φτωχούς υπηρετώντας τους πλούσιους αυτού του κόσμου, είτε καταχρώνται τα χρήματα των πολιτών.

*αμαρτωλούς και άδικους νόμους

* άδικους πολέμους

Δυστυχώς, η Εκκλησία πολλές φορές αντί να ελέγξει τον κόσμο για τις εκφάνσεις της αμαρτίας του και τα αποτελέσματα στους συνανθρώπους όπως ο πόνος, η δυστυχία, η ταπείνωση, η εξαθλίωση και τόσα άλλα, αυτή σιώπησε και σιωπά, αρνούμενη να δει ή να ακούσει την κραυγή των αδύναμων και άφωνων ανθρώπων.

Δουλειά της Εκκλησίας δεν είναι να ασχολείται με το εάν επιτρέπονται αλλοδαποί μαθητές να κρατούν την Ελληνική σημαία, ούτε αυτή να κάνει εξωτερική πολιτική. Δουλειά της Εκκλησίας δεν είναι να γίνει το Ληξιαρχικό Γραφείο του Κράτους ή να προσφέρει υπηρεσίες στο Κράτος. Όπως, επίσης δεν μπορεί να περιορίσει τον έλεγχο του Αγίου Πνεύματος μόνο στο προσωπικό, ιδιωτικό και συναισθηματικό επίπεδο, αρνούμενη να γίνει ο προφήτης Του μέσα στον αμαρτωλό κόσμο ώστε να ελέγξει την αμαρτία του κόσμου.

Η αμαρτία του κόσμου και ο πόνος που αυτή προκαλεί:

*Στις ρατσιστικές συμπεριφορές, τις εθνικές εκκαθαρίσεις στην πρώτη Γιουγκοσλαβία, στο Νταρφούρ και σε πολλά άλλα μέρη του κόσμου

*Στην διακίνηση, εμπορία κι εκμετάλλευση του ανθρώπου

*Στο πρόβλημα των ναρκωτικών, των εκτρώσεων

*Στην οικολογική καταστροφή

*Στα πεδία πολέμου στο Ιράκ, στην Παλαιστίνη

*Στην διαφθορά του κρατικού μηχανισμού, του οποίου η απάτη δεν είναι ούτε κομματική, ούτε νομοθετική, ούτε δικαστική, αλλά πνευματική.

Όλο αυτό το κακό που τελείται σήμερα με τις διάφορες μορφές του, έπρεπε να ωθήσουν την Εκκλησία να μην μπορεί να κοιμηθεί από το μέγεθος του πόνου, της δυστυχίας και της καταστροφής που η αμαρτία του ανθρώπου προκαλεί. Εάν δεν είναι η Εκκλησία του Ιησού Χριστού, του Άρχοντα της Ειρήνης, που θα μιλήσει και θα υψώσει την φωνή της στους δυνατούς αυτού του κόσμου, ως σύγχρονοι Αμβρόσιοι, ποιος άλλος θα μιλήσει, θα ελέγξει, θα κατηγορήσει;

Β. Η δεύτερη κατηγορία του Αγίου Πνεύματος προς τον κόσμο: ο κόσμος είναι ένοχος δικαιοσύνης

"... καὶ ἐλθὼν ἐκεῖνος ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ δικαιοσύνης ὅτι πρὸς τὸν πατέρα μου ὑπάγω καὶ οὐκέτι θεωρεῖτέ με" (Ιν. 16.8,10)

Για να θέσω το ερώτημα του Πιλάτου, λίγο διαφοροποιημένο: "Τι είναι δικαιοσύνη;" Ποιος την ορίζει; Οι αρχαίοι Έλληνες είχαν παραστήσει την Δικαιοσύνη με τυφλή γυναίκα που στο ένα χέρι κρατούσε μια ζυγαριά και στο άλλο άλλοτε ένα σπαθί κι άλλοτε ένα σκήπτρο. Όμως, παρά τις ευχές και τους πόθους για τυφλή

κι αδέκαστη δικαιοσύνη, είναι η δικαιοσύνη τυφλή; Ἡ μήπως ισχύει το δίκαιο του δυνατού που και το μαχαίρι έχει και το πεπόνι, το δίκαιο του πλούσιου, του δυνάστη, της εξουσίας που βαπτίζει το ανήθικο ηθικό διότι δεν αντιβαίνει στο νόμο που αυτός έχει ψηφίσει; Εάν η δικαιοσύνη του κόσμου μας ήταν τυφλή, τότε γιατί με τον ακριβοπληρωμένο δικηγόρο ή την διαπλοκή με την εξουσία κερδίζονται πάντοτε οι δίκες;

Ἡ ἀλήθεια είναι πως ο κόσμος μας είναι άδικος ακόμη κι όταν μιλάει για ανεξάρτητη δικαιοσύνη και κράτος δίκαιο. Σύμφωνα με το περίφημο Ρωμαϊκό Δίκαιο οι δούλοι δεν είχαν δικαιώματα. Σύμφωνα με το Βυζαντινό Δίκαιο, οι "αιρετικοί" δεν είχαν δικαίωμα στη ζωή. Σύμφωνα με το Γερμανικό Δίκαιο ήταν νόμιμο να οδηγούνται στα κρεματόρια οι Εβραίοι, οι τσιγγάνοι, οι ομοφυλόφιλοι, και πολλοί άλλοι. Σύμφωνα με το Ελληνικό Δίκαιο, πριν από λίγα χρόνια, ήταν νόμιμο να διώκονται και να στερούνται των ανθρωπίνων τους δικαιωμάτων οι Έλληνες Ευαγγελικοί επειδή δεν πρέσβευαν το κρατικό εκκλησιαστικό δόγμα. Είναι δίκαιο για το Ελληνικό Κράτος του επαγγέλλεται ένα σύγχρονο κράτος δικαίου, το οποίο μάλιστα έχει εναρμονιστεί με το Ευρωπαϊκό Δίκαιο, να αγνοεί την αίτηση της ΕΕΕ για αναγνώριση. Σύμφωνα με το Τσαρικό και Σοβιετικό Δίκαιο ήταν νόμιμο να οδηγούνται οι αντιπροσυνόντες στα γκούλακ της Σιβηρίας. Σύμφωνα με το Αμερικανικό Δίκαιο ήταν νόμιμο οι έγχρωμοι κάτοικοι να μην έχουν ίσα δικαιώματα με τους λευκούς. Ήταν δίκαιο να ρίχνει βόμβες απεμπλουτισμένου ουρανού στην περιοχή μας, ή να λειτουργούν φυλακές τύπου Abu Graib.

Κι αν αυτά κάνει ο κόσμος θα περίμενε κανείς η Εκκλησία όχι μόνο να ελέγχει και να κατηγορεί τον κόσμο για την έλλειψη δικαιοσύνης, αλλά η ίδια όχι μόνο να είναι άμεμπτη αλλά προπαντός δίκαιη. Σε ομιλία του στην Αθήνα τον Οκτώβριο του 2006 ο πρώην Αρχιεπίσκοπος της Εκκλησίας της Ελλάδος, κ. Χριστόδουλος μεταξύ άλλων είχε πει, «*Η χριστιανική βιοθεωρία δημιουργεί το ιδεώδες και απόλυτον αξιολογικόν μέτρον και κριτήριον προς εξέτασιν της ορθότητος των διαφόρων πιυχόν του δικαίου. Δια της χριστιανικής αληθείας το δίκαιον ανυψούται, όταν εμπνέεται υπό των χριστιανικών ιδεωδών και σέβεται την χριστιανικήν ιεραρχικήν τάξιν των αξιών. Το μακράν του φωτός του Χριστού δίκαιον πολλάκις είναι άδικον και απάνθρωπον, ενώ το δίκαιον το οποίον εκκολάπτεται και αναπτύσσεται εντός της χριστιανικής ατμοσφαιρας είναι αληθώς δίκαιον και φιλόανθρωπον. Από της πρώτης στιγμής ο Χριστιανισμός διεσάλπισεν εις τα πέρατα της οικουμένης τα μεγάλα συνθήματα της ελευθερίας, της ισότητος και της δικαιοσύνης.*»

Ενώ θεωρητικά έτσι είναι, στην εφαρμογή του ο Χριστιανισμός είναι γεμάτος από μελανές ιστορίες αδικίας. Για την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία ήταν δίκαιο να βασανίζει, να αφορίζει, να δημεύει τις περιουσίες και να οδηγεί σε θάνατος πιστούς που αμφισβήτησαν τον λόγο της. Ήταν δίκαιο για την Εκκλησία της Ελλάδος να διαπλέκεται με το Κράτος, να αφορίζει πολιτικούς του αναστήματος του Βενιζέλου και μέσω του Κράτους να διώκει τους ετερόδοξους. Ήταν δίκαιο για του Ευαγγελικούς της Γενεύης να θανατώσουν τον Σερβέτο. Ή για Ολλανδούς Ευαγγελικούς να μετέχουν στο εμπόριο των μαύρων από την Αφρική προς τις αγορές των ΗΠΑ. Ήταν δίκαιο για μια μερίδα των Ευαγγελικών της Αμερικής να ενθαρρύνουν τον πόλεμο στο Ιράκ, τον αφανισμό των Παλαιστινίων και την άνευ όρων υποστήριξη της πολιτικής του Ισραήλ προς τους Άραβες πολίτες του. Ή ακόμη, είναι δίκαιο η Εκκλησία να θησαυρίζει, ενώ άνθρωποι να λιμοκτονούν; Είναι δίκαιο εμείς στη δύση να καταναλώνουμε τόσο χώρο, τόση ενέργεια, τόσα αγαθά και να αποβαίνει εις βάρος των φτωχών;

Δικαιοσύνη; Δεν είναι είδος υπό εξαφάνιση. Είναι είδος σε ανυπαρξία. Και είναι ακριβώς γι' αυτό το λόγο που η Εκκλησία καλείται ως εκφραστής του προφητικού λόγου του Αγίου

Πνεύματος να ελέγξει τον κόσμο για την δικαιοσύνη του και να τον κατηγορήσει για την έλλειψή της, διότι η βάση της Βασιλείας του Θεού είναι η δικαιοσύνη (Ησαΐας 6).

Εδώ και χιλιάδες χρόνια το δημόσιο κατηγορώ του Θεού προς τον άνθρωπο ως άτομο αλλά και ως οργανωμένες κοινωνίες, αναφορικά με την δικαιοσύνη, είναι "... ως ράκος άποκαθημένης πᾶσα ἡ δικαιοσύνη ἡμῶν" (Ἡσ. 64.6). Ο δε απ. Παύλος μιλώντας για του Ιουδαίους της εποχής του Χριστού λέει, "ἄγνοοῦντες γάρ τὴν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην, καὶ τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην ζητοῦντες στήσασθαι τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑπετάγησαν." (Ρωμ. 10.3) και λίγο μετά χαρακτηρίζοντας κάθε άνθρωπο που έχει γεννηθεί θα επαναλάβει τα λόγια του προφήτη, "Δεν υπάρχει δίκαιος ουδέ εις".

Αυτή η έλλειψη δικαιοσύνης από πλευράς του ανθρώπου φάνηκε σε όλο της το μεγαλείο στο πάθος του Ιησού Χριστού. Καθώς καταστρατηγήθηκε κάθε έννοια δικαίου στην σύλληψη, δίκη και καταδίκη του. Το γεγονός ότι επέστρεψε στον Πατέρα είναι η δικαίωσή Του και ταυτοχρόνως η αιώνια υπενθύμιση προς τον άνθρωπο για έλλειψη δικαιοσύνης. Από την άλλη ο ερχομός του Αγίου Πνεύματος είναι ένα συνεχές θείο κατηγορώ για την έλλειψη δικαιοσύνης.

Στην δεδομένη απουσία δικαιοσύνης του κόσμου η Εκκλησία καλείται με τον προφητικό λόγο του Αγίου Πνεύματος να ελέγξει τον άνθρωπο αλλά και τον κόσμο για την 'δικαιοσύνη' του που δημιουργεί ανισότητες, πόνο, δυστυχία και θάνατο. Καλείται Αυτή να συνεχίσει το έργο του Κυρίου της με δύναμη και παρησία ώστε να ισοπεδωθεί κάθε ανωμαλία και κάθε κακό δέντρο να κοπεί. Εάν η Εκκλησία, το επίγειο Σώμα του Άρχοντα της Δικαιοσύνης, δεν μιλήσει για την αδικία του κόσμου τότε ποιος θα μιλήσει;

Γ. Η τρίτη κατηγορία του Αγίου Πνεύματος προς τον κόσμο: ο κόσμος είναι ένοχος κρίσης

"και έλθων εκείνος ελέγξει τὸν κόσμον περὶ κρίσεως, ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέκριται." (16.11)

Όταν ο Κύριος λέει ότι το Άγιο Πνεύμα θα ελέγξει τον κόσμο σχετικά με την 'κρίση', αφήνει να εννοηθεί πως υπάρχει κάποιο πρόβλημα με τον τρόπο και την ικανότητα του ανθρώπου να κρίνει. Άλλωστε, δεν είναι η πρώτη φορά που ο Χριστός θεωρεί την κρίση του ανθρώπου προβληματική και ως εκ τούτου ανίκανη να οδηγηθεί σε μη λανθασμένη θέση κι άποψη για τον Θεό και το περιβάλλον του. Νωρίτερα, με αφορμή την κατηγορία του Του εκτοξεύουν πως είναι δαιμονισμένος, ο Χριστός χαρακτηρίζει την ανθρώπινη κρίση ως διεστραμμένη κι ανάποδη, "Μη κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε" (Ιν. 7.24). Με τα λόγια Του αυτά μας αποκαλύπτει το βασικό πρόβλημα που ο άνθρωπος έχει. Κρίνει με βάση το φαινόμενο και όχι την ουσία. Το πρόβλημα είναι διαχρονικό, συστηματικό και δομικό της ύπαρξής μας. Η κρίση μας βασίζεται στο φαινόμενο, είναι συγκριτική και ποσοστική.

Ένα καλό παράδειγμα είναι ο λόγος του Θεού στον βιαστικό Σαμουήλ τον οποίο είχε στείλει να χρίσει ως βασιλιά του Ισραήλ τον Δαυίδ, αλλά ο Σαμουήλ ευάλωτος στο φαινόμενο κρίνει πως ο μεγάλος αδελφός του Δαυίδ είναι ο κεχρισμένος του Θεού για να λάβει την απάντησή του Θεού, "Μη σου κάνει εντύπωση η μορφή του και το ψηλό του ανάστημα, γιατί εγώ δεν τον συγκρίνω. Εγώ δεν κρίνω με ανθρώπινα κριτήρια. Ο άνθρωπος βλέπει τα φαινόμενα, εγώ όμως βλέπω την καρδιά" (Α' Σαμ. 16.7).

Στους κριτές που είχε τοποθετήσει στο λαό Ισραήλ για να κρίνουν τις διάφορες υποθέσεις του λαού, όχι μόνο δίνει τον Νόμο Του βάσει του οποίου έπρεπε να κρίνουν, αλλά στη συνέχεια τους δίνει και οδηγίες πώς να δικάζουν ώστε να αποφεύγουν τα ανθρώπινα κριτήρια, *“Ν’ ακούτε με προσοχή τις υποθέσεις των συμπατριωτών σας και να κρίνετε δίκαια τις διαφορές του καθενός, είτε αυτές είναι μ’ έναν Ισραηλίτη είτε μ’ έναν ξένο. Να μη μεροληπτείτε όταν κρίνετε. Ν’ ακούτε με την ίδια προσοχή και τους ασήμαντους και τους σπουδαίους. Μη φοβάστε κανέναν, γιατί η κρίση είναι έργο θεϊκό”* (Δευτ. 1.16-17). Ποια είναι εκείνα τα ανθρώπινα κριτήρια βάσει των οποίων μεροληπούμε στην κρίση μας; Η προσωποληψία, τα πραγματικά ή φανταστικά συμφέροντα, οι φιλοδοξίες, οι στόχοι, οι επιδιώξεις, οι φιλαυτες ανάγκες, κλπ.

Λέει, επίσης η Γραφή, *“Υπάρχει οδός, ήτις φαίνεται ορθή εις τον άνθρωπον, αλλά τα τέλη αυτής φέρουσιν εις θάνατον”* (Παροιμίες 14.12). Αυτή η λανθασμένη κρίση κι επιλογή του ανθρώπου σε σχέση με τον θεό χαρακτηρίζει ολόκληρη την ιστορία. Στο 1^ο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους Επιστολής ο απ. Παύλος λέει πολλά γι’ αυτήν την τάση του ανθρώπου να κρίνει και να επιλέγει σύμφωνα με το φαινόμενο, *“Ενώ γνώρισαν τον θεό μέσα από τη δημιουργία, ούτε τον δόξασαν, ούτε τον ευχαρίστησαν ως θεό. Αντίθετα η σκέψη τους ακολούθησε λαθεμένο δρόμο και η ασύνετη καρδιά τους βυθίστηκε στο σκοτάδι της πλάνης... Γι’ αυτό ο θεός τους παρέδωσε στις βρωμερές επιθυμίες τους και τους άφησε να τιμιάζουν μόνοι τους τα σώματά τους. Στη θέση της αλήθειας του θεού έβαλαν το ψέμα και σεβάστηκαν και λάτρεψαν την κτίση αντί για τον κτίστη”* (Ρωμ. 1.21,24,25).

Εξ αιτίας της προβληματική κρίσης του ο άνθρωπος έκανε και κάνει λάθος στην κρίση του αναφορικά με τον Ιησού Χριστό σε δύο σημεία:

1. Στο Πρόσωπο κι Έργο του Ιησού Χριστού

Ο κόσμος δεν μπόρεσε να δει και να εκτιμήσει τον Ιησού Χριστό όπως πραγματικά Αυτό ήταν και είναι, ώστε να πιστέψει σ’ Αυτόν.

*Τον παρεξήγησε ως κάποιον οικείο

*Ως το μέσον για να εκπληρωθούν επιγειαίους τους φιλοδοξίες και σχέδια

*Τον προσέγγισε μέσα από τα στερεότυπα της καταγωγής Του

*Τον θεώρησε δαιμονιομένο, βλάσφημο ή ακόμη κι αμαρτωλό (9.24)

Ο Σταυρωμένος Χριστός κρίνεται από κάποιους ως σκάνδαλο και από άλλους ως ανοησία (Α’ Κορ. 1.23), ωστόσο το αποτέλεσμα είναι το ίδιο: η απόρριψη του Χριστού.

Ανάλογη είναι η προσέγγιση του Χριστού από τον σύγχρονο άνθρωπο, εξ αιτίας της προβληματικής κρίσης του, όταν Τον θεωρεί ως έναν καλό δάσκαλο ηθικής, έναν κοινωνικό επαναστάτη, αλλά όχι ως τον αποκαλυμμένο θεό και Σωτήρα του ανθρώπου, που όντως είναι σκανδαλώδες για την ανθρώπινη κρίση. Δεν καταλαβαίνει ο άνθρωπος πως κρίνοντας με αυτούς τους όρους τον Χριστό και απορρίπτοντας Τον από την ζωή του, την προσωπική και συλλογική, στην πραγματικότητα κρίνει τον εαυτό του. Διότι στο 3.17-18 ο Χριστός θα πει, *“Γιατί ο θεός δεν έστειλε τον Υιό Του στον κόσμο για να καταδικάσει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος δι’ αυτού. Όποιος πιστεύει σ’ Αυτόν δεν έχει να φοβηθεί την θεϊκή κρίση (ού κρίνεται): Αυτός όμως που δεν πιστεύει έχει κι όλες καταδικαστεί (κέκρίται) γιατί δεν πίστεψε στον μονογενή Υιό του Θεού”*.

2. Στην Σταυρική Του Θυσία

Στην σταύρωσή Του οι άνθρωποι θεώρησαν πως εκεί κρίθηκε ως ένοχος βλασφημίας του Θεού κι εσχάτης προδοσίας ο Χριστός. Ωστόσο, στην περικοπή που έχουμε μπροστά μας ο Χριστός αποκαλύπτει πως εκείνη την ώρα της Σταύρωσής Του δεν κρινόταν ο Ίδιος, παρά την λανθασμένη κρίση των ανθρώπων, αλλά κρινόταν ο παγκόσμιος και διαχρονικός τρομοκράτης του ανθρώπου και ολόκληρο το οικοδόμημα του τρόμου που έχει στησει, που από την εποχή των πρωτοπλάστων έχει οδηγήσει το ανθρώπινο γένος στο χάος του θανάτου.

“καί ελθών εκείνος ελέγξει τὸν κόσμον περὶ... κρίσεως, ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέκρίται.” (16.11)

Λίγο νωρίτερα, μιλώντας για τον επικείμενο θάνατό Του, ο Κύριος είχε προειδεάσει τους μαθητές Του όταν είπε, *“νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου, νῦν ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ἐκβληθήσεται ἔξω”* (12.31). Επάνω στο Σταυρό ο Θεός εκπλήρωσε την αρχέγονη υπόσχεση Του προς τον διάβολο, *“και ἔχθραν θέλω στήσει αναμέσον σου και της γυναίκός, και αναμέσον του σπέρματός σου και του σπέρματος αυτής· αυτός θέλει σου συντριψει την κεφαλήν, και συ θέλεις κεντήσει την πτέρναν αυτού”* (Γν. 3.15).

Ο Σταυρός δεν ήταν η ήττα του Χριστού, αλλά η δόξα Του και ο θρίαμβός Του. Ακριβώς γι’ αυτό το λόγο, επειδή ο Χριστός νίκησε τον άρχοντα αυτού του κόσμου, υπόσχεται στην Εκκλησία Του πως μπροστά της ούτε οι πύλες του Άδη δεν θα μπορέσουν να σταθούν. Επειδή ο Χριστός νίκησε τον κόσμο και τον άρχοντά του, μπορεί κι έχει την ευθύνη η Εκκλησία του Ιησού Χριστού να ελέγξει τον κόσμο:

*περί της αμαρτίας του

*περί της δικαιοσύνης του ή έλλειψη αυτής

*περί της κρίσης του

Το Άγιο Πνεύμα ήρθε όχι μόνο για να ασχοληθεί με την Εκκλησία, αλλά και να δώσει τον προφητικό λόγο της Εκκλησίας, ώστε μέσα από Αυτήν Εκείνος να ελέγξει τον κόσμο:

*για την αμαρτία του, διότι δεν πιστεύει στον Ιησού Χριστό

*για την δικαιοσύνη, η οποία κατ’ ευφημισμό ονομάζεται δικαιοσύνη και το απέδειξε στην δίκη και καταδίκη του Κυρίου

*για την κρίση του, η οποία πάντα λειτουργεί με βάση το φαινόμενο κι όχι την ουσία, βασίζεται σε ανθρώπινα κριτήρια κι όχι στο Θεού.

Εξαιτίας αυτής της προβληματικής βάσης στην κρίση του ανθρώπου, η κοινωνία μας και ο κόσμος ολόκληρος, βιώνει προβλήματα, πολέμους, ανισότητα, εκμετάλλευση, πόνο, δυστυχία και κάθε τι κακό.

Σήμερα, 150 χρόνια μετά την ιστορική έναρξη της ΕΕΕ το χρέος της και ο ρόλος της συνεχίζουν να είναι οι ίδιοι με τους διαχρονικούς ρόλους και σκοπούς της Εκκλησίας: ο προφητικός λόγος του Αγίου Πνεύματος προς την Ελληνική μας κοινωνία. Ας μην προδώσουμε το κάλεσμά μας ως Εκκλησία του Ιησού Χριστού.

“Τῷ δὲ βασιλεῖ τῶν αἰώνων, ἀφάρτῳ, ἀοράτῳ, μόνῳ σοφῷ Θεῷ, τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.” (Α’ Τιμ. 1.17),

Ὀμιλία στην εναρκτήρια Λατρεία της Α’ Γενικής Συνέλευσης της Γενικής Συνόδου της Ελληνικής Ευαγγελικής Εκκλησίας που έλαβε χώρα στις 5 Νοεμβρίου 2008, στην Ε.Ε.Ε. Κατερίνης

Ο αιδ. Μ. Μελετιάδης είναι ποιμένας της Ε.Ε.Ε. Βόλου.

Ευαγγελίζοντας ξανά τη σύγχρονη Ελληνική κοινωνία

του αιδ. Παναγιώτη Κανταρτζή

Το ζήτημα με το οποίο θα ασχοληθώ στο άρθρο αυτό συμπυκνώνεται στην ακόλουθη ερώτηση: Ποια είναι τα στοιχεία που συνθέτουν την φυσιογνωμία της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας σε ότι αφορά στην θρησκευτικότητα και πώς αυτά τεκμηριώνουν ή όχι την ανάγκη και προσδιορίζουν τη φύση του ευαγγελισμού της;

Η ελληνική κοινωνία, ιδιαίτερα αυτή των μεγάλων πόλεων και πιο συγκεκριμένα της Αθήνας αιωρείται μεταξύ δύο τάσεων. Αυτές αν και δεν είναι ισοδύναμες, είναι οι δύο βασικές συνιστώσες που μαζί προσδιορίζουν το στίγμα της.

Η πρώτη είναι η παραδοσιαρχία και η δεύτερη η μετανεωτερική εκκοσμίκευση.

Α. Η σύγχρονη ελληνική κοινωνία και η παραδοσιαρχία

Θα αναφέρουμε δύο βασικά χαρακτηριστικά της παραδοσιαρχίας:

1. Ιδεοληπτική αγοραφοβία

Το ζήτημα της σχέσης της Ορθοδοξίας με τον Διαφωτισμό αποτελεί ένα από τα πιο καίρια αντικείμενα έρευνας στην προσπάθειά μας να καταλάβουμε την ελληνική κοινωνία ιδιαίτερα σε σύγκριση με τις σύγχρονες αντίστοιχες ευρωπαϊκές. Φυσικά δεν είναι δυνατόν να ασχοληθούμε με αυτό τώρα. Διάφοροι σύγχρονοι στοχαστές επιχειρήσαν να εξερευνήσουν την δυνατότητα γόνιμου διαλόγου και σχέσης των δύο αυτών μεγεθών. Δυστυχώς όμως σε έναν μεγάλο βαθμό η τάση που μοιάζει να κυριαρχεί στην ΕτΕ και στα παραδοσιακά στρώματα της ελληνικής κοινωνίας είναι η άκριτη απόρριψη. Αυτό έχει ως συνέπεια την λειτουργία αντανάκλαστικών «ιδεοληπτικής αγοραφοβίας».

Αυτή μπορεί να εκφραστεί σε δύο εκδοχές. Η πρώτη σε ένα βαθμό αθώα αν και ενοχλητική. Η δεύτερη όμως επικίνδυνη και προβληματική.

Η αθώα εκδοχή της αγοραφοβίας είναι η καχυποψία του έλληνα σε κάθε τι «διαφορετικό».

Επιτρέψτε μου να αναφερθώ σε ένα περιστατικό. Εθελοντές μας καθάριζαν σε συνεργασία με την Περιβαλλοντική οργάνωση «Ελλάδα Καθαρή» κάποιους δρόμους μοιράζοντας ταυτόχρονα μια σακούλα απορριμμάτων με κάποιο οικολογικό μήνυμα και με το λογότυπο της «Ελλάδας Καθαρής» και της εκκλησίας μας. Μια κυρία λοιπόν σταμάτησε αφού πήρε την σα-

κούλα και επιδεικτικά άρχισε να την κουνά έξω από το παράθυρο του αυτοκινήτου. Την πλησίασα και την ρώτησα «υπάρχει κάποιο πρόβλημα;». «Ναι, γράφει Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία».

Η *καχυποψία* είναι αναμενόμενη. Το πρόβλημα όμως υπάρχει με την *υπεροψία*.

Δυστυχώς σε ένα μεγάλο βαθμό η αγοραφοβία ποτίζεται από σχεδόν ρατσιστικές αναλύσεις που μπορούν να οδηγήσουν την αμυντική φοβία σε επιθετικό οίστρο.

Την τάση αυτή μπορεί κανείς να συναντήσει σε γραπτά του πατέρα Γεωργίου Μεταλληνού.

Αναφέρω ενδεικτικά δύο αποσπάσματα:

«Οι ορθόδοξοι λαοί στην πλατιά διαστρωμάτωσή τους είναι ζυμωμένοι μέσα σ' αυτή την πολιτισμική παράδοση και παρά τις αναμφισβήτητες αλλιώτικες επιρροές που έχουν δεχθεί στην ιστορική τους πορεία διακρατούν στη συνείδησή τους τα ζώπυρα αυτής της παράδοσης που εκφράζεται στις οριακές στιγμές της ως «ανθρωπιά» και «φιλότιμο», όροι πρακτικά άγνωστοι σήμερα στον πολιτισμό της Δύσης...»

«...Φυσικά η Ε.Ε. και η τροφοδοτούμενη από αυτήν δυτική κοινωνία παρουσιάζονται για την Ορθοδοξία ως κάποιος ιεραποστολικός, χώρος μαρτυρίας του λόγου και τους τρόπο (στάσης ζωής), που συνιστά την ουσία της ορθόδοξης παράδοσης». (Σχέσεις και Αντιθέσεις: Ανατολή και Δύση στην πορεία του Νέου Ελληνισμού, σελ. 167, 168).

2. Εκκλησιολογικός κρατισμός και κρατική εκκλησιολογία

Οι δύο αυτές συνιστώσες αν και διακριτές συναντιούνται και για αυτό τις εξετάζουμε μαζί.

Με τον όρο «εκκλησιολογικό κρατισμό» αναφέρομαι στην σχεδόν γραφειοκρατική λογική που διακατέχει τον τρόπο με τον οποίο η ελληνική Ορθόδοξη εκκλησία αντιλαμβάνεται την λειτουργία της στην χώρα μας θεωρώντας καθέναν που βαπτίσθηκε σε αυτήν αυτόματα και εσαεί μέλος της. Πίσω από μια τέτοια θεώρηση βρίσκεται αυτό που ο Γιανναράς εύστοχα περιγράφει ως «Ορθοδοξισμός: Η θρησκευοποίηση της εκκλησιαστικής ορθοδοξίας». Ή αυτό που ο π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ αναφέρει όταν μιλά για την κατάπτωση της εκκλησίας από «πνευματικό οίκο» σε εξουσιαστικό «εξουσιαστικό ίδρυμα».

Η εκκλησιολογία της κρατικοποιείται καθώς συντελείται ο εκφυλισμός της εκκλησίας από κοινωνία προσώπων σε ληξιαρχικό γραφείο καταχώρησης θρησκευτικών πιστοποιητικών. Η έννοια της «ενορίας» από «ευχαριστιακή κοινότητα, σώμα κοινωνίας προσώπων»

μετατρέπεται σε εκκλησιαστικό «υποκαταστήμα» εξυπηρέτησης θρησκευτικών αναγκών της απρόσωπης μάζας.

Τρανό παράδειγμα αυτής της γραφειοκρατικής λογικής ήταν και η αναταραχή που προκλήθηκε με αφορμή το ζήτημα της απάλειψης του θρησκευμάτος από τις ταυτότητες.

Γιατί όμως αυτός ο «εκκλησιολογικός κρατισμός» έχει σημασία για το θέμα μας; Επειδή μέσα σε ένα τέτοιο πλαίσιο σκέψης η όποια απόπειρα διάδοσης άλλων ιδεών θεωρείται εξ ορισμού ως «κλοπή ποιμνίου». Όσοι επιχειρούν τη διάδοση των ιδεών τους «λυμαίνονται το σώμα της εκκλησίας».

Όμως δίπλα στον *εκκλησιολογικό κρατισμό* στην πατρίδα μας συναντούμε και μια αντίστοιχη *κρατική εκκλησιολογία* και αν το πρώτο είναι ενοχλητικό το δεύτερο είναι εξοργιστικό.

Στο κάτω κάτω η κάθε εκκλησία δικαιούται να πιστεύει ότι θέλει και να υιοθετεί όποια εκκλησιολογία επιθυμεί. Το πρόβλημα είναι όταν το κράτος αποκτά εκκλησιολογία.

Ένα κράτος δικαίου και μια σύγχρονη δημοκρατία πρέπει να έχει νομοθεσία και όχι θεολογία. Με άλλα λόγια δεν πρέπει να το αφορά το τι πιστεύει σήμερα κάποιος και το τι θα πιστεύει αύριο.

Το μόνο που πρέπει να το ενδιαφέρει είναι το αν οι πολίτες του τηρούν τους νόμους της πολιτείας και όχι το αν ασπάζονται τα δόγματα της Εκκλησίας.

Δυστυχώς η παρουσία των Μεταξικών Νόμων περί Προσηλυτισμού διατηρεί στην πατρίδα μας σύγχυση και θολούρα σε σχέση με τις παραπάνω διακρίσεις δίνοντας την ευκαιρία σε διάφορους να ψαρεύουν μέσα στα θολά νερά. Για αυτό και είναι πάγιο αίτημα όλων των Ευαγγελικών Εκκλησιών η κατάργηση αυτών των νόμων.

Οι δύο παραπάνω τάσεις καθιστούν τον ευαγγελισμό εκ μέρους μιας άλλης εκκλησίας ως πράξης αρνητικής ηθικής φόρτισης. Μάλιστα σε κάποιες περιπτώσεις κολάσιμης. Πράξη διάβρωσης και αλλοίωσης.

Ο κόσμος όμως «τελικά είναι επίπεδος»...

Έτσι δίπλα στην παραδοσιαρχία εμφανίζεται και μεστώνει μια άλλη αντίθετη τάση.

Β. Η σύγχρονη ελληνική κοινωνία και η μετανεωτερική εκκοσμίκευση

Έτσι στο πλαίσιο ενός «πλανητικού πολιτισμού», για να δανειστώ έναν όρο που επινόησε ο Κώστας Αξελός, βλέπουμε να διαμορφώνεται ως νέα και ολοένα αυξανόμενη τάση στην σύγχρονη ελληνική κοινωνία η μετανεωτερική εκκοσμίκευση.

Ποια είναι τα βασικά χαρακτηριστικά αυτής της τάσης; Από τα πολλά θα σταθώ σε ένα, στην αποοσμιατικότητα της αλήθειας.

Η αποοσμιατικότητα, ο αποθρυμματισμός και η αποδόμηση της πραγματικότητας δημιουργούν από τη μία χώρο για έναν θρησκευτικό και ιδεολογικό πλουραλισμό και από την άλλη μια γενική απαξίωση της οποίας συγκροτημένης θρησκευτικής πρότασης.

Να ξεκινήσουμε από την δεύτερη έκφανση. Στο πλαίσιο της υστερονεωτερικότητας κάθε οργανωμένη

θρησκεία αντιμετωπίζεται καχύποπτα και η κοινωνία αποθρησκαιοποιείται.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η αποδοχή από μεγάλο μέρος του αναγνωστικού κοινού βιβλίων όπως «Η περί Θεού αυταπάτη» του Ντώκινς.

Από την άλλη όμως η αποσπασματικότητα θεμελιώνει τον πλουραλισμό και την απόρριψη της έννοιας της απολυτότητας και αποκλειστικότητας. Μας καλεί στην «αλήθεια των άλλων» για να χρησιμοποιήσω τον τίτλο του πρόσφατου βιβλίου του Νίκου Θέμελη.

Αυτή η εξέλιξη έχει φυσικά τεράστιες επιπτώσεις στον προσδιορισμό της έννοιας του «ευαγγελισμού» όχι μόνο για την Ευαγγελική Εκκλησία αλλά γενικά.

Σε ότι αφορά τον χώρο της Ορθόδοξης εκκλησίας λίγοι έχουν ασχοληθεί σοβαρά με το ζήτημα. Χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι η Ακαδημία Θεολογικών Σπουδών στον Βόλο καθώς επίσης και καθηγητής Πέτρος Βασιλείδης. Ο τελευταίος στο έργο του «Μετανεωτερικότητα και Εκκλησία» προσεγγίζει το ερώτημα έχοντας στο νου του την γενική συζήτηση του θέματος στο πλαίσιο του ΠΣΕ. Παρουσιάζει με ικανοποίηση την συνεισφορά της ορθόδοξης θεολογίας στη διαμόρφωση μιας νέας ιεραποστολικής αντίληψης.

Γράφει, «*Με δεδομένο, λοιπόν ότι η 'τριαδική θεολογία' υποδηλώνει ότι αυτή καθαυτή η υπόσταση της θεότητας είναι ζωή κοινωνίας... οι Ορθόδοξοι επέμεναν πως η χριστιανική 'ιεραποστολή' δεν στοχεύει πρωταρχικά στη διάδοση ή στη μεταβίβαση διανοητικών αληθειών, δογμάτων, ηθικών επιταγών κ.λπ. αλλά στη μεταφορά της ζωής της κοινωνίας που ενυπάρχει στη θεότητα'. Η εγκατάλειψη της χριστοκεντρικής παραδοσιαρχίας και η θεμελίωση της χριστιανικής ιεραποστολής είχε ως αποτέλεσμα την εγκατάλειψη της ιμπεριαλιστικής και επεκτατικής τακτικής της χριστιανικής ιεραποστολής του 19^{ου} αιώνα αλλά και των αρχών του 20^{ου} αι. και την υιοθέτηση μιας περισσότερο περιεκτικής και ολιστικής συμπεριφοράς της χριστιανικής μαρτυρίας. Πρακτικά αυτό σήμαινε καταδίκη του προσηλυτισμού όχι μόνο μεταξύ χριστιανικών διαφορετικών δογμάτων αλλά και προς τους πιστούς των άλλων ζωντανών θρησκευμάτων».*

Στο ίδιο πλαίσιο κινείται και η θέση του κ. Αναστασίου, Αρχιεπισκόπου Τιράνων και πάσης Αλβανίας στο έργο του «Παγκοσμιοότητα και Ορθοδοξία». Σε αυτό μοιάζει να έχει επιφυλάξεις και να κρατά αποστάσεις από μια Χριστολογία της «αποκλειστικότητας». Διακρίνει την πίστη στην 'μοναδικότητα' από αυτή στην 'αποκλειστικότητα' του Χριστού.

Βλέπουμε λοιπόν τον τρόπο με τον οποίο η μετανεωτερικότητα επηρεάζει το ζήτημα του ευαγγελισμού. Αν για την παραδοσιαρχία ο ευαγγελισμός θεωρείται κλοπή και απειλή, για την μετανεωτερικότητα θεωρείται υπεροψία και φανατισμός.

Πώς λοιπόν η Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία πρέπει να απαντήσει και να τοποθετηθεί απέναντι σε αυτές τις τάσεις;

Α. Απέναντι στην πρώτη τάση της παραδοσιαρχίας η Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία καλείται να υποστηρίξει με επιμονή το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού του ατόμου. Αυτό το κάνει από το ξεκίνημα της παρουσίας στην Ελλάδα εδώ και 150 χρόνια. Η εκκλησία

μας ιδρύθηκε σε μια εποχή που η Ελλάδα κλυδωνιζόταν από ένα γενικευμένο κύμα θρησκευτικών διώξεων, οι οποίες στρέφονταν κυρίως κατά των ετεροδόξων ή εν πάση περιπτώσει κατά των διαφορετικών θρησκευτικών πεποιθήσεων, και ανάγονται χρονικά στην εικοσαετία 1840-1860. Ο Καΐρης, ο Λασκαράτος, ο Κινγκ και άλλοι διώκονται για τις θρησκευτικές τους απόψεις. Ο νεαρός τότε Καλοποθάκης, μάρτυρας υπερασπίσεως στη δίκη του King στα 1851, όταν ο τελευταίος δικάζόταν με την κατηγορία της βλασφημίας κατά του Θεού και της Παρθένου Μαρίας, εκλαμβάνει την καταδικαστική απόφαση του δικαστηρίου ως εμπαιγμό και προσπάθεια φίμωσης, θεωρεί ότι ουδείς μπορεί να διώκεται για τις ιδέες του στην Ελλάδα. Αποφασίζει, λοιπόν, να αγωνιστεί για τη διάδοση του Ευαγγελίου στον λαό και την περιφρούρηση της ανεξιθρησκίας. Όπως αναφέρει ο ίδιος «η δίκη του Κίνγκ το 1851 στην οποία υπήρξα μάρτυς υπερασπίσεως και η άδικη καταδίκη του με την κατηγορία της βλασφημίας εναντίον του Θεού και της Παρθένου Μαρίας σε 15 ημέρες φυλάκιση και υπερορία (απέλαση), με έκανε να νιώσω βαθιά την ανάγκη για αναμόρφωση στην εκκλησία και στην χώρα στην οποία μία τέτοια μεταμφίεση της δικαιοσύνης και μία τόσο ανοιχτή παραβίαση της ελευθερίας της συνειδήσεως ήταν δυνατή. Και αποφάσισα με την βοήθεια του Θεού να αφιερώσω τον εαυτό μου στην υπόθεση της θρησκευτικής ελευθερίας, της αναμορφώσεως και της διαδόσεως της ευαγγελικής αλήθειας μεταξύ των συμπατριωτών μου».

Για την Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία η διάδοση της ευαγγελικής αλήθειας είναι συμφυής με την υπόθεση της θρησκευτικής ελευθερίας και του δικαιώματος του ατομικού αυτοπροσδιορισμού.

Η στάση της Ελληνικής Ευαγγελικής Εκκλησίας προϋποθέτει μια διαφορετική εκκλησιολογική θεώρηση κατά την οποία «ανήκω» στην εκκλησία δεν σημαίνει ότι είμαι εγγεγραμμένος ή εγγεγραμμένη στα αρχεία της αλλά μετέχω οργανικά στη ζωή της. Στο πλαίσιο αυτό χαιρέται και κοινωνεί με αδελφική αγάπη με αυτούς που στο στάδιο της Ορθόδοξης εκκλησίας συνειδητά αθλούνται στο κοινό αγώνισμα της πίστης. Η κλασική διάκριση μεταξύ «ορατής» και «αόρατης», «στρατευομένης» και «πνευματικής» εκκλησίας με τα όσα μειονεκτήματα που ενδεχομένως έχει προσφέρει ένα είδος εκκλησιολογικής «γενναιοδωρίας» σε ότι αφορά τις διάφορες εκφάνσεις της εκκλησίας επί της γης.

Ταυτόχρονα όμως αναγνωρίζει ότι υπάρχουν αρκετοί οι οποίοι για πολλούς και διάφορους λόγους έχουν αποστασιοποιηθεί από την εκκλησία. Αυτή η αποστασιοποίηση έχει πολλές αιτίες αλλά και μορφές. Θα τολμούσα να υποστηρίξω ότι εντοπίζεται κυρίως ή πρωτίστως στο επίπεδο της εμπειρίας και όχι του αυτοπροσδιορισμού.

Ο Έλληνας έχει την εντύπωση ότι ανήκει στην εκκλησία, ενώ έμπρακτα και βιωματικά απέχει και από τη ζωή της και από το πιστεύω της.

Αυτό, τουλάχιστον σύμφωνα με την ανάγνωσή μου, προκύπτει από την έρευνα της Public Issue που δημοσιεύτηκε στο ένθετο της εφημερίδας Η Καθημερινή "The Economist" στις 31 /01/2008.

Σε αυτήν το 78% των Ελλήνων απάντησαν ότι ο ρόλος της θρησκείας είναι (πολύ 44% / αρκετά 34%)

σημαντικός στη ζωή τους. Ταυτόχρονα όμως το 80% δηλώνει ότι νηστεύει ποτέ ή αραιά και το 88% ότι διαβάζει την Αγία Γραφή ποτέ ή αραιά. Επίσης το 50% δηλώνει ότι δεν πιστεύει στην μετά θάνατον ζωή, στην κόλαση και στον παράδεισο.

Η άποψη της ΕΕΕ είναι ότι ο «ευαγγελισμός» με τα νέα της ανάστασης σε κάποιον που δεν πιστεύει στην μετά θάνατον ζωή δεν είναι «κλοπή» αλλά καθήκον.

Β. Από την άλλη, απέναντι στην τάση της μετανεωτερικότητας η εκκλησία μας θεωρεί ότι:

Η αποθηραιοποίηση της κοινωνίας που φέρνει η εκκοσμίκευση πιστεύουμε ότι δεν νεκρώνει το ζωντανό θρησκευτικό βίωμα του νεοέλληνα αλλά αποκαλύπτει την ήδη νεκρωμένη θρησκευτικότητά του. Με αυτή την έννοια η εκκοσμίκευση είναι ευεργετική καθώς απομακρύνει ψευδαισθήσεις και αυταπάτες.

Πώς όμως η εκκλησία μας πορεύεται μέσα στο μετανεωτερικό τοπίο της ατομοκρατίας της αλήθειας;

Σε αντίθεση με πολλές άλλες διαμαρτυρόμενες εκκλησίες του εξωτερικού η Εκκλησία μας πρέπει να κάνει μια σημαντική διάκριση.

Πρέπει να διακρίνει τον τρόπο της μαρτυρίας από το περιεχόμενό της. Το πλαίσιο της νεωτερικότητας μας καλεί σε ταπείνωση σε ότι αφορά απόλυτες θέσεις για την αλήθεια. Αυτή η ταπείνωση όμως πρέπει να αφορά το ήθος και ύφος της μαρτυρίας μας αλλά όχι απαραίτητα το περιεχόμενό της. Μπορεί η «οικουμενικοποίηση της αλήθειας» να μοιάζει «ταπεινή», συμφωνούμε όμως με την ρήση του Lesslie Newbigin, πρώην βοηθού γενικού γραμματέα του ΠΣΕ,

«Υπάρχει μια εντύπωση ταπείνωσης στην διακήρυξη ότι η αλήθεια είναι πολύ μεγαλύτερη από ότι ο καθένας από μας μπορεί να συλλάβει, αλλά εάν αυτό γίνεται βάση για να ακυρώσουμε όλους τους ισχυρισμούς περί κατοχής της αλήθειας τότε στην πραγματικότητα γίνεται ένας αλαζονικός ισχυρισμός για κατοχή μιας γνώσης η οποία τελικά είναι ανώτερη από όλες τις άλλες... Πρέπει να ρωτήσουμε 'ποια είναι λοιπόν αυτή η απόλυτη και ανώτερη οπτική γωνία από την οποία εσύ ισχυρίζεσαι πως είσαι ικανός να σχετικοποιήσεις όλες τις απόλυτες θέσεις που οι διάφορες γραφές διατυπώνουν; («Το ευαγγέλιο σε μια Πλουραλιστική Κοινωνία», σελ. 9 – 10, 170).

Αυτό σημαίνει ότι η εκκλησία εισέρχεται σε διάλογο έχοντας μια «μετα- αφήγηση», μια «πλοκή» που πιστεύει ότι εξηγεί και νοσηματοδοτεί τη ζωή κάθε ανθρώπου. Εισέρχεται για να υποστηρίξει με τα λόγια του Leonard Bernstein, ότι

«Κάτι είναι 'σωστό' στον κόσμο. Υπάρχει κάτι που διέρχεται τα πάντα, που ακολουθεί τον δικό του νόμο με συνέπεια, κάτι που μπορούμε να εμπιστευθούμε, κάτι που δεν θα μας απογοητεύσει».

Η μαρτυρία μας ουσιαστικά λέει το ίδιο πράγμα μόνο που αντί για την μουσική του Μπετόβεν στην οποία αναφερόταν ο Μπερνστάϊν εμείς διακηρύττουμε ότι είναι η μελωδία του Χριστού.

Ομιλία που δόθηκε στο πλαίσιο ημερίδας με τίτλο: "Ελλάδα τόπος πολυθρησκευτικός" που διοργανώθηκε από τον θεολόγο Β. Αδραχτά στον Πολυχώρο Αθηναΐδα..

Ο αιδ. Π. Κανταρτζής είναι ποιμένας της Α' Ε.Ε.Ε.

Το ευαγγέλιο της ευημερίας

του Τάσου Μαρκουλιδάκη

Το ευαγγέλιο της ευημερίας¹ είναι μια ευρέως διαδεδομένη διδασκαλία σε κάποιους κύκλους του σύγχρονου Χριστιανισμού, σύμφωνα με την οποία, ο γνήσιος πιστός ευδοκίμει οικονομικά, ενώ παράλληλα δεν αρρωσταίνει, ούτε δυστυχεί. Βιβλία που υποστηρίζουν την συγκεκριμένη διδασκαλία συνήθως έχουν «πιασάρικους» τίτλους όπως «Η ευσέβεια είναι προσοδοφόρα», «Οι νόμοι της ευημερίας», «Απελευθερώνοντας την δύναμη του Θεού μέσω προσευχής», «Η φόρμουλα του Θεού για επιτυχία και ευημερία», «Το Θεϊκό κλειδί της ευημερίας» και «Ζώντας σε Θεϊκή ευημερία». Στις Ηνωμένες Πολιτείες, το 61% των Χριστιανών πιστεύουν ότι είναι θέλημα Θεού να βιώσουν οικονομική άνθηση. Παράλληλα τρεις από τις τέσσερις μεγαλύτερες διαμαρτυρόμενες εκκλησίες διδάσκουν το ευαγγέλιο της ευημερίας από τον άμβωνα τους².

Ο πιο γνωστός εκφραστής της συγκεκριμένης διδασκαλίας είναι ο ελληνικής καταγωγής, μεγαλωμένος σε Ορθόδοξη εκκλησία, τηλεεβανγελιστής Μπένου Χινν,³ ο οποίος πρόσφατα επισκέφτηκε την Ελλάδα. Η εκπομπή του «Αυτή είναι η μέρα σου», αναμεταδίδεται από περίπου είκοσι χριστιανικά κανάλια. Ο Χινν έγινε ευρύτερα γνωστός γεμίζοντας επανειλημμένως μεγάλα στάδια και θεραπεύοντας ανάπηρους που διά πίστεως στέκονται στα πόδια τους. Σύμφωνα με τον Χινν, ο Θεός υπόσχεται να θεραπεύσει κάθε πόνο και ασθένεια μας. Το σώμα μας είτε θα ανήκει στο Θεό, είτε στην ασθένεια.⁴ Επιπρόσθετα, ο Χινν διδάσκει πως «Δεν χρειάζεται να περιμένουμε να περπατήσουμε στις οδούς του χρυσού στον ουρανό... Η φτώχεια είναι ένας δαίμονας που πρέπει να καταπολεμηθεί».⁵ Σε τηλεοπτική εκπομπή του Χινν που παρακολούθησα *ιδίους όμμασι*, υποστήριζε πως εάν οι τηλεθεατές επιθυμούν ο Θεός να τους ευλογήσει θα πρέπει να δώσουν τουλάχιστον \$1000 στην διακονία του.

Ένας άλλος συνήγορος του ευαγγελίου της ευημερίας, ο Ντέιβιντ Έπλεϊ υπόσχεται: «Θα απομακρύνουμε μακριά κακή τύχη, αρρώστιες, φτώχεια, αναποδιές και κάθε κακό». Στα φυλλάδια της διακονίας του υπάρχουν μαρτυρίες ανθρώπων που ευλογήθηκαν με δεκάδες χιλιάδες δολάρια, επειδή υποστήριξαν γενναιόδωρα την διακονία του. Ο Έπλεϊ διακηρύττει: «Υπηρέτησε τον Θεό και γίνε πλούσιος. Πίστεψε και απόκτησε τέλεια υγεία. Ο Θεός θέλει την ευημερία

σου. Υπάρχει στη Γραφή! Ο Θεός το υπόσχεται! Διεκδίκησέ το, και είναι δικό σου!»

Πού στηρίζεται βιβλικά το ευαγγέλιο της ευημερίας;

1. Στη Διαθήκη του Θεού με τον Αβραάμ

Ο κύριος σκοπός της συγκεκριμένης διαθήκης κατά τους υπερμάχους του ευαγγελίου της ευημερίας είναι η υλική ευλογία του Αβραάμ. Οι πιστοί επειδή είναι πνευματικά τέκνα του Αβραάμ (Γαλ.3:6-9), έχουν κληρονομήσει τις υλικές ευλογίες της Διαθήκης (Γαλ.3:14).⁶ Σύμφωνα με αυτές, ο Θεός επιθυμεί πλούτο και τέλεια υγεία και πλήρη θεραπεία για κάθε πιστό.

2. Στην σταυρική θυσία του Χριστού

Η θυσία του Χριστού σύμφωνα με τους προασπιστές του ευαγγελίου της ευημερίας οδηγεί στην πλήρη φυσική ίαση και οικονομική ευδοκίμηση των πιστών.⁷ Κατά τον Κένεθ Κόπλαντ, ο Χριστός με την σταυρική Του θυσία απομάκρυνε από την ζωή των πιστών κάθε αρρώστια,

θλίψη, καταστροφή και φτώχεια.⁸ Ο Κόπλαντ δηλώνει χαρακτηριστικά «Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι η υλική πρόοδος μας είναι θέλημα Θεού».⁹ Ο Παύλος σε καμία περίπτωση δεν δίδαξε ότι ο Χριστός πέθανε στον σταυρό και για την οικονομική ευδοκίμηση των μαθητών του, όπως υποστηρίζουν οι συνήγοροι του ευαγγελίου της ευημερίας. Η λογική του Κόπλαντ, ότι ο Χριστός υπόσχεται πως αν δώσουμε \$10 θα λάβουμε \$1,000 (Μάρκος 10:30) είναι ενάντια στην ορθή βιβλική διδασκαλία.

3. Στην παρερμηνεία συγκεκριμένων εδαφίων

Ένα εδάφιο που χρησιμοποιείται για την βιβλική υποστήριξη του ευαγγελίου της ευημερίας είναι η προφητεία του Ησαΐα 53:10¹⁰, όπου αναφέρεται ότι διαμέσου των πληγών Του γιατρευτήκαμε εμείς. Ο Ησαΐας αναφέρεται στην πνευματική και όχι την υλική γιατρεία. Η υλική διάσταση του παραπάνω εδαφίου χρησιμοποιείται από τον Ματθαίο (8:17), μόνο όμως

Πίστη είναι η βεβαιότητα σχετικά με πράγματα που είναι στην «καρδιά» και στο «μυαλό» του Θεού. Πίστη σε τελική ανάλυση είναι η βεβαιότητα ότι ο Θεός έχει μιλήσει και θα εκπληρώσει τις υποσχέσεις Του

σε σχέση με την επίγεια διακονία του Χριστού. Ο Πέτρος (Α΄Πετρ.2:24-25) αναφερόμενος επίσης στο συγκεκριμένο εδάφιο περιγράφει την αμαρτία ως πνευματική αρρώστια, ερμηνεύοντας ορθώς την πρωταρχική σημασία που και ο ίδιος ο Ησαΐας ήθελε να δώσει. Επίσης, το Ιωάννης 10:10 χρησιμοποιείται ως εδάφιο υποστήριξης του ευαγγελίου της υλικής ευμάρειας. Η αφθονία όμως στην οποία ο Χριστός αναφέρεται στο συγκεκριμένο εδάφιο είναι άμεσα συσχετισμένη με την «αιώνια ζωή» που αποτελεί ένα από τα κύρια θέματα του κατά Ιωάννην ευαγγελίου. Ο συγκεκριμένος όρος είναι ταυτόσημος με την «βασιλεία του Θεού». Κυριολεκτικά, στο συγκεκριμένο εδάφιο η ζωή σημαίνει «ζωή που πρόκειται να έρθει». Είναι η ζωή που ο Θεός έχει και είναι το δώρο που Εκείνος δίνει στους πιστούς σήμερα.¹¹ Επίσης, το «Γεύθητε και ιδέτε ότι αγαθός ο Κύριος» (Ψαλμός 34:8), ερμηνεύεται ως δικαίωμα και επιλογή του κάθε ανθρώπου να «δοκιμάσει» τον Χριστό, έστω και για λίγο. Εάν δεν μείνει ικανοποιημένος ή δεν ευλογηθεί όπως και όσο επιθυμεί, μπορεί ανά πάσα στιγμή να τον αφήσει. Άλλα εδάφια που χρησιμοποιούν οι υποστηρικτές του ευαγγελίου της ευμάρειας είναι Δευτ.8:18, Ματθ.6:33, Ιάκωβ.5:14-15, Γ' Ιωάννης 2¹² και Μαλαχ. 3:10.

4. Σε λανθασμένη αντίληψη της πίστης

Η πίστη δεν βασίζεται για τους συνηγόρους του ευαγγελίου της ευημερίας στην εμπιστοσύνη στο πρόσωπο του Χριστού, στην αλήθεια της διδασκαλίας του και στο απολυτρωτικό Του έργο στον Γολγοθά.¹³ Αντιθέτως, πίστη είναι η «πνευματική ενέργεια και δύναμη, η οποία ενεργοποιεί τους (φυσικούς και πνευματικούς) νόμους και την δύναμη του Πνεύματος... Υπάρχουν συγκεκριμένοι νόμοι που διέπουν την ευημερία κατά τις Γραφές. Η πίστη ενεργοποιεί αυτούς τους νόμους...Εάν αποφασίσεις ότι είσαι διατεθειμένος να ζήσεις στη Θεϊκή ευημερία και πλούτο, η Θεϊκή ευλογία θα έλθει στην ζωή σου».¹⁴ Επιπρόσθετα, ο Καπς γράφει «Η απιστία ενεργοποιεί τον διάβολο, ενώ η πίστη ενεργοποιεί τον Θεό. Εάν φοβάσαι τον διάβολο, περιορίζεις την δύναμη του Θεού απελευθερώνοντας παράλληλα την δαιμονική δύναμη...Ο Θεός έχει παραδώσει την παντοδυναμία του στους ανθρώπους!»¹⁵

Η πίστη για τον Κόπλαντ και τους ομόφρονες του, δεν είναι μια θεοκεντρική πράξη βασισμένη στο θέλημα του Θεού, ούτε η αποδοχή της Θεϊκής δικαίωσης ή τουλάχιστον μία έμπρακτη εμπιστοσύνη στον Θεό. Αντιθέτως, πίστη είναι μία ανθρωποκεντρική πνευματική δύναμη κατευθυνόμενη προς τον Θεό. Πολλοί από τους προασπιστές του ευαγγελίου της ευημερίας υποστηρίζουν πως όταν οι πιστοί έχουν αιτήματα δεν χρειάζεται να τα απευθύνουν στον Θεό, αλλά να «διατάσουν» το πρόβλημα στο όνομα του Χριστού να φύγει. Οπότε, δεν χρειάζεται να προσευχόμαστε για θεραπεία κατά το Θεϊκό θέλημα, αρκεί να απευθυνόμαστε στο πρόβλημα (π.χ. καρκίνο) λέγοντας «Καρκίνε, δεν σε αφήνω να παραμείνεις σε αυτό το σώμα. Φύγε από εμένα στο όνομα του Χριστού!». Ο Θεός είναι υποχρεωμένος να θεραπεύει κάθε αρρώστια όσων έχουν πίστη, εκτός αν η αρρώστια είναι το αποτέλεσμα απιστίας ή ρητής παραβίασης των νόμων

του Θεού για την υγεία. Είναι εμφανές ότι παραβλέπεται πως και ο ίδιος ο Απόστολος Παύλος ταλαιπωριόταν από ασθένειες (2 Κορ. 12:7, 12:9, Γαλ. 4:13). Συνεπώς, τα λόγια μας έχουν γενεσιουργή δύναμη. Το τι μας συμβαίνει καθορίζεται από το τι λέμε. Τα αιτήματα που απαιτούμε από τον Θεό πρέπει πάντοτε να δηλώνονται με θετικό τρόπο και χωρίς δισταγμό ή ίχνος ταλάντευσης. Όποτε αυτό γίνεται, ο Θεός είναι επιβεβλημένος να απαντήσει θετικά στο αίτημα μας! Είναι προφανές ότι σύμφωνα με το ευαγγέλιο της ευημερίας η ικανότητα του Θεού να μας ευλογήσει εξαρτάται από την πίστη μας. Συμπερασματικά, ο Θεός έχει επιλέξει εξαιτίας της ανιδιοτελής του αγάπης να είναι εξαρτημένος από την ανθρώπινη πίστη και προσπάθεια. Ο Τσαρλς Καπς γράφει «Έχεις την δύναμη να απελευθερώσεις την ικανότητα και δύναμη του Θεού». Τέλος, άλλοι προφήτες της συνθετικής πίστης ισχυρίζονται ότι από την στιγμή που ο Θεός είναι παντοδύναμος και μπορεί να κάνει οτιδήποτε θελήσει, εάν έχουμε αρκετή πίστη ο Θεός θα κάνει οτιδήποτε θελήσουμε. Το μόνο που χρειάζεται να κάνουμε είναι να το ονομάσουμε και διεκδικήσουμε.

Κριτική

Οι υπέρμαχοι του ευαγγελίου της ευημερίας χρησιμοποιούν εδάφια έξω από το κοινωνικό, ιστορικό και λογοτεχνικό πλαίσιο τους, καταλήγοντας σε συμπεράσματα που απέχουν από την αρχική σημασία που οι βιβλικοί συγγραφείς επιθυμούσαν να αποδώσουν. Η μεθοδολογία ερμηνευτικής που ακολουθούν είναι άκρως υποκειμενική και αυθαίρετη.

Στο ευαγγέλιο της ευημερίας δεν υπάρχει αναφορά στις θείες απαιτήσεις. Η λογική που επικρατεί είναι ότι ο Θεός θα σώσει τους πιστούς από κάθε τους βιοτικό, οικονομικό, συναισθηματικό, υλικό και βιολογικό πρόβλημα. Η έννοια της σωτηρίας όμως υποδηλώνει μία κατάσταση απειλής, μία επικίνδυνη, απελπισμένη ή θανατηφόρα κατάσταση, από την οποία απαιτείται απελευθέρωση. Από τι όμως μας σώζει ο Χριστός; Σύμφωνα με το ευαγγέλιο της ευημερίας ο Χριστός μας σώζει κυρίως από κάθε δυσκολία, εξασθενητικές συνθήκες και έλλειψη πλήρωσης σε διάφορους τομείς. Το ευαγγέλιο της ευημερίας οδηγεί σε μια «εύκολη θρησκεία», μια θρησκεία «ανέσωσης» (βολέματος) που μας δίδει την ευχέρεια και να θρησκεύουμε χωρίς όμως να εγκαταλείψουμε προσφιλείς αμαρτωλές συνθήκες, προσαρμοστικότητα στις αμαρτωλές κοινωνικές απαιτήσεις, ακόμη χαλαρή ηθική, συμβιβασμό με κάθε είδους κοσμικότητα κ.λ.π., καλυμμένη με μια τελείως παρεξηγημένη έννοια της Θεϊας χάριτος.¹⁶ Ο Θεός παρουσιάζεται ως σκαμνάκι, ως η απαιτούμενη ώθηση προκειμένου να βγούμε από τις δυσκολίες στις οποίες έχουμε περιέλθει. Αυτού του είδους η σωτηρία είναι ιδιαίτερα ελκυστική για την κοινωνία μας η οποία είναι κατανικημένη από πάθη και σφοδρές επιθυμίες (π.χ. αυθόρμητου δίχως δεσμεύσεις σεξ και εφήμερου πλούτου). Ο πιστός καλείται σύμφωνα με το ευαγγέλιο της ευημερίας να «χρησιμοποιήσει» τον Θεό. Ο Θεός γίνεται μέσο απόκτησης των ιδιοτελών επιθυμιών του πιστού. Το ευαγγέλιο της ευημερίας ανυψώνει τα δώρα, πάνω από τον Δωρητή! Το δε Άγιο Πνεύμα αντιμετωπίζεται ως δύναμη χρησιμοποιούμενη από τον πιστό προκειμένου να αποκτή-

σει ό,τι η καρδιά του προσδοκά. Το Άγιο Πνεύμα κατά τις Γραφές όμως είναι το πρόσωπο που καθιστά τον πιστό ικανό να πραγματοποιήσει το Θεϊκό θέλημα.

Η Γραφή συστηματικά παρουσιάζει την αμαρτία ως τον λόγο για τον οποίο ο άνθρωπος χρειάζεται σωτηρία. Ο άνθρωπος χρειάζεται αιώνια, πνευματική απελευθέρωση. Οι Χριστιανοί σώζονται από την οργή του Θεού, δηλαδή την κρίση Του αναφορικά με την αμαρτία (Ρωμ.5:9, Α΄Θες.5:9), επειδή η αμαρτία μας έχει αποχωρήσει από τον Θεό και ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος (Ρωμ. 6:23). Συνεπώς, η βιβλική έννοια της σωτηρίας αναφέρεται στην απελευθέρωση από την αμαρτία και τις συνέπειες της.

Επιπλέον, δεν μπορούμε να διεκδικήσουμε κάτι το οποίο ο Θεός δεν έχει ονομάσει. Η πίστη, είναι ανταπόκριση στην φανέρωση του Θεού στο Πνεύμα και Λόγο Του («Η πίστης είναι εξ'ακοής, η δε ακοή δια του Λόγου του Θεού» Ρωμ. 10:17). Η πίστη μας πρέπει να στηρίζεται σε ό,τι έχει υποσχεθεί ο Θεός στην Γραφή. Πίστη δεν φέρνει τίποτα σε ύπαρξη. Πίστη είναι η βεβαιότητα σχετικά με πράγματα, που είναι στην «καρδιά» και στο «μυαλό» του Θεού. Πίστη σε τελική ανάλυση είναι η βεβαιότητα ότι ο Θεός έχει μιλήσει και θα εκπληρώσει τις υποσχέσεις Του.

Η θεολογία του ευαγγελίου της ευημερίας μοιάζει με τις καταστροφικές αιρέσεις που έπληξαν την πρώτη εκκλησία. Ο Παύλος και οι υπόλοιποι απόστολοι, δεν συμβιβάστηκαν, δεν «μάσησαν» τα λόγια τους και δεν επιχείρησαν να συνδιαλλαγούν με όσους ψευδοπροφήτες και αιρετικούς διδασκάλους δίδασκαν παρόμοιες θεωρίες. Αντιθέτως, τους αναγνώρισαν ως επικίνδυνους διδασκάλους και παρότρυναν τους Χριστιανούς να τους αποφεύγουν και να διαχωρίζουν την θέση τους από αυτούς. Για παράδειγμα, ο Παύλος προειδοποίησε τον Τιμόθεο για ανθρώπους «που έχουν διαφθαρμένο το νου τους και στερούνται την αλήθεια, οι οποίοι νομίζουν πως η ευσέβεια είναι μέσο απόκτησης υλικού κέρδους»(1Τιμ.6:5). Ο Παύλος δίδαξε ότι η πλεονεξία είναι ειδωλολατρία (Εφ.5:5), και κάλεσε ρητά τους πιστούς της Εφέσου να αποφεύγουν οποιονδήποτε έφερνε μήνυμα ανηθικότητας ή πλεονεξίας (Εφ. 5:6-7).

Ο Παύλος αντιμετώπισε πολλούς διδασκάλους οι οποίοι θεώρησαν ότι η ευσέβεια είναι τρόπος απόκτησης υλικού πλούτου.¹⁷ Ο Πέτρος και ο Ιούδας προειδοποιούν ότι εφόσον ο Θεός δεν λυπήθηκε ούτε και τους αγγέλους που αμάρτησαν, δεν έδειξε επιείκεια ούτε στον αρχαίο κόσμο, αλλά επέφερε τον κατακλισμό στον κόσμο των ασεβών, διασώζοντας την οχταμελή οικογένεια του Νώε, καταδίκασε και τις πόλεις Σόδομα και Γόμορρα σε καταστροφή και τις μετέβαλε σε στάχτη, αφήνοντας έτσι παράδειγμα για όσους ασεβήσουν στο μέλλον, δεν πρόκειται να αφήσει ατιμώρητους όσους μετατρέπουν τη χάρη του Θεού σε ασέλγεια και απαρνιούνται το μοναδικό Άρχοντα και Κύριο μας Ιησού Χριστού (2 Πέτρ.4-6, Ιούδας 4).

Συνεπώς, η αίρεση του ευαγγελίου της ευημερίας δεν αποτελεί κάτι καινούριο. Οι αιρέσεις αυτές κατά τον Παύλο είναι κυρίως απόρροια της αγάπης για τα χρήματα, η οποία είναι η ρίζα όλων των κακών! (Α΄Τιμ.6:6) Η Γραφή προειδοποιεί ενάντια στην αλόγιστη επιδίωξη του πλούτου. Οι πιστοί, ειδικότερα οι ηγέτες της εκκλησίας οφείλουν να είναι αφιλοχρήματοι (Α΄Τιμ.3:3, Εβρ.13:5).¹⁸ Η ασυμφιλίωτη αντίθεση

μεταξύ του ευαγγελίου του Χριστού και του ευαγγελίου της ευημερίας μπορεί να συνοψιστεί στα λόγια του Χριστού «Δεν μπορείτε να υπηρετείτε και το Θεό και το Μαμωνά» (Ματθαίος 6:24).

Η Γραφή ενθαρρύνει τους πιστούς να δίνουν (Α΄Κορ.16:2; Β΄Κορ.9:6) και διδάσκει πως οι γενναίο-δωροι και ιλαροί δότες θα ευλογηθούν (Λουκάς 6:38; Β΄Κορ. 9:7). Το κίνητρο των δωρεών όμως είναι όχι η απόκτηση ευλογιών, αλλά η αγάπη μας για τον Θεό, η ευγνωμοσύνη μας για τις υλικές και πνευματικές ευλογίες μας και η επιθυμία μας να τον ευχαριστήσουμε και δοξάσουμε επιστρέφοντας Του ένα μέρος από όλα όσα Εκείνος μας έχει χαρίσει. Δεν πρέπει να δίνουμε μόνο και μόνο για να ευλογηθούμε, αλλά για να μοιραστούμε τις ευλογίες Του και με αυτό τον τρόπο να συμμετέχουμε στην εξάπλωση της βασιλείας Του.

Παράλληλα πρέπει να τονίσουμε ότι οι κήρυκες του ευαγγελίου της ευημερίας θεωρούν την διδασκαλία τους Βιβλική. Ανεξαρτήτως προθέσεων, το αποτέλεσμα είναι το ίδιο: άνθρωποι εξαπατούνται και σε πολλές περιπτώσεις ληστεύονται και πληγώνονται σε ανεπανόρθωτο βαθμό, καθώς πολλά από τα θύματα πέφτουν στην παγίδα να θεωρούν πως δεν έχουνε θεραπευτεί από κάποια αρρώστια επειδή δεν έχουν αρκετή πίστη.

Δυστυχώς υπάρχουν πολλοί οι οποίοι έχουν σκανδαλιστεί από την διδασκαλία ορισμένων τηλεευαγγελιστών. Ορισμένα από τα σκάνδαλα τους έχουν «δώσει μεγάλη αφορμή στους εχθρούς του Κυρίου να βλασφημούν» (Β΄Σαμ.12:14).

Θέλουμε να τονίσουμε σε όσους έχουν σκανδαλιστεί, ότι η διδασκαλία αυτών των ανθρώπων δεν αντιπροσωπεύει την Χριστιανική πίστη, επειδή δεν ακολουθούν ούτε τη διδασκαλία, ούτε το παράδειγμα του Χριστού.

Το ευαγγέλιο της υγείας, του πλούτου και της ευημερίας, δεν είναι το Ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού. Όπως αναφέρει ο Τζον Πάιπερ:

«ο Ιησούς είναι όμορφος όταν τρακάρεις και καταστρέψεις το αυτοκίνητο σου, και το μικρό σου κοριτσάκι πεταχτεί από το παρμπρίζ και πέσει νεκρό και συ λες παρά τον πιο βαθύ πιθανό πόνο, ο Θεός μου αρκεί, ο Θεός μου αρκεί, είναι καλός. Θα μας φροντίσει, θα μας ικανοποιήσει, θα μας δώσει την δύναμη να αντεπεξέλθουμε και σε αυτή την δυσκολία. Αυτός είναι ο θησαυρός μας. Ποιον άλλον έχω αν όχι εσένα στον ουρανό; Τι άλλο να ποθήσω πάνω στη γη αφού έχω εσένα. Η σάρκα μου εξαντλήθηκε, το ίδιο και η καρδιά μου (και το μικρό μου κοριτσάκι), μα της καρδιάς μου βράχος και μερίδα μου είσαι Εσύ για πάντα (Ψαλμ.73:25-26). Αυτό κάνει τον Θεό να φαίνεται ένδοξος, ως Θεός και όχι ως δωρητής αυτοκινήτων, ασφάλειας ή υγείας. Η προσευχή μου είναι να εξαγνιστούμε από το ευαγγέλιο της υγείας, του πλούτου και της ευημερίας, και η χριστιανική εκκλησία να χαρακτηρίζεται από παθήματα για τον Χριστό. Ο Θεός είναι περισσότερο δοξασμένος στην ζωή μας, όταν είμαστε περισσότερο ευχαριστημένοι και ικανοποιημένοι μαζί Του στην απώλεια παρά στην ευημερία!»¹⁹

Ο κ. Τάσος Μαρκουλιδάκης είναι εργάτης του Ευαγγελίου. Προς το παρόν υπηρετεί την στρατιωτική του θητεία.

Υποσημειώσεις

¹ Το ευαγγέλιο της ευημερίας (prosperity gospel) έχει πολλά κοινά στοιχεία με το κίνημα «Λόγου-Πίστης» (Word-Faith Movement); γνωστό και ως «Φόρμουλα πίστης» (Faith Formula), «Λόγος της Πίστης» (Word of Faith) ή «Υπερπίστη» (Hyperfaith). Πολλοί κήρυκες του ευαγγελίου της ευημερίας ενστερνίζονται και την Θεολογία του κινήματος «Λόγου-Πίστης». Παρόλα αυτά οι δύο όροι δεν είναι απαραίτητα ταυτόσημοι. Μερικοί από αυτούς τους κήρυκες είναι οι λεγόμενοι τηλεευαγγελιστές, αλλά όλοι οι τηλεευαγγελιστές δεν συμπεριφέρονται την θεολογία του ευαγγελίου της ευημερίας.

² Η εκκλησία Lakewood του Joel Osteen στο Houston, η εκκλησία του T.D. Jakes' Potter's House (Ο οίκος του αγγειοπλάστη) στο νότιο Ντάλλας και η εκκλησία του Creflo Dollar, World Changers (Οι φορείς αλλαγής του κόσμου) κοντά στην Ατλάντα αποτελούν τις τρεις μεγαλύτερες διαμαρτυρούμενες εκκλησίες των Ηνωμένων Πολιτειών.

³ Μερικοί από τους συνηγόρους του ευαγγελίου της ευημερίας είναι οι: John Avanzini, Juanita Bynum, David Yonggi Cho, Kenneth Copeland, Paul Crouch, Creflo Dollar, Jesse Duplantis, Kong Hee, Benny Hinn, T.D. Jakes, Eddie L. Long, Mike Murdock, Joyce Meyer, Myles Munroe, Peter Popoff, Nasir Sadiqi, Lester Sumrall, Robert Tilton, Paula White, Rod Parsley, Billy Joe Daugherty, Marcus Lamb, Joel Osteen, Phil Pringle και Brian Houston.

⁴ Hinn Benny. *Rise and Be Healed!*, Celebration Publishers, Inc (1991), σελ. 32, 62.

⁵ Hinn Benny. *Praise-a-Thon*, TBN, (2nd April 1991).

⁶ Στην ερμηνεία τους οι διδάσκαλοι της ευημερίας αγνοούν ότι ο Παύλος αναφέρεται στις πνευματικές ευλογίες της σωτηρίας και όχι στην υλική ευλογία του πλούτου (Γαλ.3:8). Δεύτερον, οι διδάσκαλοι του ευαγγελίου της ευημερίας ισχυρίζονται ότι το μέσο σύμφωνα με το οποίο οι πιστοί γίνονται μέτοχοι των ευλογιών που ο Θεός υποσχέθηκε στον Αβραάμ είναι η πίστη. Η συγκεκριμένη ερμηνεία είναι λανθασμένη, επειδή η προκειμένη διαθήκη είναι άνευ όρων. Του λόγου το αληθές προκύπτει από τουλάχιστον τέσσερα στοιχεία. Πρώτον, η τελετή της διαθήκης (Γεν. 15) ήταν μονομερής, καθώς ο Αβραάμ κοιμόταν. Δεύτερον, στη διαθήκη δεν αναφέρονται όροι. Τρίτον, στην επαναδιατύπωση της διαθήκης (Γεν.17:7,13, 19) η διαθήκη αποκαλείται αιώνια. Τέλος, η διαθήκη κυρώθηκε παρά την ανυπακοή και απιστία του Αβραάμ (π.χ. Πράξεις 7:1-4, Γεν.11:31-12:3). Συνεπώς, οι ευλογίες της διαθήκης δεν ήταν συναρτημένες από την υπακοή του Αβραάμ. Εάν ήταν συναρτημένες, τότε όλοι οι πιστοί θα έπρεπε να βιώνουν πλούσιες υλικές ευλογίες, κάτι που είναι προφανές πως δεν ισχύει.

⁷ Sarles Ken L. "A Theological Evaluation of the Prosperity Gospel," *Bibliotheca Sacra* 143 (Oct.-Dec. 1986): σελ. 339.

⁸ Kenneth Copeland, *The Troublemaker*, Kenneth Copeland Publications, 1996, σελ. 6.

⁹ Kenneth Copeland, *The Laws of Prosperity*, Kenneth Copeland Publications, 1996, σελ. 51.

¹⁰ Η έμφαση του συγκεκριμένου εδαφίου δίνεται στο γεγονός ότι ο Χριστός πήρε την θέση μας πάνω στον σταυρό του Γολγοθά, υπέφερε στην θέση μας. Πάνω στον σταυρό ο Χριστός έλαβε την οργή του Πατέρα Θεού για τις αμαρτίες μας (βλ. Β'Κορ.5:21, Γαλ.1:3,4, Εβρ.10:9-10)

¹¹ Η λέξη περιισόν στο αρχαίο κείμενο σημαίνει ότι οι πιστοί μπορούν να απολαύσουν το δώρο της ζωής στο μέγιστο βαθμό σε αυτή την ζωή, οπότε αναφέρεται όχι σε υλική ευδαιμονία αλλά σε ποιότητα ζωής σε αυτήν την ζωή. Η λογική είναι ότι ο παράδεισος και η κόλαση ξεκινούν από αυτήν την ζωή (βλ. Ιωαν.5:24).

¹² Όσοι υποστηρίζουν ότι το 3 Ιωάννης 2 συνηγορεί υπέρ της θεολογίας του ευαγγελίου της ευημερίας δεν συνειδητοποιούν ότι ο σκοπός του Ιωάννη δεν ήταν να διδάξει θεολογία, αλλά να ανοίξει την επιστολή με ένα τυπικό για την εποχή χαιρετισμό.

¹³ Douglas J. D. and Tenny Merrill C., eds., *The New International Dictionary of the Bible*. Grand Rapids: Zondervan Publishing, 1987.

¹⁴ Kenneth Copeland, *The Laws of Prosperity*, Kenneth Copeland Publications, 1996, σελ. 19.

¹⁵ Capps Charles. *The Tongue--A Creative Force*. Harrison House, 1976.

¹⁶ Κουλούρης, Αντώνης. Η εμπειρία του παρελθόντος - μια παρακαταθήκη της Ευαγγελικής Αναμορφώσεως για τον 21 ον αιώνα. http://www.evangelicals.gr/faith/Koulouris_empeiria2.htm

¹⁷ Ο Παύλος αναφέρει στον Τιμόθεο «εκείνοι που θέλουν να πλουτίσουν, πέφτουν σε πειρασμό και σε παγίδα και σε πολλές βλαβερές επιθυμίες, που βυθίζουν τους ανθρώπους στον όλεθρο και στην απώλεια. Γιατί πράγματι η ρίζα όλων των κακών είναι η φιλαργυρία. Και είναι η λαχτάρα του χρήματος που κυριέψε μερικούς και ξεστράτισαν από την πίστη και κατατράπησαν τους εαυτούς τους με πολύ οδυνηρά καρφιά» (1Τιμ.6:9-10). Ακόμη, ο Πέτρος γράφει «παρουσιάστηκαν και ψευδοπροφήτες ανάμεσα στο λαό, όπως θα παρουσιαστούν και ψευδοδιδάσκαλοι ανάμεσα σε σας οι οποίοι θα παρεμβάλλουν καταστρεπτικές αιρέσεις, και τον Κύριο που τους εξαγόρασε θα τον απαρνούνται, προκαλώντας έτσι πολύ γρήγορα την καταστροφή τους! (βλ. Δευτ. 13:1, Ματθ. 24:11, Πράξεις 20:29, 1Τιμ. 4:1, 2Τιμ 3:1, 1Ιωάννη 4:1, 2Ιωάννη 1:7, Ιούδας 1:4, 18). Πολλοί, μάλιστα, θα τους ακολουθήσουν στις ασέλγειές τους και εξαιτίας τους θα δυσφημιστεί η οδός της αλήθειας. Επιπλέον, από πλεονεξία θα επιδοθούν στην εκμετάλλευσή σας με πλαστές διδασχές. Η απόφαση που έχει παρθεί από παλιά για την καταδίκη των ανθρώπων αυτών, δεν αδρανεύει. Ο χαμός τους, τους προσμένει άγρυπνος» (Β'Πέτρ.2:2-3).

¹⁸ Ο Χριστός προειδοποίησε: «Να προσέχετε και να φυλάγεστε από κάθε είδους πλεονεξία, γιατί η ζωή του ανθρώπου δεν εξαρτάται από τα υπάρχοντά του, όσα παραπανίσια πλούτη κι αν αποκτήσει» (Λουκ.12:15). Η διδασκαλία του Χριστού βρίσκεται σε ευθεία αντίθεση με το ευαγγέλιο της ευημερίας. Ο Χριστός κάλεσε τους πιστούς να μην θησαυρίζουν «στη γη, όπου ο σκόρος και η σκουριά καταστρέφουν και όπου κλέφτες κάνουν διαρρήξεις και κλέβουν (βλ. Παρ. 23:4; Ιάκ.5:3, Μάρκ.10:21; Λουκ.16:9,18:22). Αντίθετα, κάλεσε τους πιστούς να θησαυρίζουν για τους εαυτούς τους θησαυρούς στον ουρανό, όπου ούτε σκόρος καταστρέφει ούτε σκουριά και όπου κλέφτες δεν κάνουν διαρρήξεις ούτε κλέβουν. Γιατί όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θα είναι και η καρδιά σας» Ματθ.6:19-21».

¹⁹ Piper John. *John Piper and the Prosperity Gospel*. <http://www.youtube.com/watch?v=PTc_FoELt8s&eurl>.

Ποιον να παντρευτώ;

του Kurt De Haan

Συνέχεια από προηγούμενο

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΕ ΣΟΦΙΑ

Αν έψαχνες για να αγοράσεις αυτοκίνητο, θα ήταν φρόνιμο να ανοίξεις την εφημερίδα στη σελίδα των αυτοκινήτων στις ανάλογες αγγελίες, να κλείσεις τα μάτια σου, να βάλεις το δάχτυλό σου τυχαία στη σελίδα, και μετά να αγοράσεις αυτό το αυτοκίνητο; Μήπως θα ήταν καλύτερα αν προσευχόσουν και ζητούσες από το Θεό να σε βοηθήσει να βάλεις το δάχτυλό σου στη σωστή αγγελία; Ή όλο αυτό το σκηνικό είναι λιγάκι γελοίο; Ο Θεός θέλει να χρησιμοποιούμε σοφία, είτε αγοράζουμε αυτοκίνητο, διαλέγουμε σπίτι για να μείνουμε, αποφασίζουμε τι θα σπουδάσουμε, ή ψάχνουμε το σωστό πρόσωπο για να παντρευτούμε.

Μερικές αποφάσεις στη ζωή μπορεί να παρθούν στρίβοντας ένα νόμισμα – όπως όταν θέλεις να αποφασίσεις αν θα βάλεις βούτυρο ή μαρμελάδα στο ψωμί σου με τον καφέ. Αλλά οι περισσότερες άλλες επιλογές απαιτούν περισσότερη σκέψη. Η επιλογή συντρόφου, για παράδειγμα, θέλει πολλή σκέψη, πολλή προσευχή, και πολλή εξάρτηση από το Θεό για την οδηγία Του. Επιτέλους, είναι μια απόφαση που θα επηρεάσει εσένα (και το σύντροφό σου) για το υπόλοιπο της ζωής σας. Δεν είναι κάτι που μπορείς να το πάρεις ελαφρά.

Τι μας δείχνει η ιστορία του Ισαάκ και της Ρεβέκκας στο πώς να χρησιμοποιούμε τη σοφία; Το κεφάλαιο 24 της Γένεσης περιέχει αρκετά κομμάτια πρακτικής σοφίας. Όταν το συνδυάσουμε με τη διδασκαλία ολόκληρης της Βίβλου, μπορούμε να έχουμε μια καλή συλλογή από πρακτικές συμβουλές.

Με μια πρώτη ανάγνωση, μπορεί να ακούγεται σαν ο υπηρέτης του Αβραάμ να έκανε κάτι όπως το να ανοίξει τις ταξινομημένες αγγελίες και να βάλει το δάχτυλό του στη σελίδα. Αλλά ας το κοιτάξουμε λίγο πιο προσεκτικά για μερικές στέρεες αρχές που μπορούμε να εφαρμόσουμε στις σημερινές μας συνθήκες.

Ψάξε στον κατάλληλο τόπο. Για να βρει μια ταιριαστή, πνευματική σύζυγο, ο Αβραάμ έστειλε τον Ελιέζερ στο λογικό μέρος – την πατρίδα του (Γένεση 24/3-4, 10). Ο Ελιέζερ δεν πήγε στην ειδωλολατρική πόλη των Χανααίων για να ψάξει για σύζυγο στον Ισαάκ, όπως δεν θα είχε νόημα για μας να πάμε σε ένα Βουδιστικό ναό, σε ένα όμιλο άθεων, σε μια εκκλησία σατανιστών, ή σε ένα μπαρ εργένηδων για να βρούμε ένα πρόσωπο που να αγαπάει τον Κύριο Ιησού Χριστό.

Ζήτη βοήθεια από τον Κύριο. Ο Ελιέζερ προσευ-

χήθηκε για το γάμο που κανόνιζε (Γένεση 24/12) και είδε τον Κύριο να τον οδηγεί. Τίποτα δεν θα μπορούσε να είναι πιο πρακτικό ή φρόνιμο. Στις Παροιμίες διαβάζουμε ξανά και ξανά ότι ο φόβος του Κυρίου είναι η αρχή της σοφίας (1/7). Η πιο λογική κίνηση που μπορείς να κάνεις είναι να τοποθετήσεις την καρδιά σου στα χέρια του Θεού.

Μη βασίζεις την απόφασή σου σε ένα «σημείο». Ακόμα κι αν ίσως πιστεύεις ότι το σημείο είναι από τον Κύριο, μην απορρίπτεις τη σοφία.

Ένα τμήμα της ιστορίας του Ισαάκ και της Ρεβέκκας συχνά παρεξηγείται. Όταν ο Ελιέζερ ζήτησε ένα σημείο από το Θεό (μια νέα που θα πρόσφερε νερό σ' αυτόν και τις καμήλες του), εκείνος δεν κατέληξε αμέσως στο συμπέρασμα ότι η Ρεβέκκα ήταν το σωστό πρόσωπο όταν πρόσφερε το νερό. Το κείμενο μας λέει ότι ακόμα κι αν πέρασε το αρχικό τεστ, ο Ελιέζερ την παρατηρούσε ήσυχα και αναρωτιόταν αν πραγματικά ήταν εκείνη που ήταν κατάλληλη για τον Ισαάκ (εδ. 21).

Ο Ελιέζερ είχε εξετάσει το χαρακτήρα της Ρεβέκκας καθώς έφερνε ταπεινά νερό γι' αυτόν και τις καμήλες του. Και όταν μίλησε μαζί της, έμαθε ότι ήταν από τη σωστή οικογένεια (εδ. 24-27). Κατόπιν, καθώς μιλούσε με τον πατέρα και τον αδελφό της, ο Ελιέζερ βεβαιώθηκε καλύτερα όταν και οι δυο έδωσαν γρήγορα την έγκρισή τους. Και η τελική ένδειξη ήταν η δήλωση της ίδιας της Ρεβέκκας ότι ήταν πρόθυμη να πάει (εδ. 58). Ο συνδυασμός όλων αυτών των παραγόντων βοήθησε να επιβεβαιωθεί η επιλογή του.

Ζήτη συμβουλή. Συνειδητοποιείς πόσο θα πρέπει να εμπιστεύτηκε ο Ισαάκ την κρίση του Ελιέζερ; Δεν μπορώ ούτε να σκεφτώ την ιδέα να αφήσω κάποιον άλλο να διαλέξει το πρόσωπο που θα παντρευτώ. Μ' αρέσει να φαντάζομαι ότι ο Ισαάκ θα είχε μια μακριά συζήτηση με τον Ελιέζερ προτού αυτός φύγει για την αναζήτηση νέφους, λέγοντας στον παλιό του φίλο και υπηρέτη τι θα ήθελε από μια σύζυγο. Εκείνο που σίγουρα ξέρουμε είναι ότι ο Αβραάμ εμπιστευόταν την κρίση του υπηρέτη του, και ο Ελιέζερ δεν πήρε μια αυθαίρετη απόφαση. Στη Γένεση κεφ. 24 μας λέει ότι ο Ελιέζερ εξήγησε προσεκτικά το σκοπό του ταξιδιού του στον πατέρα της Ρεβέκκας και δέχτηκε τη συμβουλή του (εδ. 49). Και η ίδια η Ρεβέκκα ακολούθησε ταπεινά την κατεύθυνση του πατέρα και του αδελφού της (εδ. 51,58-61).

Η διαδικασία της σκέψης μας δεν είναι πάντα τόσο αντικειμενική όσο θα έπρεπε. Τα συναισθήματα μπορούν να μας τυφλώσουν ως προς σοβαρά ψεγάδια

του χαρακτήρα στο πρόσωπο που ενδιαφερόμαστε να παντρευτούμε. Οι Παροιμίες μας θυμίζουν την ανάγκη να ελέγξουμε διπλά την κρίση μας με τη συμβουλή ανθρώπων που μπορούμε να εμπιστευτούμε (12/15,20/18).

Ποια άλλα πρακτικά στοιχεία θα πρέπει να λάβουμε υπόψη σήμερα; Επιπλέον από τις τέσσερις βασικές γραμμές που προαναφέρθηκαν, θα πρέπει να υπολογίσουμε τα εξής:

Μελέτησε την οικογένεια. Το πώς ένα πρόσωπο επικοινωνεί με τους γονείς και τα αδέρφια του θα σου πει πολλά για το χαρακτήρα του. Ένας γιος που «βασανίζει τον πατέρα του και διώχνει τη μητέρα του, είν' ένας γιος επαίσχυντος κι άξιος καταφρόνιας (Παροιμίες 19/26). Ένα πρόσωπο που τιμά τον πατέρα και τη μητέρα του (Εφεσίους 6/2-3) απολαμβάνει την εύνοια του Κυρίου. Ένα τέτοιο πρόσωπο φανερώνει το είδος του χαρακτήρα που θα θέλαμε για σύντροφο. Πώς σχετίζονται οι γονείς του/της μεταξύ τους; Μπορείς να είσαι σίγουρος ότι το παράδειγμά τους έχει αφήσει μια βαθιά εντύπωση πάνω στο μελλοντικό σου σύντροφο.

Και με την ευκαιρία, μην ξεχνάς να παρατηρήσεις τη δική σου οικογενειακή ζωή και το παράδειγμα του γάμου των γονιών σου. Τα όσα έχεις παρατηρήσει μπορεί να είναι ή να μην είναι το είδος του γάμου που ο Θεός θέλει να μιμηθείς.

Μην βιάζεσαι! Σιγουρέψου ότι γνωρίζεις τον εαυτό σου και το άλλο πρόσωπο αρκετά καλά για να είσαι βέβαιος ότι είστε κατάλληλοι ο ένας για τον άλλο και έτοιμοι για μια σχέση ζωής (Παροιμίες 19/2, 29/20). Ο κεραυνοβόλος έρωτας είναι ένας μύθος. Το μόνο πράγμα που μπορείς να αρπάξεις με την πρώτη ματιά είναι μια επιπόλαιη έλξη- ή ένα κρυολόγημα. Η αγάπη θέλει χρόνο για να μεγαλώσει και να αναπτυχθεί.

Θα μπορούσα να λογαριάζω να παντρευτώ κάποιον από άλλη φυλή; Οι κανόνες της Παλαιάς Διαθήκης για να παντρεύονται οι Ιουδαίοι μόνο μέσα στην Ιουδαϊκή φυλή είχαν σκοπό να κρατήσουν τον Ισραήλ από στενές σχέσεις με τους ειδωλολάτρες γείτονές τους, τους οποίους ο Κύριος τους είχε πει να καταστρέψουν. Η καθαρότητα της φυλής ήταν επίσης σημαντική εξαιτίας του σχεδίου του Θεού για τον Ισραήλ ως μοναδικού έθνους, της φυλής μέσω της οποίας θα ερχόταν ο υποσχεμένος Λυτρωτής.

Οι φυλετικές διακρίσεις, συνεπώς, ήταν κυρίως πνευματικές διακρίσεις. Και η Καινή Διαθήκη δεν προάγει καμιά διάκριση ανάμεσα στις φυλές.

Επομένως, δεν υπάρχει Βιβλικός λόγος που να εμποδίζει σήμερα γάμους πέρα από τα φυλετικά σύνορα. Όμως χρειάζεται ένας λόγος προσοχής. Από μια πρακτική σκοπιά, πρέπει να υπολογίσεις τις διαφορές όχι απλά στο χρώμα του δέρματος, αλλά περισσότερο, στο πολιτιστικό υπόβαθρο και ακόμα και στην κοινωνική αποδοχή. Εσύ και ο/η σύζυγός σου είναι ανάγκη να μπορέσετε να συνδεθείτε ο ένας με τον άλλον σε πολλά επίπεδα. Βεβαιωθείτε ότι θα μπορέσετε να ξεπεράσετε οποιουσδήποτε πολιτιστικούς φραγμούς που μπορεί να υπάρχουν, και βεβαιωθείτε ότι είστε έτοιμοι και πρόθυμοι να αντέξετε κάθε κοινωνικό στίγμα μπορεί να αντιμετωπίσετε εσείς και τα παιδιά

σας. Η προκατάληψη ενάντια στους διαφυλετικούς γάμους είναι μια άθλια πραγματικότητα που όλοι μας πρέπει να αποδοκιμάσουμε. Επομένως, χρειάζονται προσοχή και προσεκτική εκτίμηση των πραγμάτων.

Τι γίνεται αν δεν εγκρίνουν οι γονείς μου; Είσαι υποχρεωμένος να ακολουθείς τις επιθυμίες τους; Αν θέλεις να διατηρήσεις την ειρήνη μέσα στην οικογένεια θα το κάνεις! Αν όμως είσαι αρκετά μεγάλος για να πάρεις μια ώριμη και υπεύθυνη απόφαση, και νομίζεις πως κάνεις τη σωστή επιλογή, τι μένει;

Οτιδήποτε κι αν κάνεις, μην αμελείς να τιμάς τους γονείς σου (Εφεσίους 6/2-3) ακόμα και όταν διαφωνείς μαζί τους. Δώσε τους χρόνο να δουν την προοπτική σου. Συζήτησέ το μαζί τους. Προσπάθησε να καταλάβεις ακριβώς το λόγο που δεν θέλουν ένα τέτοιο γάμο. Μπορεί να διακρίνουν κάποιο σοβαρό μειονέκτημα του χαρακτήρα ή κάποιο άλλο πρόβλημα που εσύ δεν γνωρίζεις. Δώσε τους το πλεονέκτημα της αμφιβολίας για λίγο. Μην αντιδράς υπερβολικά. Ζήτησε από τον Κύριο να βοηθήσει εσένα και τους γονείς σου να δείτε ξεκάθαρα τα πράγματα. Διαβεβαίωσέ τους για την αγάπη και το σεβασμό σου σ' αυτούς.

Ίσως ο ποιμένας σου και άλλοι να μπορούν να σου δώσουν αντικειμενικές συμβουλές για το τι να κάνεις. Μπορεί οι γονείς σου να έχουν άδικο, αλλά εσύ κάνε ό,τι μπορείς για να διατηρήσεις τη σχέση σου μαζί τους. Προσπάθησε να κερδίσεις την αποδοχή τους, αλλά μην προσπαθείς να την αποσπάσεις με το ζόρι. Το πρόσωπο που θέλεις να παντρευτείς θα πρέπει να είναι σε θέση να δείξει κατανόηση και να περιμένει λιγάκι.

Μόνο σαν τελευταία διέξοδο, αφού θα έχεις με προσοχή και προσευχή εξετάσει τα ελατήριά σου, την ωριμότητά σου για γάμο, την αρμονία σας, και την αγάπη σας, μόνο τότε θα μπορούσατε να παρακάμψετε τις επιθυμίες των γονιών σας.

Πόση ελευθερία έχω για να διαλέξω; Υπάρχει μόνο ένα πρόσωπο στον κόσμο που είναι κατάλληλο για σένα, ή έχεις περισσότερες επιλογές που θα ευαρεστούσαν στον Θεό; Αυτό είναι ένα άλλο θέμα που δεν έχει και τόσο εύκολη απάντηση γιατί μπαίνουμε στο θέμα της κυριαρχίας του Θεού και της ελευθερίας της θέλησής μας – και αυτό είναι πέρα από τη ανθρώπινη αντίληψη.

Μπορούμε, ωστόσο, να είμαστε βέβαιοι, ότι ο Θεός έχει τον έλεγχο και ότι μας έχει δώσει ελευθερία. Η ελευθερία αυτή περιλαμβάνει την ικανότητα να κάνουμε λάθη – αθώα αλλά και αμαρτωλά. Αντί να καθόμαστε και να γκρινιάζουμε για το αν εμείς διαλέγουμε το μοναδικό πρόσωπο στον κόσμο που ο Θεός προορίζει για μας να παντρευτούμε, θα ήταν καλύτερα να ζούμε σε συνεχή εξάρτηση από τον Κύριο, εμπιστευόμενοι σε Εκείνον να μας οδηγήσει στο πρόσωπο που είναι κατάλληλο για μας.

Σκέψου το ξανά. Τι μπορεί να μας εμποδίζει να χρησιμοποιήσουμε το μυαλό μας πριν παντρευτούμε; Ποια πρακτικά θέματα που αναφέρονται στο κεφάλαιο αυτό είναι ουσιώδη για έναν ευτυχισμένο γάμο; Τι είναι αυτό που κάνει κάποιον να θέλει να σε παντρευτεί; Ποιους πρακτικούς λόγους θα μπορούσε να έχει κάποιος για να μη θέλει να σε παντρευτεί;

ΣΚΕΨΟΥ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Θα βούταγες ποτέ με το κεφάλι σε μια λίμνη χωρίς να μάθεις πρώτα πόσο βαθύ και πόσο ζεστό (ή κρύο) είναι το νερό; Θα αγόραζες ποτέ ένα σπίτι ή θα συμφωνούσες να νοικιάσεις ένα διαμέρισμα χωρίς να το ελέγξεις προηγουμένως; Θα δεχόσουν μια δουλειά αν δεν ήξερες τι θα κάνεις, πόσο θα πληρώνεσαι, τι είδους αμοιβές θα έχεις, ή ποιες θα είναι οι συνθήκες εργασίας; Μόνο αν είχες τη τάση να ενεργείς παρορμητικά ή αν ήσουν τελειώς απελπισμένος, σωστά;

Το ίδιο αληθεύει και στο γάμο. Λίγοι είναι εκείνοι που αποφασίζουν να παντρευτούν χωρίς να έχουν κάποια ιδέα του τι τους περιμένει. Το πρόβλημα, ωστόσο, είναι ότι πάρα πολύ συχνά δεν έχουν καθόλου στο μυαλό τους τη βιβλική άποψη του γάμου, ή ότι ελπίζουν αφελώς ότι το ειδύλλιο θα συνεχιστεί χωρίς καμιά σκιά, ή ότι απλά εξακολουθούν να αναπαράγουν τα καθόλου ιδεώδη πρότυπα που παρατηρούσαν καθώς μεγάλωναν. Σαν αποτέλεσμα, όταν έρθουν τα προβλήματα μέσα στο γάμο, αποτυγχάνουν να χειριστούν σωστά τα ζητήματα και ζουν μέσα σε μια σύγκρουση, αγνοούν το πρόβλημα και ελπίζουν ότι θα εξαφανιστεί, ή αποφασίζουν να διαλύσουν το γάμο. Γι' αυτό είναι τόσο σημαντικό για εκείνους που λογαριάζουν να παντρευτούν να ξανασκεφτούν τι τους περιμένει.

Τι σκέφτονταν ο Ισαάκ και η Ρεβέκκα γι' αυτό που τους περίμενε; Το κεφ. 2 της Γένεσης δεν μας λέει πολλά γι' αυτό. Θα πρέπει να συμπεράνουμε ότι, όπως ο Αβραάμ ήξεραν κι αυτοί αυτά που τους είχαν μεταδοθεί από τον πρώτο γάμο στον Κήπο της Εδέμ. Και είχαν δει τους θεοφοβούμενους γονείς τους να σέβονται το σχέδιο του Κυρίου για το γάμο.

Ο Ισαάκ θα πρέπει να είχε μάθει, για παράδειγμα, ότι ο γάμος είχε δυνατές πνευματικές προεκτάσεις – ήξερε ότι η γυναίκα του δεν ήταν ειδωλολάτρισσα αλλά ήταν πνευματικά ταιριαστή και θα συνεργαζόταν μαζί του στη διατήρηση της πίστης και την μετάδοσή της στη επόμενη γενιά (24/1-7). Επί 37 ολόκληρα χρόνια, πριν πεθάνει η μητέρα του, ο Ισαάκ είχε δει τη σχέση των γονιών του.

«Ο γάμος είναι η γήινη διάσταση του ειδυλλίου, η μεταφορά μιας ρομαντικής διαφάνειας σχεδίου σε μια πολύτιμη πραγματικότητα.»

-Mike Mason

Ποια είναι η άποψη του Θεού για το γάμο; Ο

Θεός σχεδίασε το γάμο να είναι η στενότερη και καλύτερη απ' όλες τις ανθρώπινες σχέσεις. Ο άντρας και η γυναίκα πλάστηκαν για να συμπληρώνουν τις φυσικές, πνευματικές, συναισθηματικές και κοινωνικές ανάγκες και δυνατότητες ο ένας του άλλου, στην ιδιαίτερη σχέση που αποκαλούμε γάμο. (Γένεση 2/18-25). Η ένωσή τους επρόκειτο να είναι κάτι παραπάνω από απλά μια σεξουαλική πράξη, έπρεπε να είναι μια ένωση σκοπών, καρδιών και ψυχών. Εκείνος/η που θα διαλέξεις για σύντροφο της ζωής σου πρέπει να είναι κάποιος που θα εκπληρώσει τις ανάγκες σου, και κάποιος που εσύ μπορείς να με χαρά να εκπληρώσεις τις δικές του/της ανάγκες.

Ο Θεός ετέλεσε την πρώτη γαμήλια τελετή. Εκείνος είναι που παίρνει μέρος σε κάθε τέτοια τελετή

από τότε. Ο Ιησούς αναφέρθηκε στη περιγραφή της δημιουργίας του Αδάμ και της Εύας και κατόπιν στην ένωση σε μια σάρκα του άντρα και της γυναίκας, και τότε είπε, «ό,τι λοιπόν συνένωσε ο Θεός, δεν πρέπει να το χωρίζει ο άνθρωπος.» (Ματθαίος 19/6).

Ο Θεός έχει ξεκάθαρα εκφράσει την απέχθειά Του για το διαζύγιο (Μαλαχίας 2/16). Οι περικοπές της Καινής Διαθήκης όπως το Εφεσίους κεφ. 5 εκθειάζουν την ιερότητα της γαμήλιας σχέσης και την ανάγκη ο άντρας και η γυναίκα να δίνονται ολοκληρωτικά ο ένας στον άλλο.

«Το γιατί παντρεύεσαι είναι τόσο σημαντικό όσο το ποιον παντρεύεσαι.»

Ποια είναι τα καθήκοντα του άντρα και της γυναίκας; Αντίθετα με κάποιες απόψεις, ο γάμος δεν είναι μια σχέση αφέντη-σκλάβου. Και αντίθετα με το πρότυπο μερικών υπαρκτών γάμων, δεν πρέπει να είναι ούτε μια σχέση αντιπαλότητας. Τα ακόλουθα είναι δύο σημεία κλειδιά στη σχέση:

Σεξουαλική πιστότητα (Έξοδος 20/14, Γαλάτας 5/19). Πρόκειται για πιστότητα τόσο στην πράξη όσο και τη συμπεριφορά (Ματθαίος 5/27-28). Ο άντρας και η γυναίκα πρέπει να έχουν μάτια και σκέψεις αποκλειστικά ο ένας για τον άλλο.

Διακριτοί ρόλοι (Α' Κορινθίους 11/3-16, Εφεσίους 5/22-33, Κολοσσαείς 3/18-19, Α' Τιμόθεο 3/4, 12, Τίτον 2/4-5, Α' Πέτρου 3/1-7). Όπως ακριβώς μέσα στη Αγία Τριάδα, ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα είναι ίσοι αλλά έχουν διαφορετικούς ρόλους, έτσι και στους συζύγους έχουν δοθεί διαφορετικοί ρόλοι από το Θεό.

Στο ρόλο του ως σύζυγος, ο άντρας πρέπει να προσφέρει αρχηγία με αγάπη (Α' Κορινθίους 11/3, Εφεσίους 5/23,25,28, Κολοσσαείς 3/19). Πρέπει να κάνει ότι μπορεί για να κατανοεί τις ανάγκες της γυναίκας του και να τη φροντίζει με τρυφερό σεβασμό (Α' Πέτρου 3/7).

Στο ρόλο της ως σύζυγος, η γυναίκα πρέπει να προσφέρει βοήθεια με αγάπη στο σύζυγο και την οικογένεια (Γένεση 2/18, Εφεσίους 5/22, Κολοσσαείς 3/18, Τίτον 2/4-5, Α' Πέτρου 3/1).

Συνηθίζεται σε κάποιες κοινωνίες σήμερα, οι διακριτοί ρόλοι του άντρα και της γυναίκας να απορρίπτονται ως σεξιστικά και παλιομοδίτικα στερεότυπα, που δεν μπορούν να εφαρμοστούν στο σύγχρονο, φωτισμένο μας κόσμο. Το πρόβλημα με αυτή την άποψη είναι ότι ο Θεός έπλασε άντρες και γυναίκες με διαφορετικούς βιολογικούς και συναισθηματικούς ρόλους. Και η Βίβλος δεν δίνει την παραμικρή ένδειξη ότι οι διακρίσεις που έβαλε ο Θεός μπορούν να αγνοηθούν ή να διαγραφούν.

«Δεν υπάρχει πιο στοργική, φιλική, και γοητευτική σχέση, επικοινωνία ή συντροφιά από ένα καλό γάμο.»

-Μαρτίνος Λούθηρος

Κανένας δεν είπε πως θα ήταν εύκολο! Η αγάπη χρειάζεται πολλή δουλειά. Ένας πρόσωπο που αποφασίζει να παντρευτεί με την ιδέα ότι η ζωή θα είναι αποκλειστικά ένας ειδυλλιακός παράδεισος, θα ξυπνήσει απότομα κάποια στιγμή. Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι πιο ρεαλιστές, όμως οι προσδοκίες

τους και πάλι ξεπερνούν την πραγματικότητα που αντιμετωπίζουν.

Πόσο σημαντικό πρέπει να είναι το σεξ; Η

σεξουαλική σας σχέση είναι μια έκφραση της στενής σχέσης του σώματος και της ψυχής που μοιράζεστε εσύ και ο/η σύντροφός σου. Το σεξουαλικό ένστικτο είναι μια ισχυρή δύναμη, εξαιτίας αυτού, ο Θεός δημιούργησε το γάμο για να είναι ο τόπος που το ένστικτο αυτό ικανοποιείται (Εβραίους 13/4). Στη Α' Κορινθίους 7/2 και 9 μας λέει ότι η επιθυμία για σεξουαλική ικανοποίηση είναι ένας σοβαρός λόγος για να παντρευτεί κάποιος ...η σεξουαλική έλξη θα βρίσκεται εκεί, και η σεξουαλική σχέση θα πρέπει να απολαμβάνεται ανεπιφύλακτα. (Παροιμίες 5/15-19). Τόσο ο σύζυγος όσο και η σύζυγος πρέπει να αναγνωρίζουν ότι είναι καθήκον τους να προσφέρουν σεξουαλική ικανοποίηση στο σύντροφό τους (Α' Κορινθίους 7/3-5).

Είναι απαραίτητη η προγαμιαία συμβουλευτική;

Ίσως δεν είναι απαραίτητη, αλλά πολλά ζευγάρια την έχουν βρει πολύ χρήσιμη. Μερικοί άνθρωποι έχουν ήδη αρκετή καλή, βασισμένη στη Βίβλο συμβουλευτική από τους γονείς τους καθώς μεγάλωναν, και έχουν δει καλούς γάμους σε λειτουργία, έτσι γι' αυτούς ίσως δεν είναι απαραίτητη πρόσθετη συμβουλευτική. Πολλοί ποιμένες επιμένουν να κάνουν συνεδρίες συμβουλευτικής με κάθε ζευγάρι που παντρεύουν, και αυτή είναι καλή ιδέα. Τουλάχιστον, ένα ζευγάρι χρειάζεται να γνωρίζει όλα τα σχετικά με το γάμο, πώς να χειρίζονται τις διαφωνίες, πώς να χειρίζονται τους ρόλους τους, πώς να σχετίζονται σεξουαλικά ο ένας με τον άλλο, και πώς να οικοδομήσουν πνευματικά ο ένας τον άλλο. Και μια καλή προγαμιαία συμβουλευτική στρώνει το δρόμο για συμβουλευτική αργότερα σε πιθανά προβλήματα που θα προκύψουν μέσα στο γάμο.

«Μια καλή προγαμιαία συμβουλευτική στρώνει το δρόμο για συμβουλευτική αργότερα σε πιθανά προβλήματα που θα προκύψουν μέσα στο γάμο.»

Σκέψου το ξανά. Γιατί οι ευθύνες του γάμου φοβίζουν κάποιους ανθρώπους; Πώς βλέπει η σημερινή κοινωνία την αφοσίωση στο γάμο; Ποια είδη καλών ή κακών γάμων παρατήρησες στην οικογένεια και τους φίλους σου καθώς μεγάλωνες; Πώς θα σιγουρευτείς ότι ο γάμος σου τιμά τον Θεό;

Πρόκειται για έρωτα;

Πώς θα ξέρεις αν είσαι ερωτευμένος; Η αληθινή αγάπη είναι κάτι περισσότερο από ένα συναίσθημα – παρόλο που μπορεί να νιώθεις πως βρίσκεσαι στα ουράνια όταν είσαι με το πρόσωπο που αγαπάς. Τα συναισθήματα όμως μπορεί να σε οδηγήσουν την μια μέρα να ανέβεις στα ύψη και την άλλη στα βάθη. Το είδος της αγάπης που χρειαζόμαστε να έχουμε για να είμαστε απόλυτα προετοιμασμένοι να παντρευτούμε, «για ευτυχία ή δυστυχία, για πλούτο και φτώχεια. . . μέχρι ο θάνατος να μας χωρίσει.» είναι μια αγάπη που περιέχει αυτοθυσία – ένα δόσιμο του ενός για χάρη του άλλου.

Κανένας πάνω στη γη (με εξαίρεση το Χριστό) δεν έδειξε ποτέ την τέλεια αγάπη, αλλά εκείνο που επιθυμούμε είναι η πιο τέλεια έκφραση αγάπης που

είναι δυνατή. Βάλε το όνομά σου και το όνομα του προσώπου που λογαριάζεις να παντρευτείς στο Α' Κορινθίους 13/4-7 σε κάθε σημείο που εμφανίζεται η λέξη αγάπη. Δες σε ποιο επίπεδο βρίσκεσαι σε σχέση με το Βιβλικό πρότυπο.

- έχει μακροθυμία.
- έχει καλοσύνη.
- δε ζηλοφθονεί.
- δεν κομπάζει.
- δεν περηφανεύεται.
- είναι ευπρεπής.
- δεν είναι εγωιστής.
- δεν είναι ευερέθιστος.
- ξεχνάει το κακό που του έχουν κάνει.
- δε χαίρεται για το στραβό που γίνεται.
- μετέχει στη χαρά για το σωστό.
- όλα τα ανέχεται.
- σε όλα εμπιστεύεται.
- για όλα ελπίζει.
- όλα τα υπομένει.

«Υπόσχομαι»

«Υπόσχομαι» - μια μικρή λέξη με τρομερές προεκτάσεις. Στην τελετή του γάμου, η λέξη «υπόσχομαι» αντιπροσωπεύει την θέληση ενός άντρα και μιας γυναίκας να εισέλθουν σε μια ιδιαίτερη σχέση και να υποσχεθούν την αγάπη και αφοσίωση του ενός για τον άλλο – για μια ζωή. Δεν πρόκειται για μια σχέση που μπορείς να την πάρεις ελαφρά ή να εμπλακείς βιαστικά. Τόσο ο άντρας όσο και η γυναίκα πρέπει να είναι πεπεισμένοι ότι ταιριάζουν πνευματικά, ότι είναι σωστοί και καλοί ο ένας για τον άλλο, και έτοιμοι για τις προκλήσεις της έγγαμης ζωής.

Πριν ένα απρόσωπο πει «υπόσχομαι,» ωστόσο, ένας άλλος γάμος θα πρέπει να έχει προηγηθεί. Όχι δεν υποστηρίζω τη διγαμία, ούτε ενθαρρύνω το διαζύγιο και τον δεύτερο γάμο. Ο γάμος στον οποίο αναφέρομαι είναι ένας πνευματικός γάμος – η ένωση των καρδιών μας με την καρδιά του Θεού.

«...το δώρο που χαρίζει ο Θεός είναι η αιώνια ζωή, την οποία έφερε ο Ιησούς Χριστός, ο Κύριός μας.»

Ρωμαίους 6/23

Έχεις κάποτε πει «υπόσχομαι» στον Κύριο; Έχεις αναγνωρίσει ότι ο Θεός σου έκανε μια πρόταση για συγχώρηση από την αμαρτία και απόλαυση μιας ζωής μαζί Του από τώρα και μέχρι την αιωνιότητα; Οι προϋποθέσεις για αυτό το γάμο είναι πολύ απλές. Πες απλά «υπόσχομαι» στο Θεό – πες Του ότι παραδέχεσαι την ανάγκη σου για συγχώρηση (Ρωμαίους 3/23) και δέξου το δώρο της αιώνιας ζωής που, για να σου το εξασφαλίσει, ο Ιησούς Χριστός πέθανε πάνω στο σταυρό.

Αν το έχεις κάνει αυτό, έχεις ήδη κάνει το πρώτο και σημαντικότερο βήμα για να βρεις το πρόσωπο που θα περπατήσει μαζί σου και με τον Ιησού Χριστό.

Μετάφραση: Ειρήνη Κακαβελάκη

Trafficking

Η Μεταμοντέρνα Δουλεία

Έρευνα - Ρεπορτάζ της Ειρήνης Τερζάκη

Στις παρυφές του Κολωνακίου, στην οδό Σόλωνος, τοξικομανείς ιερόδουλοι στέκονται πλάι σε παρέες καλοντυμένων νεαρών. Την Ομόνοια κυκλώνουν εκδιδόμενες από χώρες της Ανατολικής Ευρώπης. Κορίτσια από τη Νιγηρία κάνουν κάθε βράδυ “κατάληψη” στη Σωκράτους, στη Σοφοκλέους, την Ευριπίδου και τα στενά της πλατείας Θεάτρου. Στο Μεταξουργείο, τον Κεραμεικό και τη λεωφόρο Συγγρού, κρυφοί και φανεροί οίκοι ανοχής, που λειτουργούν ως “ιστιτούτα μασάζ”, ξεπηδούν δίπλα σε κοσμικά κέντρα διασκέδασης.

Η Ελληνική Νομοθεσία για την Πορνεία

Μέσα στο 2008 συνελήφθησαν 1600 γυναίκες για παράβαση του νόμου “περί εκδιδόμενων επ’ αμοιβή προσώπων”. Οι μεν “επιχειρηματίες”-διαχειριστές των οίκων ανοχής εξασφαλίζουν ασυλία χρησιμοποιώντας καθ’ υπόδειξη δικηγόρων συγκεκριμένα νομικά τεχνάσματα, προκειμένου να συνεχίζουν ανενόχλητα τη δράση τους. Το δε κράτος, αντί να κυνηγήσει τα κυκλώματα που προωθούν τις γυναίκες αυτές στην πορνεία, συνήθως τις αντιμετωπίζει ως (συν)ενόχους και όχι ως θύματα. “Από τη μια λοιπόν βιώνουν την αγριότητα των κυκλωμάτων που τις πωλούν και τις αγοράζουν, και από την άλλη είναι ένα κράτος που τις κυνηγάει για να τις βάλει φυλακή”, λέει γνωστός δικηγόρος. Αυτό βέβαια δε συμβαίνει μόνο στην Ελλάδα. Ο ενάρετος Μπερλουσκόνι είχε διατάξει “οι πόρνες να φύγουν από τους δημόσιους χώρους”. Ως καναλάρχη είχε γεμίσει την τηλεό-

ραση με γυμνό, αλλά ως πρωθυπουργός εφηύρε και αυτός την “τάξη και ηθική”.

Η πορνεία στην Ελλάδα είναι νόμιμη, κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις. Αλλά μόνο ένα μικρό ποσοστό πληρεί τις προδιαγραφές της νομιμότητας. Για να δουλέψει μία γυναίκα σε οίκο ανοχής, πρέπει να έχει άδεια. Για να πάρει κανείς αυτήν την άδεια πρέπει να είναι άνω των 18, Έλληνας πολίτης ή να έχει άδεια παραμονής και εργασίας, και να είναι ανύπαντρος, διαζευγμένος ή χηρευάμενος. Αφού πάρει την άδεια εργασίας στην πορνεία, υποχρεούται κανείς να κάνει ιατρικές εξετάσεις για σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα κάθε 2 βδομάδες.

Στην Αθήνα υπάρχουν περίπου 200 οίκοι ανοχής, οι οποίοι είναι κτήμα μικρού αριθμού ατόμων. Αυτό σημαίνει ότι ένας ιδιοκτήτης έχει συνήθως πολλούς οίκους ανοχής. Η πορνεία στο δρόμο είναι όμως παράνομη, γι’ αυτό και συχνά γίνονται συλλήψεις.

Πορνεία vs. Trafficking

Πορνεία και trafficking δεν είναι έννοιες ταυτόσημες. “Trafficking” είναι η στρατολόγηση, μεταφορά, μετακίνηση, υπόθαλψη και παραλαβή ανθρώπων,

με παράνομα μέσα όπως απειλή, εκβιασμό, χρήση σωματικής ή ψυχολογικής βίας, απαγωγή, απάτη, εξαπάτηση, εκμετάλλευση δύναμης και θέσης του θύτη, εκμετάλλευση αδυναμίας του θύματος, λήψη ή προσφορά χρημάτων ή ανταλλαγμάτων για να επιτευχθεί ο σκοπός, που είναι να έχει ένα άτομο (θύτης) πλήρη έλεγχο του άλλου ατόμου

Διαφήμιση του Στρατού της Σωτηρίας κατά του trafficking

(θύμα) με στόχο την εκμετάλλευση του. Η εκμετάλλευση περιλαμβάνει, τουλάχιστον, την εκμετάλλευση μέσω πορνείας ή άλλες μορφές σεξουαλικής εκμετάλλευσης, εξαναγκαστική παροχή εργασίας ή υπηρεσιών, δουλεία ή άσκηση πρακτικών παρόμοιων με την δουλεία, αφαίρεση οργάνων κ.α.

Η ψευδαίσθηση των “θυμάτων”

Πλέον, η σεξουαλική εκμετάλλευση δε γίνεται με τον τρόπο που την ξέραμε στην Ελλάδα. Ο νέος ορισμός της εκμετάλλευσης είναι το “happy trafficking”. Τα θύματα, επειδή κερδίζουν χρήματα από τους διακινητές τους, ζουν με την ψευδαίσθηση ότι δεν αποτελούν... θύματα! Αυτό είναι ένα από τα συμπεράσματα της έρευνας του Διεθνούς Οργανισμού Μετανάστευσης (Δ.Ο.Μ.) για το 2006. Έτσι, στο πλαίσιο του “happy trafficking”, οι διακινητές έχουν λιγότερους κινδύνους να εντοπισθούν. Οι γυναίκες-θύματα φαίνεται να έχουν ελευθερία κινήσεων, έχουν στην κατοχή τους ακόμη και κινητά τηλέφωνα, ενώ στην πραγματικότητα απειλούνται από τους διακινητές για την ασφάλεια της ζωής των αγαπημένων τους προσώπων στην πατρίδα τους, εάν επιχειρήσουν να καταγγείλουν οποιοδήποτε στοιχείο σε οποιοδήποτε σχετικά με την εκμετάλλευσή τους.

Υπάρχουν εκδιδόμενα άτομα που δε θέλουν να αφήσουν το “επάγγελμα” ενώ μπορούν;

“Και βέβαια υπάρχουν κοπέλες και άνδρες που θέλουν να δουλέψουν στην πορνεία- για τα λεφτά, κυρίως”, απαντάει η Έμμα Skjonsby-Μανουσαρίδου, ηγέτης της διακονίας της Νέας Ζωής. “Αλλά ποτέ δεν έχω ακούσει κοριτσάκι που μεγάλωσε με το όνειρο να γίνει πόρνη. Κάτι της συνέβη για να αποφασίσει ότι η πορνεία είναι η λύση στα προβλήματά της. Επίσης, πολλές κοπέλες, εφόσον τις εξαπάτησαν, τις εκμεταλλεύτηκαν και αναγκάστηκαν να δουλέψουν για κάποιον άλλον, αποφασίζουν να δουλέψουν μετά για τον εαυτό τους. Αφού έχουν κάνει το επάγγελμα για άλλους, με όλο το κόστος στον εαυτό τους, γιατί να μη συνεχίσουν, να βγάλουν κέρδος από την υπόθεση. Άλλο θέμα είναι το σύνδρομο της Στοκχόλμης, που είναι ψυχολογικός μηχανισμός ταύτισης με το άτομο που την εκμεταλλεύεται, ώστε να αντέξει... κάτι που πρώτα το βρήκαν σε άτομα στην ομηρία. Υπάρχουν πάρα πολλά δεσμά στα άτομα που εκδίδονται.”

Δυστυχώς, οι πιθανές συνέπειες της κατάθεσης κατά των “αφεντικών” τους, φοβίζουν τις γυναίκες

αυτές και αναγκαστικά σιωπούν. Κάποιες που επιχειρούν να δραπετεύσουν πέφτουν θύματα ξυλοδαμού και βασανισμού. Επιπλέον, voodoo που λειτουργούν ως συμβόλαιο εργασίας συνδέουν ψυχολογικά τις Νιγηριανές εκδιδόμενες με τους “κυρίου” τους. Οι γυναίκες αυτές είναι δέσμιες μιας ιδιότυπης μορφής μαγείας. Λόγω της πίστης τους στη σημασία της μαγείας και με το φόβο της απειλής για τη σωματική τους ακεραιότητα και την ίδια τη ζωή τους, οι γυναίκες δεν αποδεσμεύονται από τους διακινητές τους και εξακολουθούν να είναι θύματα εκμετάλλευσης.

Κάθε χώρα έχει διαφορετικών εθνικότη-

των θύματα του trafficking. Η Ολλανδία, για παράδειγμα, είναι ο κατ’ εξοχήν προορισμός γυναικών από το Εκουαδόρ, την Ταϊλάνδη, τη Ρωσία και την Ουγγαρία. Η Ελλάδα αποτελεί χώρα προορισμού και διέλευσης γυναικών και παιδιών από την Ανατολική Ευρώπη, τα Βαλκάνια και την Αφρική. Συγκεκριμένα, οι χώρες προέλευσης περιλαμβάνουν τη Ρουμανία, τη Βουλγαρία, τη Ρωσία, τη Λιθουανία, τη Νιγηρία και το Σουδάν. Οι ιστορίες των νεαρών γυναικών συγκλίνουν σε ένα σχεδόν τυπικό προφίλ: Ένας πατέρας πότης και βίαιος, και μια μητέρα που αρρωσταίνει και χρειάζεται φαρμακευτική αγωγή ή νοσοκομειακή περίθαλψη. Έχοντας μικρά αδέρφια και ελάχιστες προοπτικές για εργασία στον τόπο τους, διατίθενται απεγνωσμένα να δουλέψουν στο εξωτερικό ως “γκουβερνάντες”, “σερβιτόρες” ή “εξωτικές χορεύτριες”, προκειμένου να δραπετεύσουν από τη φτώχεια. Ίσως κάποιες να το περίμεναν πως θα κάνουν αυτή τη “δουλειά” του πεζοδρομίου, αλλά απέβλεπαν στο ότι θα κέρδιζαν μεγάλα ποσά χρημάτων για να στηρίζουν τις οικογένειές τους. Ποτέ όμως δεν είχαν φανταστεί τη βία που θα υπέφεραν. Οι μελέτες δείχνουν ότι το 71% των κοριτσιών έχουν υποστεί σωματική βία, και το 89% θέλουν να ξεφύγουν αλλά δεν μπορούν. Συχνά η συναίνεσή τους εξασφαλίζεται από τον εθισμό τους σε ναρκωτικά και αλκοόλ.

Το State Department συντάσσει ετήσιες εκθέσεις, σε μια προσπάθεια να κατατάξει εκατοντάδες χώρες του κόσμου σε κατηγορίες, αναλόγως με το αν και κατά πόσο τηρούν κάποια συγκεκριμένα standards κατά του trafficking. Σε ό,τι αφορά τη χώρα μας, που τα πρώτα χρόνια κατατασσόταν στην τελευταία, τη χειρότερη κατηγορία των χωρών, βρίσκεται πλέον στο δεύτερο διάζωμα (Tier 2). Σε αυτό ανήκουν χώρες που δεν τηρούν πλήρως τις απαιτούμενες προδιαγραφές μεν, αλλά καταβάλλουν σημαντικές προσπάθειες. Πίσω μας, στο τελευταίο διάζωμα, βρίσκονται χώρες όπως η Κούβα, η Β. Κορέα και το Ιράν, που όχι μόνο

δε λαμβάνουν απαραίτητα μέτρα για την προστασία των θυμάτων του trafficking, αλλά δεν προτίθενται και να το κάνουν.

Φτωχές, παρ' όλα αυτά, χαρακτηρίζονται οι επιδόσεις της Ελλάδας στην αντιμετώπιση εμπορίας και εκμετάλλευσης γυναικών, όπως καταγράφει η νεότερη έκθεση του αμερικανικού υπουργείου Εξωτερικών. Τα συμπεράσματα αυτής της έκθεσης παρουσιάστηκαν τον περασμένο Σεπτέμβριο από το διευθυντή του Γραφείου Παρακολούθησης και Αντιμετώπισης της Εμπορίας Ανθρώπων του State Department, Mark P. Lagon.

“Δε θα υπήρχε το φαινόμενο της εμπορίας ανθρώπων με σκοπό τη σεξουαλική τους εκμετάλλευση εάν δεν υπήρχε ζήτηση για αγοραίο έρωτα”, δήλωσε μεταξύ άλλων ο κ. Lagon, δίνοντας το στίγμα της πολιτικής της χώρας του για τον περιορισμό του προβλήματος. Αυτό αληθεύει, αν σκεφτεί κανείς ότι το 1/3 των σεξουαλικά ενεργών ανδρών στην Ελλάδα χρησιμοποιεί τέτοιες υπηρεσίες. “Η κυβέρνηση, το 2007, δε διοργάνωσε καμία εκστρατεία ευαισθητοποίησης για τη μείωση της εγχώριας ζήτησης αμειβόμενου σεξ, στο πλαίσιο του νόμιμου εμπορίου του σεξ στην Ελλάδα. Επίσης δεν έλαβε κανένα μέτρο για την πρόληψη του παιδικού σεξουαλικού τουρισμού για τους πολίτες της που ταξιδεύουν στο εξωτερικό.” Επείσημανε έτσι την υποχρέωση της χώρας να κάνει άμεσα βήματα προόδου στην κατεύθυνση της μείωσης της ζήτησης, χάρη της οποίας ανεφοδιάζεται συνεχώς η “πιπίτσα” με νέα κορίτσια και γυναίκες. Και εκεί, στην ενθέρωση του κόσμου και στη βοήθεια μείωσης της ζήτησης, τόνισε, χρειάζεται η συμβολή των δημοσιογράφων. Ασφαλώς, έσπευσε να συμπληρώσει, η πορνεία και το trafficking δεν είναι ταυτόσημες έννοιες. Η ύπαρξη, ωστόσο, της νόμιμης πορνείας έχει αποδειχτεί ότι κάνει πιο εύφορο το έδαφος για την παράλληλη αύξηση του trafficking.

Το πρόβλημα του trafficking ωστόσο έχει αλλάξει μορφή: έχουμε περάσει σε μια “ανακαυχή” των διακινητών με την ηθικά πολύ κουρασμένη αστυνομία, που δεν είδε ποτέ αποτελέσματα της δράσης της. Η νέα “συμφωνία” θέλει τους διακινητές να μην είναι τόσο απροκάλυπτοι και η αστυνομία, αντ' αυτού, να μην τους ορμάει. Κερδισμένος βγαίνει πάντα ο πελά-

της, που είναι ταυτόχρονα και ψηφοφόρος, και τον οποίο η Πολιτεία δε θέλει να πειράξει... Γι' αυτό και υπάρχει ανάγκη για αυστηρή ποινική μεταχείριση των διακινητών, αλλά και πάταξη κρουσμάτων διαφθοράς που παρατηρήθηκαν στο εσωτερικό της ΕΛ.ΑΣ. και άλλων κρατικών φορέων. Σε άλλο σημείο της έκθεσης υπογραμμίζεται ότι “καταδικασμένοι διακινητές που αντιμετωπίζουν ποινές μακροχρόνιας κάθειρξης, αποφυλακίζονται με εγγύηση εν αναμονή εκδίκασης της έφεσής της” καθώς και ότι “οι αστυνομικοί δωροδοκούνται ή αποδέχονται σεξουαλικές υπηρεσίες από διακινητές ή παρέχουν προστασία σε καταστήματα που εμπλέκονται στην εμπορία ανθρώπων”.

Είναι φανερό πως το trafficking δεν είναι αρκετά ψηλά στην κυβερνητική ατζέντα της Ελλάδας. Πέρα όμως από το τι η “πολιτεία” πρέπει να κάνει, δεν πρέ-

πει να ξεχνάει κανείς ότι εξίσου σημαντικό ρόλο παίζει και η “κοινωνία”. Μπορεί οι νόμοι να αλλάζουν, αλλά “θεσμοί χρόνων” δύσκολα αλλάζουν. Γι' αυτό είναι στο χέρι του καθενός να ανταποκριθεί στο θέμα του trafficking. Ο σεβασμός προς τη γυναίκα και τον αλλοδαπό είναι το πιο σημαντικό βήμα. Έπειτα μπορεί κανείς να πάρει τηλέφωνο στην αστυνομία, αν υποπτεύεται πως συνάντησε θύμα του trafficking. Η “Νέα Ζωή” ψάχνει άνδρες και γυναίκες εθελοντές για τις φετινές εξορμήσεις. Χέρια βοήθειας, χέρια προσευχής και... “ανοιχτά” χέρια είναι πάντα απαραίτητα. Αν δεν ευαισθητοποιηθεί ο πολίτης, δε θα ευαισθητοποιηθεί η πολιτεία.

“Ειλικρινά, δεν μπορώ να καταλάβω αυτήν την απάθεια”, λέει η κ. Μανουσαρίδου. “Και ξέρεις τι άλλο δεν καταλαβαίνω; Γιατί είναι επιτρεπτό, έως και

παραδοσιακό, νεαρά ανήλικα αγόρια να πηγαίνουν σε οίκους ανοχής; Έχουμε δει να μπαίνουν στους οίκους πιτσιρικά κατευθείαν μετά το σχολείο, με τις σχολικές τσάντες ακόμα της ώμου της. Αυτό γιατί να είναι ok; Με αηδιάζει η σκέψη ότι οι άνδρες μαθαίνουν μ' αυτόν τον τρόπο (πληρώνοντας μια γυναίκα) για το σεξ και τις σχέσεις των δύο φύλων. Είναι ντροπή, είναι επικίνδυνο και κάποιος πρέπει να το σταματήσει!”

Ωστόσο, η εκμετάλλευση συνεχίζεται. Η προστιθέμενη αξία της μεταμοντέρνας δουλειάς είναι ότι τα σεξουαλικά ή εργατικά υποκείμενα δεν κοστίζουν για το λόγο ότι “δεν υπάρχουν”. Τους έχουν αφαιρέσει το διαβατήριό, τους κακοποιούν, απειλούν τους

ίδιους και τις οικογένειές τους. Είτε με απαγωγές είτε με απατηλά μέσα, εξαπατούν απεγνωσμένους ανθρώπους που το όνειρό τους να απελευθερωθούν από την ανέχεια μετατρέπεται σε εφιάλτη. Πέρασαμε σε μια φάση ορθολογικής διαχείρισης του trafficking, αλλά η μετάλλαξη αυτή δε σημαίνει ότι το λεγόμενο “χαμογελαστό trafficking” έπαψε να είναι μια ειδικής μορφής παραβίασης ανθρωπίνων δικαιωμάτων και οργανωμένου εγκλήματος.

Η “Νέα Ζωή”

Η “Νέα Ζωή” είναι μία χριστιανική ευαγγελική, μη κυβερνητική οργάνωση (Μ.Κ.Ο.) υποστήριξης και αποκατάστασης εκδιδόμενων ατόμων. Ιδρύθηκε το 1998 με σκοπό να εξελιχθεί σε επίκεντρο ψυχικής αναζωογόνησης και προόδου, ώστε τα εκδιδόμενα άτομα στην Αθήνα να μπορούν να βρουν αποκατάσταση και νέα ζωή. Το προσωπικό και οι εθελοντές της Νέας Ζωής επισκέπτονται τακτικά μπαρ, οίκους ανοχής και ξενοδοχεία για να στηρίξουν θύματα του trafficking στην Αθήνα, πλησιάζοντάς τα και δείχνοντάς τους με έμπρακτο έλεος τη χριστιανική αγάπη. Η Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία στηρίζει και συμμετέχει με εθελοντές της σε διάφορες δράσεις της “Νέας Ζωής”.

Μεθοδολογία

Η διαδικασία προσέγγισης των θυμάτων του trafficking αλλά και γενικότερα γυναικών και ανδρών που εκδίδονται έχει ως εξής: Συναντούν εκδιδόμενα άτομα κατά το streetwork, δηλαδή στο δρόμο, και χιτίζουν σιγά-σιγά μια σχέση εμπιστοσύνης μαζί τους. Τα άτομα της Νέας Ζωής είναι ειλικρινή μαζί τους. Τους παρέχουν πληροφορίες και δίνουν απαντήσεις σε τυχόν ερωτήσεις, ξεκαθαρίζοντας ότι δεν περιμένουν κάποια ανταπόδοση γι’ αυτό. Με τον καιρό τα εκδιδόμενα άτομα νιώθουν πιο ελεύθερα να εκφράσουν τις ανησυχίες τους και ζητάνε συμβουλές. Η Νέα Ζωή πληροφορεί το ενδιαφερόμενο άτομο για τις επιλογές

που έχει και τα αποτελέσματα αυτών. Κάποιες φορές οι κοπέλες έχουν κάποια αιτήματα ή ανάγκες στις οποίες χρειάζονται συμπαράσταση. Όταν το άτομο αποφασίσει να κάνει την αλλαγή στη ζωή του, να εγκαταλείψει δηλαδή την πορνεία, η Νέα Ζωή είναι εκεί για να το υποστηρίξει. Αυτό σημαίνει ότι το φέρνει σε επαφή με άλλες υπηρεσίες που προσφέρουν κάλυμμα σε τέτοια άτομα, αναζητά θέσεις εργασίας για αυτό και το βοηθάει στην επανένταξή του στην κοινωνία. Οι εργαζόμενοι και οι εθελοντές στη Νέα Ζωή είναι επίσης διαθέσιμοι να συνοδέψουν κάποιο εκδιδόμενο άτομο σε υπηρεσίες υγείας ή και να του παρασταθούν σε περίπτωση σύλληψης ή φυλάκισης. Αν κάποιο θύμα του trafficking είναι διατεθειμένο να καταδώσει το διακινητή του, τότε η Νέα Ζωή φροντίζει για τις απαραίτητες επαφές με τις Αρχές, και αν το θύμα επιθυμεί, μπορεί και να επιστρέψει στη χώρα του.

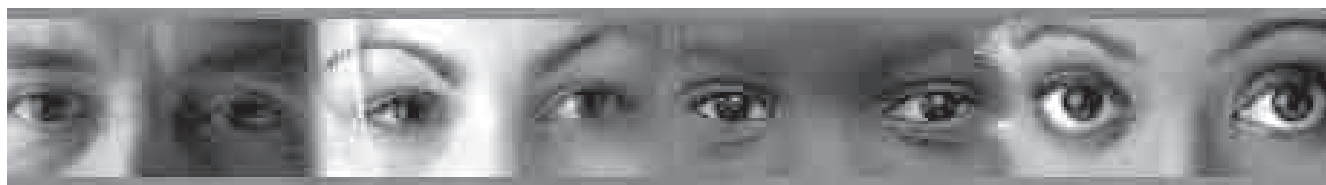
Το Πρόγραμμα ΕΙΣΟΔΟΣ

Η “Νέα Ζωή” δημιουργεί το πρόγραμμα ΕΙΣΟΔΟΣ. Ο σκοπός του προγράμματος είναι να εκπαιδεύσει τα θύματα σωματεμπορίας και τα εκδιδόμενα άτομα ώστε να αναπτύξουν προσωπικές και εργασιακές δεξιότητες παρακολουθώντας ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα ενός μήνα. Με την ολοκλήρωση του προγράμματος, οι συμμετέχοντες θα

έχουν τις απαραίτητες βασικές γνώσεις για την προσαρμογή τους στην ελληνική πραγματικότητα.

Χρηματοδότηση Προγράμματος

Στο πλαίσιο της κοινωνικής πρόνοιας, το ίδρυμα “Σταύρος Νιάρχος” ενισχύει την εφαρμογή του Ημερήσιου Επαγγελματικού Προγράμματος, αναγνωρίζοντας τη σοβαρότητά του και χρηματοδοτώντας το. Το μέρος του προγράμματος που αφορά στη δημιουργία/τοποθέτηση σε θέσεις εργασίας θα προσπαθήσει να προσφέρει επιλογές επικερδούς απασχόλησης για εκείνες που θα ολοκληρώσουν το Ημερήσιο Πρόγραμμα, καθώς και να παράσχει δυνα-

τότητες σε τοπικές και διεθνείς επιχειρήσεις, που μπορούν να συμβάλλουν στην ουσιαστική αλλαγή της ζωής των αδικημένων αυτών γυναικών.

Απτά Αποτελέσματα

Με τη δημιουργία του προγράμματος “Είσοδος”, εγέρθηκαν κάποια ερωτήματα όσον αφορά την αποτελεσματικότητα του σχεδίου με αριθμητικά δεδομένα. Πώς όμως να αποδειχτεί η δουλειά που γίνεται, η οποία είναι κυρίως πνευματικής αξίας, με στεγνές στατιστικές; Η “Νέα Ζωή” φέρνει το χριστιανικό μήνυμα στη ζωή των κοριτσιών. Αλλά δεν τους *μιλούν* απλώς για το Χριστό. Τους *Τον δείχνουν*, ελεώντας τους. Αλλά πώς να ποσοτικοποιηθεί το έλεος, ώστε κάποιος που δεν πιστεύει σε πνευματική διάσταση να εκτιμήσει την αξία της δράσης της “Νέας Ζωής”;

Πριν από μήνες, μία Νιγηριανή κοπέλα, η “Bea” έκανε το βήμα και κατάφερε να ξεφύγει από το διακινητή της, παρά τα νοοδοο που τη δεσμεύουν. Η αστυνομία την προστάτεψε. “Εσείς είστε η μόνη οικογένεια που έχω”, είπε σε μέλη της ομάδας της “Νέας Ζωής”.

Η Μαρία από την Αλβανία είναι μια άλλη περίπτωση. Ο Θεός της έδωσε το κουράγιο να κάνει βήματα αλλαγής, όπως το να γραφτεί σε σχολή Αισθητικής και να κάνει μαθήματα Κομμωτικής, στα οποία, όπως λέει, τα πάει καλά. Επισκέπτεται μάλιστα και τα γραφεία της “Νέας Ζωής” κατά καιρούς. Σίγουρα δεν έχουν λυθεί όλα της τα προβλήματα, αλλά είναι η ίδια αυτή που ζητάει την προσευχή τώρα. Αν μη τι άλλο, αυτό είναι ένα βήμα μπροστά.

Τα Χριστούγεννα δύο ακόμα κοπέλες εκδήλωσαν την επιθυμία τους να βρουν άλλη δουλειά. Η μία ήταν η Jenny από τη Νιγηρία και η άλλη η Όλγα από τη Ρωσία. Αυτή ήταν μια ενθάρρυνση για το έργο της “Νέας Ζωής”!

Υπάρχουν όμως και πολλές άλλες κοπέλες που φοβούνται, όπως η Daisy. Ήθελε να ξεφύγει, αλλά δεν ήξερε πού να πάει, φοβούμενη ότι η αστυνομία θα τη συλλάβει για τα πλαστά χαρτιά της. Οι εργαζόμενοι της “Νέας Ζωής” τη διαβεβαίωσαν ότι αν συνεργάζοταν με την αστυνομία, θα ήταν προστατευμένη. Έτσι την έφεραν σε επαφή με την αστυνομία, η οποία την παρέλαβε από τον οίκο ανοχής όπου εκδιδόταν, και τη βοήθησε να βρει καταφύγιο στην Αθήνα.

Η Μαίρη από την Πολωνία είναι και αυτή φοβισμένη. “Μα γιατί νοιάζεστε τόσο για εμάς ώστε να έρχεστε εδώ όταν κανένας άλλος δεν ενδιαφέρεται;”, ρώτησε μια μέρα. Με χαρά οι εργατρίες της “Νέας Ζωής” της εξήγησαν ότι ο ίδιος ο Θεός νοιάζεται.

“Δεν είμαστε ΠΟΤΕ εμείς οι σωτήρες”, λέει η Έμμα Μανουσαρίδου. “Εμείς απλώς ενισχύουμε, ενθαρρύνουμε και παραστεκόμαστε καθώς εκείνοι αφήνουν το Θεό να εργαστεί στις ζωές τους και παίρνουν αποφάσεις αλλαγής. Έπειτα Εκείνος είναι ο Σωτήρας... Απογοητευόμαστε μερικές φορές. Μας λένε επανειλημμένα ότι τα κορίτσια δε θα αλλάξουν, ότι τίποτα δε θα αλλάξει, ότι δεν υπάρχει ελπίδα. Αλλά εγώ πιστεύω. Ας είμαστε πιστοί στο να κάνουμε το μέρος μας ώστε να μπορούν έχουν μια ευκαιρία...”

Πηγές

- “Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ”, Σάββατο 6 Δεκεμβρίου 2008
- “ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ”, 15 Ιουλίου 2007,
- “Today’s Christian Woman”, September/October 2008
- emmaskjonsby.blogspot.com
- www.enet.gr
- www.kathimerini.gr
- www.neazoi.org
- www.snf.org
- www.state.gov

Ειδήσεις σχετικές με τη θρησκεία

Λεωφορεία αθεϊσμού στη Βρετανία Διαφημιστική εκστρατεία μέσω 800 οχημάτων

Οποιοσδήποτε έχει μείνει επί ώρες στη στάση του λεωφορείου, με το τσουχτερό κρύο να του τρυπάει τα κόκαλα, περιμένοντας να πάει στη δουλειά του, είναι σχεδόν βέβαιο ότι έχει αμφισβητήσει την ύπαρξη τόσο του Θεού όσο και του Δικαίου ως γενικότερης έννοιας. Σήμερα, όμως, μπορεί να εκφράσει ελεύθερα τα πιστεύω του. Αυτός τουλάχιστον είναι ο στόχος διαφημιστικής εκστρατείας στη Βρετανία που προσπαθεί να πείσει όσους έχουν πεισθεί ότι δεν υπάρχει Θεός να λάβουν θέση και να δημοσιοποιήσουν τη δική τους πίστη δηλώνοντας ότι είναι «άθεο».

Το βασικό σύνθημα «Κατά πάσα πιθανότητα δεν υπάρχει θεός. Μην ανησυχείτε άλλο και ας διασκεδάσουμε κατά το δυνατόν τη ζωή μας» μπορεί κανείς να το δει στα λεωφορεία που εξυπηρετούν τέσσερα δρομολόγια της ευρύτερης περιοχής του Λονδίνου. Περισσότερα από 200 λεωφορεία στο Λονδίνο και 600 σε άλλες βρετανικές πόλεις θα μεταφέρουν το μήνυμα στο βρετανικό επιβατικό κοινό. Η εκστρατεία κατέστη δυνατή μετά τη συγκέντρωση 140 χιλιάδων στερλινών. Φαίνεται ότι η «αθεΐα» είναι αρκετά δημοφιλής, αφού αρχικά οι οργανωτές είχαν ως στόχο τους τη συγκέντρωση μόλις 5.500 στερλινών. Με τα χρήματα αυτά θα καλυφθούν τα έξοδα για την τοποθέτηση και 1.000 διαφημιστικών πινακίδων στον υπόγειο σιδηρόδρομο του Λονδίνου και την εμφάνιση των σχετικών εικόνων σε δύο γιγανθοθόκες στην έξοδο του σταθμού του υπογείου επί του διασημότερου εμπορικού δρόμου του κόσμου, της Οξφορντ Στριτ.

Οι οργανωτές θα χρησιμοποιήσουν και πολύ γνωστές ρήσεις διασημοτήτων όπως ο Αλβέρτος Αϊνστάιν, η Κάθριν Χέιμπορν και ο συγγραφέας Ντάγκλας Ανταμς, που πίστευαν ότι δεν υπάρχει θεός ή τουλάχιστον είχαν διατυπώσει δημοσίως την αμφιβολία τους για την ύπαρξη ενός υπέρτατου όντος. Επίσης σε κάποια διαφημιστικά της εκστρατείας αναφέρεται η φράση της Εμίλι Ντίκινσον «ότι δεν θα ξανάρθει ποτέ, αυτό κάνει τη ζωή τόσο γλυκιά».

Η τηλεοπτική κωμικός Αριάν Σέριν, η οποία ενεπνεύσθη την εκστρατεία, κατά την έναρξή της στο Αλμπερτ Μεμόριαλ στο δυτικό Λονδίνο, ανέφερε «περιμένεις χρόνια να έρθει το λεωφορείο του αθεϊσμού και ξαφνικά έρχονται και τα 800 μαζί. Ελπίζω ότι θα φωτίσουν τις ημέρες μας και θα κάνουν τον κόσμο να χαμογελάσει καθώς πάει για δουλειά κάθε πρωί».

Την ιδέα της αθεϊστικής εκστρατείας την είχε ήδη προτείνει στη στήλη της εφημερίδας Guardian «Comment is Free» επισημαίνοντας ότι θα αποτελέσει μια καλοδεχούμενη εναλλακτική λύση στα διάφορα θρησκευτικού περιεχομένου μηνύματα με τα οποία απειλείται όποιος δεν είναι χριστιανός ότι θα καεί στην κόλαση. Στην προχθεσινή έναρξη της εκστρατείας η κυρία Σέριν τόνισε ότι ο αριθμός των δωρεών που έγιναν για τη διαφημιστική εκστρατεία αποδεικνύει πόσο ισχυρό είναι το συναίσθημα.

«Σήμερα είναι μία σημαντική ημέρα για την ελευθερία του λόγου στη Βρετανία. Χαίρομαι πολύ που ζούμε σε μία χώρα όπου ο καθένας μας έχει την ελευθερία να πιστεύει σε ό,τι ακριβώς θέλει».

Αξίζει να σημειωθεί ότι σύμφωνα με την British Humanist Association πάρα πολλοί Βρετανοί (το 30% έως 40% των κατοίκων)

δεν πιστεύουν σε συγκεκριμένο δόγμα. Ιδιαίτερα έντονο είναι το φαινόμενο στους νεότερους ανθρώπους όπου οι άθεοι φτάνουν το 60% έως 65%.

The Guardian

Άκρος θρησκευόμενοι οι μαφιόζοι στην Ιταλία

Δύο εφόδους σε κρυφώνες μαφιόζων πραγματοποίησε η Δεύτερη η ιταλική αστυνομία και δύο φορές βρέθηκε αντιμέτωπη με το ίδιο θέαμα: Αγαλματάκια της Παναγίας, θρησκευτικά βιβλία και άλλα αντικείμενα, αλλά οι μαφιόζοι άφαντοι...

Στην πρώτη περίπτωση, ο Τζουζέπε Σέτολα, που ανήκε στη μαφιόζικη οικογένεια Καζαλέζι, είχε κρυφτεί σε σπίτι 50 τετραγωνικών, που βρισκόταν σε απόσταση 20 χιλιομέτρων από τη Νάπολη. Όταν είδε, μέσα από τις κάμερες που είχε τοποθετήσει στην είσοδο, την αστυνομία να πλησιάζει, μετακίνησε το κρεβάτι του, άνοιξε μία καταπακτή και χώθηκε, μαζί με τον σωματοφύλακά του, στο δίκτυο των υπονόμων. Οι αστυνομικοί τούς καταδύσαν χωρίς αποτέλεσμα, αφού τους καθυστέρησαν οι κλειδαριές ασφαλείας με τις οποίες ο Σέτολα είχε προλάβει να ασφαλίσει την καταπακτή. Ο 38χρονος μαφιόζος, που κατηγορείται για την εκτέλεση 6 λαθρομεταναστών από την Γκάνα τον Σεπτέμβριο, άφησε πίσω του τη σύζυγό του και την αυτοβιογραφία του Πάπα Ιωάννη Παύλου Β΄.

Η δεύτερη επιδρομή της αστυνομίας έγινε στο κέντρο της Νάπολης, σε σοφίτα του 7ου ορόφου, που είχε μετατραπεί σε πολυτελές μαφιόζικο κατάλυμα. Η εφημερίδα «Κοριέρε ντελα Σέρα» περιγράφει τα εμπόδια, τις μικροκάμερες και τα κρυφά δωμάτια που είχε φτιάξει ο μαφιόζος Φράνκο Ιμπαράτο, στη σοφίτα του, στην οποία, σημειωτέον, δεν έφθανε ανελκυστήρας. Ο Ιμπαράτο κατηγορείται ότι από το σπίτι του διαχειριζόταν εμπόριο ναρκωτικών για λογαριασμό της μαφιόζικης οικογένειας Ματζαρέλα. Στη σοφίτα υπήρχαν χωριστά δωμάτια για την ευκαιριακή φιλοξενία φυγόδικων της μαφίας αλλά και μία μεγάλη οθόνη στην οποία κατέληγε η εικόνα από τις μικροκάμερες της εισόδου, μπυλιάρδο ακόμη και οικιακό σολάριουμ (η ταινία Γόμορρα, του Ματέο Γκαρόνε, που αναφέρεται στη ναπολιτάνικη μαφία, περιλαμβάνει σκηνή μαφιόζικου ξεκαθαρίσματος λογαριασμών μέσα σε σολάριουμ, αφού το τεχνητό μαύρισμα θεωρείται μία από τις αγαπημένες ασχολίες των ναπολιτάνων μαφιόζων).

Παράλληλα με όλα αυτά, οι τοίχοι της σοφίτας ήταν σκαμμένοι με εικονοστάσια, σε στυλ μικρών σπηλιών, στα οποία υπήρχαν αγαλματάκια της Παναγίας και σεβάσμιων πατέρων της καθολικής εκκλησίας. «Ο Θεός είναι σαν τη μαμά σου, δεν σε εγκαταλείπει ποτέ» έγραφε σε έναν τοίχο.

Ισως τελικά η πρόταση του καθολικού καρδινάλιου Ταρκίσιο Μπερτόνε, του υπουργού Εξωτερικών του Βατικανού, για την αντιμετώπιση των καρτέλ του οργανωμένου εγκλήματος στο Μεξικό, να βρίσκει πεδίο εφαρμογής και στην ιταλική μαφία. Η λύση που προτείνει ο Μπερτόνε δεν είναι άλλη από τον αφορισμό, δηλαδή την απαγόρευση της Θείας Κοινωνίας για τους εμπόρους ναρκωτικών.

AFP

ὕδατος κίνησις

«Ο Πατήρ μετ' εμού εστι»

Ιωάν. ις' 32

Ήταν η τελευταία μέρα ή μάλλον η τελευταία νύχτα της επίγειας ζωής του Κυρίου. Ως Θεός παντογνώστης γνώριζε όλες τις λεπτομέρειες του φρικτού σταυρικού Του θανάτου, που επρόκειτο να υποστεί για τη σωτηρία του κόσμου. Ύστερα από λίγες ώρες θα έλεγε στους μαθητές: «περίλυπός εστιν η ψυχή μου έως θανάτου» (Μάρκ. ιδ' 34). Κι όταν εκείνος θα πονά και θα προσεύχεται μετά από λίγο στη Γεθσημανή, θα ζητά από τους μαθητές Του ν' αγρυπνήσουν κι εκείνοι μαζί Του. Και μ' αυτή τη συμπάραστάσή τους, η ανθρώπινη φύση του Κυρίου θα έπαιρνε κάποια ενίσχυση τις ώρες του αφόρητου πόνου. Αλλά δεν επρόκειτο ούτε κι αυτή τη βοήθεια να έχει από τους μαθητές. «Έρχεται ώρα, και νυν ελήλυθεν, ίνα σκορπισθήτε έκαστος εις τα ίδια και εμέ μόνον αφήτε». Ω, αυτή η μοναξιά, σε τέτοιες μάλιστα στιγμές, εν όψει του θανάτου –και ποιου θανάτου!

Αλλά αν και οι πιο αγαπητοί Του θα Τον εγκατέλειπαν σ' εκείνες τις κρίσιμες στιγμές, δε θα γινόταν το ίδιο και με τον ουρανό. Ο Κύριος είναι πεπεισμένος γι' αυτό. Και όταν έλεγε στους μαθητές Του ότι θα Τον εγκαταλείψουν και θα σκορπιστούν «έκαστος εις τα ίδια» και θα Τον αφήσουν μόνο, πρόσθετε: «και ουκ ειμί μόνος, ότι ο πατήρ μετ' εμού εστι». Όχι, δεν είμαι μόνος. Είναι μαζί μου ο ουράνιος Πατέρας. Ας με προδώσει ο Ιούδας. Ας με αρνηθεί ο Πέτρος. Ας διασκορπιστείτε όλοι. Ας με αρνηθεί ολόκληρο το έθνος. Εγώ, παρ' όλ' αυτά, «ουκ ειμί μόνος, ότι ο πατήρ μετ' εμού εστι».

«Ο πατήρ μετ' εμού εστι».

Φίλε αναγνώστη, έχεις προσέξει αυτή τη διαβεβαίωση του Κυρίου; Έχεις εμβαθύνει στα λόγια αυτά; Έρχονται περιστάσεις, που εμείς οι άνθρωποι νομίζουμε ότι είμαστε μό-

νοι, έρημοι κι εγκαταλειμμένοι στον κόσμο αυτό· ότι δεν υπάρχει κανείς, που να μας γνωρίζει, να μας θυμάται, να πονά και να ενδιαφέρεται για μας. Κι η μοναξιά αυτή προσθέτει κι αυξάνει τον πόνο της φτώχειας, της αρρώστιας, της ξενιτιάς. Κι όμως, πόση ενίσχυση και πόση παρηγοριά έρχεται στην ψυχή, όταν ο άνθρωπος σκέφτεται τη μεγάλη αυτή αλήθεια που εκφράζει ο Κύριος με τα λόγια Του «ουκ ειμί μόνος, ότι ο πατήρ μετ' εμού εστι»! Όχι. Δεν είμαι μόνος. Δεν είμαι έρημος. Δεν είμαι εγκαταλειμμένος στον κόσμο αυτό. Είναι κοντά μου ο ουράνιος Πατέρας, είναι κοντά μου ο αγαθός και στοργικός Πατέρας. Είναι κοντά μου ο Κύριος του ουρανού και της γης. Γιατί να φοβάμαι λοιπόν τη μοναξιά και την εγκατάλειψη από μέρους των ανθρώπων;

Με εγκατέλειψαν οι συγγενείς; Με λησμόνησαν οι φίλοι; Με αρνήθηκαν και τα πιο αγαπημένα μου πρόσωπα; Μόνος κι έρημος υποφέρω πάνω στο κρεβάτι της αρρώστιας μου, χωρίς τη στοργή της μητέρας, χωρίς τις περιποιήσεις των δικών μου, χωρίς έναν λόγο συμπάθειας από κανένα; Και τι μ' αυτό; Εγώ «ουκ ειμί μόνος, ότι ο πατήρ μετ' εμού εστι».

Είμαι αναγκασμένος να βρίσκομαι μακριά από την οικογένειά μου, ίσως σε ξένη χώρα, όπου κανένας γνωστός, κανένας ομοεθνής, κανένας Χριστιανός ίσως, δε βρίσκεται κοντά μου; Κι εκεί ακόμα «ουκ ειμί μόνος, ότι ο πατήρ μετ' εμού εστι».

Με περιβάλλουν πολλοί και μεγάλοι κίνδυνοι; Κίνδυνοι υγείας και κίνδυνοι ζωής, και οι άνθρωποι, είτε γιατί δε θέλουν είτε γιατί δεν μπορούν, στέκονται απλοί θεατές στην περιπέτεια και την αγωνία μου; Και πάλι «ουκ ειμί μόνος, ότι ο πατήρ μετ' εμού εστι». Κι όπως, επειδή ήταν μαζί με τον Κύριο ο ουράνιος Πατέρας, Τον ανάστησε μετά από τρεις μέρες και Τον δόξασε, το ίδιο κατ'

αναλογία θα συμβεί και μ' εμάς.

Πόση παρηγοριά και πόση ενίσχυση δίνουν τα λόγια αυτά του Κυρίου στις ώρες της θλίψης! Να σκέπτεται κανείς ότι, ακόμα κι αν όλοι τον αρνηθούν και τον εγκαταλείψουν, δεν θα είναι ποτέ μόνος, γιατί αόρατος τον παραστέκει και τον παρακολουθεί με θεϊκή στοργή ο ουράνιος Πατέρας! Η συναίσθηση ότι ο Θεός είναι μαζί μας, ότι ο ουράνιος Πατέρας είναι κοντά μας, δίνει στην ψυχή του ανθρώπου τη δύναμη και την παρηγορία να λέει: «Εάν και πορευθώ εν μέσω σκιάς θανάτου, ου φοβηθήσομαι κακά, ότι συ μετ' εμού ει» (Ψαλμ. κβ' 4).

Πανάγαθε Κύριέ μας, Εσύ ο οποίος μαζί με το μεγάλο πόνο της θυσίας Σου δοκίμασες και την άρνηση και την εγκατάλειψη απ' όλους, ακόμη και από τους αγαπημένους Σου μαθητές, Εσύ γνωρίζεις πόσο πονά κι η δική μας ψυχή, όταν μαζί με τις θλίψεις μας βαραίνει και η μοναξιά κι η εγκατάλειψη από τους ανθρώπους. Η οδύνη μας γίνεται τότε πιο έντονη και η ψυχή μας είναι απαρηγόρητη. Αδύναμοι κι ολιγόπιστοι άνθρωποι, καθώς είμαστε, λησμονούμε τη μεγάλη και τόσο παρήγορη αλήθεια, ότι ποτέ δεν είμαστε μόνοι, ότι Εσύ ο στοργικός ουράνιος Πατέρας μας, είσαι πάντοτε κοντά μας, πολύ κοντά μας. Γι' αυτό, Σε παρακαλούμε, δίνε μας πάντοτε αυτή τη βεβαιότητα, η οποία είναι αρκετή να μαλακώσει ακόμη και τον πιο οδυνηρό μας πόνο και να γλυκάνει και την πιο βαριά μας θλίψη. Δώσε μας Κύριε, την παρήγορη συναίσθηση της στοργικής Σου παρουσίας, ώστε με πίστη να λέει ο καθένας μας: Κι αν όλοι με εγκατέλειψαν, εγώ δεν είμαι μόνος, «ότι ο Πατήρ μετ' εμού εστι».

Λόγοι της Χάριτος

Μεταγγίσεις από τον ψαλμό του Λσάφ (αρ. 77)

Μέσα στον πόνο μου
σ' αναζήτησα, Θεέ μου,
και με άκουσες;

Όλη τη νύχτα ασταμάτητα
ύψωνα τα χέρια μου σ' Εσένα
αλλ' η ψυχή μου δεν ησύχαζε

Σε συλλογίστηκα Θεέ μου
και ταραχτήκα, λιγοψύχησα.
Έμεινα ξάγρυπνος, μπερδεμένος.
Δεν άρθρωσα λέξη. Σιώπησα.

Θυμήθηκα τα περασμένα.
Θυμήθηκα το πρώτο μου τραγούδι.
Μίλησα με την καρδιά μου
κι' αναρωτήθηκα:
"Μ' εγκατέλειψε ο Κύριος για πάντα;
Δεν μ' αγαπάει πια;
Εξανεμίστηκε το έλεός Του;
Αναίρεσε τις υποσχέσεις Του για τη γενιά μου;
Άραγε ξέχασε ο Κύριος να ελεεί;
Μήπως η οργή Του σκέπασε την ευσπλαχνία Του;"

Με άκουσες Κύριε, και με βοήθησες.
Συνειδητοποίησα πως όλα τα ερωτήματα
προέρχονταν από τις αδυναμίες μου, τους φόβους μου.
Τώρα γνωρίζω:
Ο Υψιστος δεν αλλοιώνεται.
Η αγάπη Του και οι υποσχέσεις Του
μένουν για πάντα.

Άγιε Θεέ, Συ με οδήγησες στο Ναό Σου.
Μελετώ απ' αρχής τα θαυμάσιά Σου.
Φανέρωσες τη δύναμή Σου στους λαούς.
Οδήγησες λυτρωτικά το λαό Σου στην πορεία του.
Οδήγησες και μένα στο φως Σου.
Είσαι Μέγας. Είσαι ο Θεός μου.

Αναλογίζομαι ό,τι έκαμες για μένα
και Σ' ευγνωμονώ.
Σε βλέπω και Σ' ακούω μέσα και πάνω
απ' τ' ατίθασα νερά των ποταμών και της καταιγίδας,
απ' τις βροντές και τις αστραπές τ' ουρανού.
απ' τους γαλαξίες και τους σεισμούς της γης.
Περπατάς πάνω στη θάλασσα και χάνω τα ίχνη Σου.
Σ' αναγνωρίζει όμως η καρδιά μου!
Είσαι παντού και μέσα μου και γύρω μου
και μ' αγαπάς!
Σ' ευχαριστώ.

Λ. Βαλαή

ΤΟ ΟΝΟΜΑ

Στην άκρη της αβύσσου πια, και δεν αισθάνομαι
κάτω απ' τα πόδια μου κανένα
έδαφος ή κλωνάρι δέντρου. Από πού
θα μπόραγα να κρατηθώ μια τέτοια
στιγμή, παρά μονάχ' από τη θεία λέξη,
απ' του Χριστού μου τ' όνομα το αγαπημένο;
Ω, Κύριε!

Ρίξε μου κάτι να πιαστώ ή ν' ακουμπήσω
ή σήκωσε για λίγο τα σκοτάδια της αβύσσου.
Άπλωσε την αγάπη και την πίστη, όπως άλλοτε
να ρθουν κι 'ολες τις φευγαλέες να σκεπάσουν
χίμαιρες, που μου κρύβουνε το άχραντο
θείο Σου πρόσωπο, Γλυκύτατε!

Π. Β. Πάσχος
Περικάρπια Φυλλώματα